

МАРИО ПУЗО
ШЕСТ ГРОБА ПРЕДИ
МЮНХЕН

Превод от английски: Владимир Зарков, 2009

chitanka.info

ПЪРВА ГЛАВА

Майкъл Рогън се загледа в крещящо ярката витрина на най-посещавания нощен клуб в Хамбург.

„Чувствено! Безсрамно! Греховно!“ Собствениците на „Червения Петер“ не се свеняха от онова, което предлагаша на клиентите си.

Майкъл извади малка снимка от джоба си и се вторачи в нея под червената лампа с форма на свиня. Стотици пъти се бе взирал в тази снимка, но се тревожеше дали ще познае мъжа, когото търсеше. Знаеше, че хората могат да се променят твърде много за десет години. Самият той се бе променил.

Подмина угоднически кланящия се портиер и влезе в клуба. Вътре беше тъмно, само малкият правоъгълен екран просветваше — прожектираха порнофилм. Майкъл се промъкна между масите, около които се бе скупчила шумната, воняща на алкохол тълпа. Изведнъж включиха осветлението и открихха силуета на Рогън пред сцената, където над него танцуваха голи руси момичета. Погледът му се плъзна по лицата на хората, които седяха около близките маси. Сервитьорка спря до него, докосна ръката му и попита закачливо:

— Господинът от Америка желае ли нещо по-особено?

Той се отдръпна ядосан — нима беше толкова очевидно, че е американец?

Усети пулсирането под сребърната плочка, която закриваше дупката в черепа му. Опасен признак.

Добре би било да свърши работата по-бързо и да се прибере в хотела. Продължи да обикаля из клуба, надзърташе в по-тъмните кътчета, където клиентите се наливаха с бира от огромни халби и почти равнодушно опипваха минаващите сервитьорки. Проверяваше и сепаретата, където мъже се облягаха отпуснато на кожени дивани и зяпаха момичетата на сцената, преди да вдигнат слушалките на услужливо поставените на масите им телефони и да повикат любимките си.

Започваше да губи търпение. Нямаше много време.

Обърна се за миг към сцената. Зад голите танцьорки между завесите имаше широка пролука с прозорец. Клиентите можеха да гледат и следващите момичета, които се готвеха да излязат на сцената. Ръкопляскаха на всеки свален сутиен или чорап.

Отекна завалено провикване:

— Ах, милинките ми, всички ви искам да любя!

Рогън впери поглед в посоката, откъдето прозвуча гласът, и се подсмихна в сумрака. Помнеше този глас. Поне той си оставаше същият и десет години по-късно. Леко задавеният глас на надебелял баварец, преливащ от престорено дружелюбие.

Рогън се промъкна натам, без да се бави. Бръкна под сакото си и дръпна кожената закопчалка, която задържахше пистолета „Валтер“ в кобура. С другата ръка извади заглушителя от страничния джоб и го хвана небрежно, сякаш беше лула.

След миг беше до масата, пред лицето на мъжа, когото тъй и не забрави. Споменът за тази твар поддържахше волята му за живот цели десет години.

Гласът не го подлъга — това наистина беше Карл Пфан. Личеше, че немецът е затлъстял с двайсетина килограма, а и почти цялата му коса бе опадала — само няколко бледи кичура лепнеха по мазно лъщящото теме. Но малката уста още се кривеше с почти същата жестокост.

Майкъл се настани до съседната маса и си поръча питие. Когато угасиха осветлението за поредното филмче, той измъкна пистолета от кобура, скри ръцете си под масата и завинти заглушителя на цевта. Заглушителят нарушаваше равновесието на оръжието и отнемаше от точността му, но нямаше значение.

Рогън се наведе надясно и потупа Карл Пфан по рамото. Едрата глава се изви към него и гласът, който Майкъл чуваше в спомените си от десет години, изрече със захаросана сърдечност:

— Какво искаш, приятелче?

Рогън отвърна дрезгаво:

— Ние сме стари познайници. С тебе склучихме сделка точно на Розенмонтаг, в първия ден на карнавала, през 1945-та. Бяхме в съдебната палата на Мюнхен.

Екранът привличаше вниманието на Пфан като магнит.

— Няма начин да е вярно — сопна се той. — През 1945-та още бях на военна служба. Захванах се с бизнес чак след войната.

— Да, тогава беше нацист — кимна Майкъл. — Измъчваше хора... и убиваше. — Туптенето под сребърната плоча се засилваше. — Името ми е Майкъл Рогън. Аз пък служех тогава в американското разузнаване. Е, сега позна ли ме?

Издрънча счупено стъкло — туловището на Карл Пфан се обърна тежко към Рогън. Немецът изсъска заплашително:

— Майкъл Рогън отдавна е труп. Какво искаш от мен?!

— Живота ти — отговори Майкъл.

Измъкна пистолета изпод масата и опря оръжието в търбуха на Пфан. Натисна спусъка. Тежкото тяло на немеца се разтресе от силата, с която куршумът се заби. Майкъл стреля втори път. Гъгнивият предсмъртен вопъл на Пфан се изгуби в гръмовния смях, отекнал в нощния клуб — зрителите се радваха на нелепо забавна сцена на съблазняване.

Трупът се килна върху масата. Никой нямаше да разбере за убийството до края на филма. Рогън отвинти заглушителя и го прибра в самото си, после пъкна пистолета в кобура. Стана и се изниза тихо от тъмната зала.

Портиерът със златни ширити на униформата му кимна почтително и наду свирката си, за да извика такси, Майкъл обаче се извърна и закрачи към морето. Вървя дълго по крайбрежната улица, докато диво учестеният му пулс се укроти. Под студената лунна светлина на германския север разрушените укрития и ръждясалите останки от подводниците, които се бяха приютявали в тях, върнаха в паметта му страшните призраци на войната.

Карл Пфан умря.

„С двама приключих, остават петима“ — мрачно си каза Майкъл.

Щом ги докопаше, щеше да се разплати за десетте години на кошмари, да се примири със сребърната плочка в черепа си, с нестихващите писъци на Кристин, която викаше името му и молеше да я спаси, с онези съсипващи мигове, когато седмината нацисти във високата стая на съдебната палата в Мюнхен решиха да го унищожат, сякаш беше някакво добиче. Опитаха се да превърнат убийството му в унижение, все едно се наслаждаваха на шега.

Премръзнал от вятъра, Рогън свърна по „Репербан“ и мина край полицейския участък. Не се боеше от полицията. Мъждивата светлина в нощния клуб не беше достатъчна, за да опише някой външността му точно и подробно. Но за всеки случай той се шмугна в улицата, пред която висеше голяма табела „Забранено за непълнолетни!“. Приличаше на всяка друга улица, докато не направиш, разбира се, няколко крачки по нея.

„Санкт Паули“, прословутото средище на узаконената проституция.

Под ярките лампи тук гъмжеше от мъже. С триетажните къщи, сякаш пренесени от илюстрациите в книжка с приказки, уж всичко беше наред, но само на пръв поглед. Във всяка се задоволяваше нагонът. Прозорците на първите етажи бяха широки като витрини. В стаите зад тях седяха, четяха, пиеха кафе, бърбеха или се излежаваха на дивани някои от най-хубавите момичета, които Майкъл беше виждал някога.

Някои пък се преструваха, че шетат... облечени единствено с къси престилчици. На всяка къща имаше табели с делови надпис: „30 марки на час“. Рогън забеляза прозорци, закрити с плътни щори. Там пък бяха поставени табели „Платено за цялата нощ“. Някой по-заможен мераклия щеше да се забавлява с момичето до сутринта.

Зад един от прозорците руса млада жена четеше до кухненската маса. Изглеждаше унила, нито веднъж не се озърна в очакване към оживената улица. До отворената книга имаше петно от разлято кафе. Майкъл спря на тротоара и зачака тя да вдигне глава, за да види лицето ѝ, но тя бе забола поглед в страниците.

„Сигурно е грозновата“ — предположи той. Реши да ѝ плати 30 марки, за да отдъхне при нея, преди да се върне в хотела. Лекарите му втълпяваха неуморно, че не бива да се вълнува прекалено, а грозно момиче нямаше да го възбуди. Не биваше и да пие концентриран алкохол, да прекалява със секса и дори да се ядосва. Но лекарите май бяха пропуснали да споменат, че му е забранено и да убива.

Влезе в ярко осветената кухня и откри, че пред него седи красавица. Тя затвори книгата със съжаление, изправи се, хвана ръката му и го поведе към стаята отзад. От внезапния изблик на желание коленете на Майкъл се подгънаха, главата му натежа. Сега усещаше с

пълна сила последствията от убийството и припряното измъкване. Прилошаваше му. Тръшна се на леглото.

Мелодичният глас на момичето прозвуча сякаш отдалеч:

— Какво ви е? Да не сте болен?

Той завъртя глава, извади непохватно портфейла си и сложи няколко банкноти на леглото.

— Наемам те за цялата нощ. Пусни щорите и просто ме остави да поспя.

Тя се върна в кухнята, а Майкъл извади малкото шишенце с таблетки от джоба си и глътна две — последното нещо, което запомни, преди да се свлече в несвяст.

Събуди се в сивкавото утро, процеждащо се през прашния заден прозорец, и веднага се огледа. Момичето спеше на пода, завито с тънко одеяло. Долови слабо ухание на рози от тялото ѝ. Той се претърколи, за да стане от другата страна на леглото. Опасните признаци ги нямаше — никакво туптене под сребърната плочка, никакво главоболие. Чувстваше се бодър и силен.

Нищо не липсваше от портфейла, пистолетът беше в страничния джоб на самото. Реши, че е попаднал на честно момиче, което очевидно не страда от липса на здрав разум. Заобиколи леглото, за да я събуди, но тя вече се надигаше и прекрасното ѝ тяло потръпваше от сутрешния хлад в стаята.

Рогън усети още по-ясно миризмата на рози, тези цветя бяха бродирани и по пердетата, и по чаршафите, дори по полупрозрачната нощница на момичето.

Тя му се усмихна.

— Името ми е Розали и обичам розите. Искам и парфюмите ми, и дрехите ми да ухаят на рози.

Стори му се забавно, че Розали се гордее толкова със своята привързаност към розите, сякаш това я отличаваше напълно от останалите.

Той седна на леглото и ѝ кимна да дойде при него. Надушваше приятния ѝ парфюм, докато бавно смъкваше нощницата от раменете ѝ, виждаше стегнатите гърди и дългите бели бедра. После тялото ѝ се уви около неговото с мекотата на цветче, пълните ѝ устни се разтвориха под неговите с премилата на истинска и неподправена страст.

ВТОРА ГЛАВА

Момичето му допадна. Толкова му допадна, че уреди тя да се премести при него през следващата седмица. Наложил се да води сложни пазарлъци с управителя на хотела, но те не го притесняваха. Розали преливаше от удоволствие, а Рогън ѝ се радваше едва ли не бащински.

Тя се оживи още повече, когато научи, че хотелът е известният в цял свят „Четири сезона“ — най-люксовият в следвоенен Хамбург, където обслужваха с пищния разкош, превърнал се в традиция още в старата Германия по времето на кайзер Вилхелм.

Майкъл глезеше Розали като принцеса през цялата седмица. Даваше ѝ пари за нови дрехи, водеше я на театър и в изискани ресторанти. Момичето се привързало към него, само че Рогън откривал у нея странна празнота, която го озадачавала. Един ден тя се върнала неочаквано рано от обиколката си по магазините и го заварил да чисти пистолета. Остана напълно равнодушна към заниманието му и не зададе нито един въпрос. Колкото и да му олекна от държанието ѝ, той съзнавал, че е донякъде неестествено.

Майкъл си бе научил неприятния урок от предишни пристъпи — имал нужда от поне една седмица възстановяване. Следващата му цел беше в Берлин и той умявал няколко дни дали да заведе и Розали там. Решил да не го прави — всичко можело да завърши твърде зле за него, не искаше и момичето да пострада без никаква вина. Последната вечер ѝ каза, че заминава сутринта на другия ден. Дал ѝ всички пари, които имал в портфейла.

Розали взела парите и със същото странно равнодушие ги пунала на леглото. Не проявявала никакви чувства, освен чисто телесна ненаситност. Щом научил, че им остава само една нощ, пожелал да се любят колкото се може по-дълго. Веднага започнал да се съблича, но все пак го попитал, макар и безучастно:

— Защо е необходимо да отиваш в Берлин?

Рогън се загледал в гладката кожа на раменете ѝ.

— По работа.

— Надникнах в твоите... специални пликове. И в седемте — сподели Розали, докато събуваше чорапите си. — Вечерта, когато се запознахме, ти си убил Карл Пфан, а на неговия плик и на снимката му си написал цифрата 2. На плика и снимката на Алберт Молтке цифрата е 1, затова отидох в библиотеката и прегледах виенските вестници. Молтке е бил убит преди месец. Според визата в твоя паспорт и ти си бил във Виена по това време. Пликовете с номера 3 и 4 са за Ерик и Ханс Фрайзлинг, които живеят в Берлин. Значи утре отиваш там, за да ги убиеш. Намислил си да убиеш и останалите трима, нали?

Равният ѝ глас не се промени нито за миг, все едно в плановете му нямаше нищо необичайно. Тя седна гола на ръба на леглото. Чакаше Майкъл да я прегърне, а той преживя замайващи секунди, през които се чудеше дали да убие и нея, но тутакси се отказа.

Кой знае защо беше убеден, че няма да го издаде. Смуцаващо безучастните ѝ очи сякаш не можеха или не искаха да различават доброто от злото.

Майкъл се отпусна на пода пред нея и опря чело на гърдите ѝ.

Хвана ръката ѝ — нейните пръсти бяха топли и сухи.

Розали изобщо не се боеше.

Той насочи ръката ѝ към тила си и я накара да плъзне пръсти по сребърната плочка. Скриваше я сресаната назад коса. Знаеше обаче, че момичето е напипало метала.

— Онези седем бандити ми причиниха това. С тази плочка лекарите ми удължиха живота, но няма да доживея внуци. Никога няма да бъда старец, излязъл да поседне на слънце.

Пръстите ѝ пак докоснаха главата му и не се дръпнаха с погнуса от метала и мъртвата кожа.

— Ще ти помогна, ако искаш — промълви Розали.

Майкъл вдишваше аромата на рози, но внезапно изтръпна, защото осъзна, че мекушавата мисъл за тези цветя подхожда по-скоро за сватби, отколкото за погребения.

— Не — промълви той след дълга пауза. — Заминавам утре. Забрави за мен, забрави и за пликовете. Разбрахме ли се?

— Разбрахме се — кимна Розали. — Ще те забравя. — Тя помълча и за миг празнотата изчезна от очите ѝ. — А ти ще ме забравиш ли?

— Не — отвърна Рогън.

ТРЕТА ГЛАВА

Майк Рогън не забравяше нищо. Беше на пет години, когато подробно разказа на майка си какво му се е случило три години по-рано — тогава се разболя тежко от пневмония. Припомни й името на болницата, което майка му бе забравила. Описа й завеждащия детското отделение, един необичайно грозен човек с невероятната дарба да се погажда с децата. Педиатърът дори позволяваше на хлапетата да си играят с приличащата на звезда мастна бучка на брадичката му. Майкъл Рогън помнеше как се бе опитал да я откъсне от лицето на лекаря, както и комичното „Ох!“, разнесло се в стаята.

Майка му не само беше смаяна, но и дори се уплаши от забележителната му памет, затова пък баща му преливаше от щастие. Джоузеф Рогън беше неуморно работлив счетоводител и вече си представяше как неговият син съвсем млад ще заслужи диплома на експерт-счетоводител и ще живее в благоденствие. Нищо друго не му хрумваше, докато малкият Майк не се прибра веднъж от забавачката с бележка от учителката за неговите родители. Това беше покана майката и бащата на момчето още утре да отидат при директора на училището, за да обсъдят бъдещето на Майк като ученик.

Краткият разговор беше съвсем делови.

Директорът не искаше Майкъл да остане в забавачката, защото пречел на другите деца. Непрекъснато поправял учителката, ако тя пропуснела някоя дреболия в поредната приказка, а и бездруго вече се е научил да чете и да пише. По-добре било или да постъпи в училище за особено надарени деца, или да опитат веднага ли ще свикне с всекидневието в първи клас. Родителите му избраха да го изпратят в специално училище.

Майк навърши девет години.

Другите момчета изскачаха на улицата, понесли бейзболни ръкавици, а той излизаше от дома си с чанта от истинска кожа, на която инициалите му и адресът му бяха щамповани със златни букви. В нея носеше учебниците по програмата за поредната седмица. Рядко

се налагаше да го занимават повече от седмица с материал, който повечето деца овладяваха за една учебна година. Той просто запомняше всички текстове още при първото прочитане. Естествено, в квартала го смятаха за смахнат особняк.

Един ден тълпа от негови връстници го пресрещна на улицата.

Едро русо момче го попита:

— А бе, ти никога ли не излизаш да играеш?

Майк не каза нищо и другото момче добави:

— Ако искаш, ела в моя отбор. Ще играем футбол.

— Ами добре, ще играя...

Какъв прекрасен ден... Майкъл откри, че движенията му са много точни и може да не се дава на другите във футбола или в спречкванията. Прибра се за вечеря — скъпата кожена чанта беше цялата оплескана с кал. Имаше синина около едното око, подпухналите му устни бяха разкъравени. Но той щеше да се пръсне от радост и гордост, изтича при майка си с вик:

— Момчетата ме взеха във футболния отбор! Ще играя с тях!

Алис Рогън само погледна насиненото му лице и се обля в сълзи.

Все пак тя опита да се държи разумно и да убеди невръстния си син, че неговият мозък е скъпоценност и никога не бива да го излага на опасност.

— Майк, твоят ум е необикновен. Може би някой ден ще бъдеш полезен на цялото човечество. Не бива да се държиш като останалите момчета. Ами ако си удариш главата, докато играеш футбол? Или при сбиване?

Майкъл се вслуша в думите ѝ и я разбра.

Баща му скоро се върна от работа и каза почти същите думи.

Момчето потисна желанието си да бъде като другите деца. Притежаваше съкровище, което беше длъжен да опази за цялото човечество.

Ако беше малко по-голям, щеше да разбере колко смешно и нелепо самочувствие се опитваха да му внушат неговите родители.

Но през следващите дни и седмици съучениците му започнаха да го унижават, да го дразнят, да дърпат скъпата чанта от ръцете му. Той правеше каквото искаха родителите му — не се биеше и търпеше гаврите. Баща му обаче, почервенял от гняв, започна да се съмнява дали отглежда сина си както подобава.

Накрая Джоузеф Рогън донесе вкъщи огромни, добре омекотени боксови ръкавици за начинаещи и започна да учи сина си как да се брани. Джоузеф се постара да втълпи на Майкъл, че е по-добре да се опълчва и да размаха юмруци, ако е неизбежно.

— По-важно е да пораснеш мъж — заяви той, — отколкото гений.

През същата година Майкъл откри, че се различава от останалите деца по още нещо. Майка му и баща му настояваха да се облича спретнато, като зрял човек, защото през повечето време учеше с по-възрастни от него студенти. Дойде и ден, когато неколцина момчета заобиколиха Майкъл и обещаха да му събуят добре изгладения панталон и да го окачат на близката улична лампа. Повечето от тях вече бяха преживели това обичайно унижение.

Щом му посегнаха, Майкъл Рогън подивя.

Впи зъби в ухото на едно момче и почти го откъсна. Обви с ръка гърлото му и започна да го души, макар че цялата банда го налагаше с юмруци и ритници. Дотичаха мъже и разтърваха децата, но трима от бандата и Майкъл постъпиха в болница.

Никой не понечи да го тормози след случката.

Отбягваха го, както всеки заобикаля отдалеч беснеещите луди.

Той беше достатъчно умен да прозре, че яростта му наистина не е нормална. Накрая се сети какво я причинява — имаше изумителната си и може би гениална памет и схватливост, без да е направил нищо, за да ги заслужи. Измъчваха го угризения. Сподели това откритие с баща си, който го разбра и се замисли какво да стори, за да облекчи живота му.

За жалост Джоузеф Рогън почина от инфаркт, преди да измисли как да помогне на сина си.

На петнадесет Майкъл Рогън беше висок, силен, с отмерени и плавни движения. Неуморно поглъщаше далеч по-сложни знания и попаднал изцяло под влиянието на своята майка, той вярваше, че умът му е едва ли не свещена ценност, над която трябва да бди, за да изсипе в бъдеще даровете ѝ над всички хора. Тогава вече беше бакалавър и се готвеше да защити магистърската си степен.

Майка му го глезеше като крал.

Но през тази година очите на Майкъл се отвориха за момичетата.

В това по нищо не се различаваше от връстниците си. Откри обаче с искрена покруса, че момичетата се плашат от него и отблъскват неумелото му ухажване със засмяна жестокост. Толкова превъзхождаше по интелект околните, че си оставаше нежелан особняк. Не му оставаше нищо друго, освен да се зарови още по-усърдно в учебниците.

Но на осемнадесет попадна сред хора, които го приемаха като равен — преподавателите и другите студенти в престижния университет, където подготвяше докторската си дисертация по математика. Там и момичетата не криеха, че ги привлича. Майкъл беше едър за възрастта си и плещест, външността му лесно заблуждаваше, че е на дваайсет и две, дори на дваайсет и три. Научи се да прикрива старателно блестящия си ум, за да не стряска прекалено хората, и най-сетне се озова в леглото на момиче.

Мериън Хоукинс беше руса хубавица, която изобщо не пренебрегваше учението, но не ѝ хрумваше да се откаже и от забавленията до зори. Заедно опознаваха удоволствията на секса цяла година. Рогън позанемари дисертацията, изпи внушителни количества бира и направи още куп дребни глупости, присъщи на възрастта му. Майка му се огорчаваше от промяната в него, синът ѝ обаче не допускаше нейните чувства да го засегнат. Не беше готов да си го признае, но вече се отнасяше с неприязън към своята майка.

Японците нападаха Пърл Харбър в деня, когато Майкъл получи своята докторска степен по математика.

Той се отегчаваше от Мериън и търсеше начин да се измъкне от връзката с нея без скандали. Омръзна му да усъвършенства ума си, омръзна му да понася майка си.

Жадуваше за приключения и истински предизвикателства.

На другия ден след нападението срещу Пърл Харбър седна пред бюрото си и съчини дълго писмо до началника на армейското разузнаване. Състави списък на академичните си постижения и дипломи и не пропусна да ги приложи към писмото. Точно след пет дни получи телеграма — нареждаха му да се яви във Вашингтон на събеседване.

Този разговор преобърна живота му.

Извикаха го при късо подстриган капитан от разузнаването, когато завари да преглежда отегчено списъка. Не изглеждаше

впечатлен и показва досадата си, щом научи, че Рогън никога не се е проявявал в спорта.

Капитан Алигзандър прибра документите му в жълтата папка и ги занесе в стаята зад кабинета му. Позабави се вътре и даде на Майкъл лист с текст, копиран на мимеограф. Чукна по текста с молива си.

— Това е кодирано съобщение. Шифърът е от старите, които отдавна не използваме. Искам все пак да видя дали ще го разгадаеш. Не се изненадвай, ако те затрудни прекалено — нямаш никаква подготовка в криптографията, нали?

Майкъл плъзна поглед по листа. Изглеждаше, че кодирането се състои от стандартно заместване на символите. Той се бе занимавал с криптография и теория на шифрите още на единадесет години... за развлечение. Взе молива и след пет минути прочете на глас разшифрованото съобщение.

Капитанът се шмугна в задната стая и се върна с друга жълта папка. Извади от нея лист, на който имаше отпечатани само два абзаца.

Този шифър беше несравнимо по-сложен, а краткостта на текста правеше разгадаването му значително по-трудно. Рогън напрягаше ума си почти час, докато се справи с кода. Капитан Алигзандър погледна написаното от него и отново нахълта в другата стая.

Този път заедно с него излезе полковник с посивяла коса, който седна в ъгъла и загледа Рогън втренчено.

Следващите три страници бяха покрити от горе до долу със символи.

Капитанът се подсмиваше. Майкъл познаваше тази усмивчица от лицата на преподавателите и специалистите, които се надяваха, че поне веднъж са му дали непосилна задача. Напомни си да бъде крайно внимателен — и наистина минаха три часа, преди да разшифрова текста. Съсредоточи се така, че не забеляза как стаята се напълни с офицери, които не отделяха погледи от него. Накрая Майкъл подаде листовите на капитан Алигзандър, който ги прочете набързо и безмълвно ги връчи на полковника.

Старшият офицер също не загуби много време в четене и заповяда отсечено на капитана:

— Доведете го в моя кабинет.

Рогън, за когото това изпитание беше възможност да се повесели от сърце, забеляза с изненада колко е разтревожен полковникът.

Първите му думи към него гласяха:

— Младежо, ти ми съсипа деня.

— Съжалявам — учтиво отвърна Майкъл, но не му пукаше.

Надменното държание на капитан Алигзандър го бе подразнило.

— Ти не си виновен — изръмжа полковникът. — Никой от нас не вярваше, че ще разгадаеш този шифър. Смятаме го за един от най-добрите, но след като ти го разчете, длъжни сме да го сменим с друг. Ако след проверката те вземем на служба при нас, може би ще го използваме отново.

Майкъл промърмори слисан:

— Да не искате да кажете, че всичките ви шифри са толкова лесни за разбиване?

— Лесни са за тебе — сухо уточни полковникът. — Очевидно е. За останалите са безнадеждна главоблъсканица. Готов ли си да постъпиш на военна служба незабавно?

— Още в този миг — не скри радостта си от предложението Рогън.

Полковникът сви вежди и се намръщи.

— Не става просто така, нито толкова лесно. Трябва да проверим доколко си благонадежден. До края на проверката ще те задържим при нас под охрана. И сега знаеш твърде много, за да се размотаваш на свобода. Обикновена формалност, уверявам те.

Оказа се, че въпросната „формалност“ означава почти седмица в ареста на разузнаването, пред който и затворът в Алкатраз приличаше на летен лагер за скаути. На Майкъл не му и хрумна, че разузнаването проявява подобно отношение към своите служители. В края на въпросната седмица положи клетва и постъпи на военна служба със звание младши лейтенант.

Три месеца по-късно ръководеше отдела, който се занимаваше с всички шифровани съобщения на европейските държави, освен съветските. С главоблъсканиците на руснаците се мъчеше азиатският отдел.

Майкъл беше щастлив.

За пръв път вършеше нещо важно и вълнуващо. Неговата памет, неговият приказно остър и красив ум помагаха на страната му да

победи в световна война. А във Вашингтон изобщо не липсваха момичета. Не след дълго го повишиха в звание. Какво още да иска?

Но към 1943 година пак го обзеха угризенията.

Струваше му се, че злоупотребява със способностите си, за да избегне опасностите на фронтната линия, и подаде рапорт да го преместят в оперативното управление на разузнаването. Отхвърлиха молбата му, защото беше прекалено ценен, за да рискуват живота му.

Тогава го осени идеята да се превърне в действащ разпределител и организатор на шифри, който да координира нахлуването на съюзническите войски във Франция от тила на врага. Разработи замисъла си до последната подробност и го изпита толкова безупречно, че началник-щабът на армията даде одобрението си. Ето как спуснаха с парашут талантливия капитан Рогън във Франция.

Гордееше се със себе си и знаеше, че ако баща му беше жив, също щеше да се гордее с постъпката му. Но неговата майка ридаше, защото Майкъл хвърляше в ада на войната този ненадминат мозък, който пазеха и отглеждаха толкова дълго. Синът ѝ само сви рамене. Още не бе направил нищо изключително. Може би след войната щеше да открие какво му е най-интересно и да докаже, че наистина е гений. Но вече бе натрупал достатъчно опит и проумя, че и за най-невероятните дарби са задължителни дълги години на неспиращ труд, за да ги развиеш докрай. За всичко щеше да има време след войната.

В първия ден на 1944 година капитан Майкъл Рогън стъпи на окупираната от германците френска земя като представител на съюзническите сили за връзка с местната нелегална съпротива. Месеци преди това се подготвяше със свои британски колеги, научи се да работи с радиостанция, а в лявата му длан бе вкарана малка капсула с отрова, за да се самоубие при залавяне.

Настани се с фалшиви документи при семейство Шарни, които участваха в съпротивата. Живееше в градчето Витри-сюр-Сен недалеч от Париж. Оттам ръководеше своята мрежа от куриери и осведомители, оттам изпращаше кодирани съобщения до Центъра в Англия. Понякога получаваше още искания за подробна информация, която беше важна за подготовката на Втория фронт в Европа.

Дните минаваха спокойно, никой не го тормозеше. В неделя, ако времето беше хубаво, излизаше на пикник с Кристин, дъщерята на семейство Шарни — дългокрако симпатично момиче с кестенява коса.

Тя беше студентка по музикознание в местния университет. Скоро се влюбиха, после Кристин забременя.

Накривил баретата си и с майсторски изработените фалшиви документи в джоба Майкъл се ожени за Кристин в кметството. Върнаха се в дома на родителите ѝ, за да продължат заедно работата с нелегалните.

Когато съюзническите войски нахлуха в Нормандия на 6 юни 1944 година, Рогън приемаше и предаваше толкова съобщения по радиостанцията, че неволно стана непредпазлив. Две седмици покъсно гестаповците обкръжиха къщата на семейство Шарни и арестуваха всички, които завариха там. Те бяха изчакали търпеливо най-удобния за тях момент — задържаха не само Рогън, Кристин и родителите ѝ, а и наведнъж шестима куриери от съпротивата, дошли да получат указания.

След още месец всички бяха разпитани, осъдени и екзекутирани. Всички, с изключение на Майкъл Рогън и неговата съпруга.

Германците изтезваха толкова упорито останалите, че научиха от тях за дарбата на Рогън да запамятава съвсем точно и най-сложните шифри. Решиха да му отделят по-особено внимание. Обясниха с усмивка на Майкъл, че са оставили жена му жива „от съжаление към него“. Тогава Кристин беше в петия месец на бременността.

Шест седмици след залавянето им ги откараха поотделно в Мюнхен с коли на Гестапо. На оживения централен площад в този град се издигаше Съдебната палата и в едно от крилата ѝ започнаха последните и най-страшните разпити на Майкъл Рогън. Не можеше да преброи колко дни се проточи безкрайният ад. Но и след години неговата невероятна памет го връщаше безпощадно във всеки миг, повтаряше мъката му секунда по секунда.

Отново. И отново.

Хиляди ноци поред кошмарите му започваха с групата от седмина мъчители, които го чакаха във високата стая на сред мюнхенската Съдебна палата — чакаха го търпеливо и весело, защото предвкушаваха развлечението.

Всички те носеха на ръкавите си ленти с пречупен кръст, но униформите на двама от тях леко се различаваха. Рогън разгледа внимателно кокардите на фуражките им — единият беше от унгарската армия, другият от италианската. Тези двамата не участваха в разпитите

отначало, само се придържаха към ролята си на официални наблюдатели.

Старшият в групата беше висок офицер с аристократична осанка и хлътнали очи. Той увери Рогън, че искат от него само шифрите, които пази в главата си, и ако бъде сговорчив, ще спаси и своя живот, и живота на жена си и нероденото им дете. Задаваха въпросите си неуморно от първия ден, но Рогън не отвори уста нито веднъж, за да отговори. Вечерта на втория ден чу Кристин да вика пронизително за помощ от съседната стая. Тя крещеше ужасена името му като в нескончаема агония.

Рогън се вторачи в светналите очи на старшия офицер и прошепна:

— Спрете това... Спрете го! Ще ви кажа всичко.

Пет дни ги залъгваше със стари шифри, на които никой не разчиташе от доста време. Мъчителите му откриха някак, че ги баламосва — може би сравняваха шифрите с прехванатите съобщения на съюзническите сили. Накрая пак го накараха да седне наред стаята и застанаха в кръг около него.

Нито го разпитваха, нито го докоснаха. След секунди Майкъл пак чу изтерзаните писъци на Кристин. Нямаше думи, с които да опише болката в гласа ѝ. Той изломоти, че ще им каже всичко, което искат да знаят, но старшият на групата завъртя глава безмълвно. Никой не говореше, докато писъците ехтяха сред стените и в ушите им. Рогън се свлече разплакан на пода, почти изпаднал в несвяст.

Тогава офицерите го сграбчиха и го извлякоха към съседната стая. Там италианецът седеше до маса с поставен на нея фонограф. Черната плоча се въртеше и разпращаше оглушителните викове на Кристин по кънтящите коридори.

— Нямаше никакъв шанс да ни излъжеш — презрително изрече старшият офицер. — Ние те надхитрихме. Жена ти умря още в първия ден на изтезанията.

Майкъл се взираше внимателно в лицата им. Ако оцелееше по чудо, някой ден щеше да се разправи с всички тях.

Мина доста време, преди да осъзнае, че те го подтикваха тъкмо към това настървение. Пак обещаха да го оставят жив, ако им разкрие истинските шифри. И жаждата за мъст го принуди да им се подчини. Две седмици пишеше по памет шифри и обясняваше как се прилагат.

Накрая го върнаха в единичната му килия, изтекоха още ред месеци според объркания му вътрешен часовник.

Веднъж седмично го водеха на разпит във все същата стая с високия сводест таван, но той виждаше, че за седмината мъже тези разпити са се превърнали в привично забавление.

Как би могъл да предположи, че през това време съюзническите армии са изтласкали нацистите от цяла Франция, че са навлезли са в Германия и доближават Мюнхен?

Когато го извикаха за последния разпит, дори през ум не му минаваше, че седмината му мъчители се канят да избягат, за да заличат следите от миналото си и да се слоят с милионите обикновени немци в отчаяния си стремеж да се изплъзнат от заслуженото възмездие.

— Ще те освободим. Виждаш, че спазваме обещанието си — каза му надменният като аристократ офицер с хлътналите очи.

Гласът му звучеше искрено. Да, но това беше глас на нацист или в най-добрия случай на обигран оратор. А те всички бяха убийци.

Друг от мъжете посочи цивилните дрехи, праметнати върху облегалката на стол.

— Свали парцалите, които носиш, и облечи това.

Сащисаният Рогън се преоблече пред очите им. Имаше дори широкопола мека шапка, която някой нахлупи на главата му. Всички оголиха зъби в дружелюбни усмивки.

Аристократът промълви с този негов овладян, звучен глас:

— Не е ли прекрасно да знаеш, че ще бъдеш свободен? Че ще живееш?

Точно в този миг Майкъл прозря, че го лъжат.

Нещо липсваше.

Само шестима от мъчителите му стояха в стаята около него и в усмивчиците им се прокрадваше злорадство. И веднага усети студената цев на пистолет, която се опря в тила му. Шапката се килна напред над очите му, когато оръжието я побутна.

Майкъл преживя за един миг омаломощаващия ужас на човек, когото ей сега ще убият. Всичко беше жестока подигравка — отнемаха живота му, сякаш се гавреха с улично животно.

После непоносим гръм погълна мозъка му.

Стори му се, че пропада под вода, а тялото му изскача от пространството и се рее из черна безкрайна пустота...

Оставаше си загадка как Рогън оцеля.

Застреляха го в тила и захвърлиха тялото му върху купчината трупове в двора на Съдебната палата — нацистите екзекутираха всички затворници, преди да се разбягат. Шест часа по-късно настъпващи части на американската Трета армия навлязоха в Мюнхен и санитарите откриха труповете. Стигнаха до затрупания Рогън и установиха, че още диша. Куршумът се бе отклонил от черепа и макар че бе отворил дупка в него, оказа се, че не е проникнал до мозъка. Такива рани бяха типични за попадения от артилерийски шрапнели, но не и за куршум от малокалибрен пистолет.

Операираха го спешно в полева болница зад фронтната линия и побързаха да го изпратят със самолет в Щатите. Прекара още две години в различни военни болници, лечението му беше трудно и сложно. Заради травмата виждаше само какво имаше точно пред него, но бе загубил периферното си зрение. Научиха го как да възстанови полека зрението си с упражнения за очите дотолкова, че да получи шофьорска книжка и да живее почти нормално. Все пак Майкъл започна да разчита повече на ушите си, вместо на очите.

Към края на тези две години свикна със сребърната плочка, крепяща черепа му, все едно се бе родил с нея. Но при всяко вълнение си напомняше, че не е така — тогава усещаше как цялата кръв в мозъка му се блъска отвътре по плочката.

Преди да го изпишат, лекарите му обясниха, че не е желателно да пие алкохол, не бива да прекалява със секса и ще е по-добре за него, ако не пуши. Увериха го, че умът му не е засегнат, но затова пък ще се нуждае от далеч по-дълги почивки в сравнение със здравите хора. Предписаха му лекарства за главоболието, което го торможеше често. Заради пукнатините в черепа и сребърната плочка налягането в главата му беше по-високо от нормалното.

Иначе казано, мозъкът му беше плачевно уязвим и за най-дребните физически или емоционални претоварвания. Ако внимаваше, може би щеше да доживее до петдесет, дори до шестдесет години. Трябваше обаче да спазва съветите на лекарите, да си пие лекарствата и всеки месец да посещава някоя от болниците на Управлението по делата на ветераните за контролни прегледи. Медицинският консилиум, съставен все от светила, го увери, че и изумителната му памет не е засегната.

Тъкмо в това Майкъл откри зловеща ирония.

През следващите десет години той послушно спазваше указанията, пиеше лекарствата и всеки месец отиваше в болницата на преглед. Но вълшебната му памет го съсипваше. Щом легнеше вечер, всичко се повтаряше пред очите му като заснето на филмова лента. Виждаше съвсем ясно седмината мъже в онази стая на Съдебната палата в Мюнхен. Усещаше как шапката се смъква на очите му и студената стомана докосва кожата му. И черното нищо го поглъщаше с грохот. Щом затвореше очи, ужасните писъци на Кристин ехтяха зад стената.

Тези десет години бяха кошмар, от който нямаше избавление. След като го изписаха от болницата, реши да остане в Ню Йорк. Майка му бе починала, след като беше научила, че го смятат за безследно изчезнал. Защо да се връща в родния си град? Надяваше се поне да намери някакво приложение на способностите си в Ню Йорк.

Намери си работа в огромна застрахователна фирма. Работата му се състоеше от съвсем простичък статистически анализ, но Майкъл откри с покрус, че не може да я върши — не успяваше да се съсредоточи.

Уволниха го за некадърност и поредното унижение го съсипа не само психически, но и телесно. Недоверието към околните се вкорени у него. Как посмяха да го уволнят, след като нацистите му пръснаха черепа, докато той се опитваше да опази живота на тези страхливци?

Назначиха го като чиновник в Управлението по делата на ветераните. На толкова незначителна длъжност, че получаваше някакви си 60 долара седмично, но от него се искаше само да разпределя документите по категории и да ги прибира в архива. Управлението съставяше милиони нови досиета за ветераните от Втората световна война и това накара Майкъл да се замисли за компютрите. Но едва две години по-късно мозъкът му успя да се захване истински със сложните уравнения, които бяха необходими за работата на такава компютърна система.

Живееше мизерно в големия град. С тази заплата едва си покриваше най-насъщните нужди — наема за бедняшкото апартаментче в покрайнините на Гринич Вилидж, замразените храни от супермаркета и бутилките уиски. Искаше да е достатъчно пиян, преди да заспи, за да не сънува.

Всеки работен ден подреждаше скучни документи, после се прибираще в окаяното си жилище и сваряваше поредния пакет замразени продукти до горещо безвкусен бъркоч, изпиваше половин бутилка уиски и потъваше в замаян унес върху омачканите завивки, понякога дори без да си свали дрехите. Но кошмарите продължаваха въпреки алкохола. Не че бяха по-страшни от самото минало...

В Мюнхенската съдебна палата мъчителите му отнеха и достойнството. Направиха онова, с което преди толкова години го заплашиха момчетата на улицата. С тази разлика обаче, че зрелите мъже бяха много по-безмилостни.

Слагаха слабителни в храната му, която бездруго беше рядка кашлица. И Рогън не можеше да контролира червата си, затворническият бълвоч просто се изцеждаше през тях.

Когато го измъкнаха от килията за поредния разпит пред дългата маса, усещаше как панталонът лепне по задника му. И надушваше миризмата, разбира се. Но още по-лоша беше подигравката в усмивките на седмината.

Майкъл изпитваше срама на малко момче.

Десет години по-късно той продължаваше да преживява отново униженията. Стана толкова свенлив, че не излизаше да се среща с никого, не приемаше и покани на колегите си да се отбият някъде след работа. Запозна се с едно момиче в управлението, но с огромно усилие на волята си се застави да отвърне някак си на очевидния ѝ интерес към него. Тя дойде в апартамента му да хапнат и да пийнат вечерта и без увъртане показа желанието си да остане през нощта. Майкъл легна с нея, но се оказа, че е импотентен.

Няколко седмици по-късно го извика началникът му. Той също беше ветеран от Втората световна, но си беше вгълпил, че щом ръководи трийсетина чиновници, несъмнено ги превъзхожда по интелект. Все пак се постара да говори по-благо с Рогън.

— Ако тази работа те затруднява, може би трябва да поемеш нещо по-простичко, да речем, асансьора. Сещаш се защо ти го казвам, нали?

Говореше с искрено доброжелателство, което правеше думите му още по-непоносими за Майкъл. Като ветеран с инвалидност имаше правото да оспори понижението си. Но в стаята беше и началникът на кадровия отдел, който го посъветва да си кротува.

— Лесно ще докажем, че не си способен да вършиш сегашната си работа. Имаме и резултатите от тестовете ти при постъпване на държавна служба. Едва покриваш изискванията. Според мен е по-благоразумно да приемеш уволнението по медицински причини. Защо не се запишеш във вечерно училище, за да ти бъде по-лесно занапред?

Майкъл, смаян до дъното на душата си, избухна в гръмогласен смях.

Първо предположи, че нещо липсва от досието му, после му се мярна догадката, че в очите на тези хора е измамник, който е представил фалшива диплома при назначаването си. Усмивките им потвърдиха, че е познал.

Разсмя се отново, стана, излезе от кабинета и от мрачното здание и загърби оскърбително жалката работа. Повече не се весна там и след месец получи по пощата документите си за освобождаване от длъжност. Сега разполагаше с пенсията си по инвалидност, за която не се бе сещал дотогава.

Сега имаше твърде много време и окончателно се пропи. Нае мърлява стаичка недалеч от Бауъри и се превърна в един от безбройните несретници, които се наливаха с евтино вино до пълна безчувственост. Само след два месеца отново се върна под грижите на Управлението по делата на ветераните като пациент. Но не заради последствията от раната в главата. Страдаше от недोхранване и беше толкова изтощен от пианството, че и лека простуда би го пратила в гроба.

В болницата обаче срещна един свой приятел от детството си — Филип Хук, който пък бе постъпил на лечение заради разлютената си язва. Хук, вече известен адвокат, за пръв път даде възможност на Майкъл да се заеме с компютри. Той го върна сред хората и му напомни за някогашното великолепие на неговия ум.

Връщането обаче беше дълго и мъчително. Рогън остана в болницата половин година и през първите три месеца лекарите се занимаваха повече с последствията от алкохолизма. През следващите три месеца направиха нови изследвания на мозъка му и проведоха с него тестове на вниманието и способността за продължителна работа. За пръв път му поставиха пълна и правилна диагноза — мозъкът на Майкъл Рогън бе запазил напълно своята почти свръхчовешка памет, а и творческите си способности. Не издържаше обаче на дълго

натоварване и Майкъл просто затъпяваше от преумора. Не би могъл да се заеме с научна работа, която изисква непрекъснати усилия. Не биваше да помисля дори и за най-обикновени занимания, ако му налагат да се съсредоточава напрегнато от сутрин до вечер.

Вместо да се умърлуши, Майкъл се зарадва, че най-после знае докъде се простират силите му. Отърси се окончателно от угризенията, че не е опазил „съкровището“ на ума си за човечеството. И когато Филип Хук го свърза с една от новите компютърни фирми, Майкъл откри, че без да съзнава, е търсил решение на множеството мъчни проблеми в създаването на компютри, още откакто беше нисш чиновник в Управлението по делата на ветераните.

За по-малко от година задълбоченото познаване на математиката му помогна да се справи с повечето затруднения, дори и техническите. Хук настоя да направят Рогън равноправен партньор във фирмата и охотно се зае с ролята на негов финансов съветник. Скоро фирмата се нареди сред десетте най-преуспяващи в цялата страна. Решиха да пуснат на борсата голям пакет акции, чиято цена нарасна тройно за броени месеци.

Рогън се прочу като гений в своето поприще и когато обединиха няколкото рода въоръжени сили, от министерството на отбраната го помолиха да стане консултант в прилагането на компютри за облекчаване на административната дейност.

Неусетно натрупа милиони. Десет години след края на войната беше известен и богат, макар че успяваше да работи не повече от час всеки ден.

Филип Хук бе поел изцяло грижите за финансовата и правната страна от работата му, стана най-добрият му приятел. Съпругата на Филип се опитваше да събуди поне любопитство у Майкъл към някоя от нейните неомъжени приятелки, но никое от тези запознанства не стигна до по-сериозна връзка. Приказната му памет все още беше негов враг. В някои тежки ноци пак чуваше писъците на Кристин да огласят Съдебната палата в Мюнхен. И пак усещаше как панталонът лепне влажно по кожата му, докато седмината му мъчители го зяпат презрително. Повтаряше си, че никога няма да се обвърже отново с жена.

През тези години Майкъл следеше неотклонно всеки съдебен процес срещу нацистките престъпници в Германия. Абонира се за услугите на европейска фирма, която му изпращаше всички вестникарски материали по темата. А щом доходите от регистрираните на негово име патенти потекоха като река към банковите му сметки, той нае и частна детективска агенция в Берлин — оттам му пращаха снимки на всички обвинени във военни престъпления, ако ще да са били обикновени редници. Изглеждаше, че се е захванал с безнадеждна задача в усилията си да издири седем мъже, чиито имена не знаеше, а те несъмнено правеха и невъзможното, за да се скрият сред обикновените граждани.

Най-сетне му провървя за пръв път, когато получи от детективската агенция поредната пратка. Към снимката на някакъв благообразен градски големец в Австрия бе прикрепен текст: „Алберт Молтке е оправдан по всички обвинения. Затова няма да подаде оставка от изборната си длъжност въпреки доказателствата за връзките му с нацистите“. Майкъл виждаше лицето на един от седмината, които издирваше.

Вече толкова години тъй и не можа да си прости за гибелното нехайство с радиостанцията в деня на съюзническия десант в Нормандия — грешка, която причини смъртта на цялата му група от съпротивата. Майкъл обаче умееше да се учи от грешките си. Сега обмисляше предпазливо и старателно всяка своя постъпка. И затова увеличи многократно таксата, която плащаше на детективската агенция, и поръча Алберт Молтке да бъде следен неотлъчно цяла година. Когато този срок беше към края си, Рогън вече разполагаше с още три снимки и три досиета на извергите, които убиха жена му и се гавреха с него в Мюнхен.

Единият беше Карл Пфан и се занимаваше с търговия в Хамбург.

Другите двама — братята Ерик и Ханс Фрайзлинг, притежаваха автосервиз и бензиностанция в Западен Берлин.

Майкъл реши, че е време да действа.

Подготви се усърдно. Поиска от компютърната фирма да го изпратят като свой търговски представител в Европа и получи препоръчителни писма до фирми с подобна дейност в Германия и Австрия. Не се страхуваше, че някой ще го познае. Ужасната рана и дългите терзания го промениха почти неузнаваемо. А и нали го

смятаха за мъртвец? Какво би накарало мъчителите му да се усъмнят, че са убили капитан Майкъл Рогън?

Когато прецени, че е готов, той се качи в самолета за Виена, където щеше да бъде представителството. Настани се в хотел „Сахер“ и се наслади на вкусните гозби в ресторанта. За десерт му поднесоха прословутата торта с името на хотела. После се отби в бара да пийне чашка хубав коняк. Накрая се разходи в падащия сумрак, заслушан в звуците на цигулки и пиано, които звучаха в не едно кафене. Чак когато се успокои от дългото бродене по улиците, Майкъл се прибра в хотелската стая и заспа.

Сприятели се с австрийците в две компютърни фирми и чрез тях си уреди покани за всички приеми, на които се събираха видни особи.

Така срещна и Алберт Молтке — на бал, организиран от кметството. Там присъствието на градските управници беше неизбежно. Майкъл видя изненадан, че и Молтке се е променил видимо с времето. Лицето му се бе загладило и закръглило от охолния живот, но посивялата му коса лъщеше сребристо. И позата, и изражението му бяха подчинени на задължителната за политика приветлива учтивост.

Съпругата му стоеше до него — стройна жизнерадостна жена, която несъмнено беше по-млада с доста години, но гледаше мъжа си с обожание. Щом долови вниманието на Рогън, Молтке се поклони любезно, сякаш му казваше: „Да, благодаря ви, че гласувахте за мен. Разбира се, помня ви много добре. Заповядайте по всяко време в канцеларията ми, ако имате някакъв проблем“. Жест на обигран политикан.

Майкъл си рече, че явно няма защо да се учудва на оправдателната присъда. Засмя се безмълвно, тъй като осъзна, че разгласата на оправдателната присъда във вестниците всъщност е осъдила Молтке на смърт.

Алберт Молтке се поклони на непознатия, въпреки че краката му го заболяха да стърчи прав. Как му се искаше да си е у дома до камината и да пийне с удоволствие чаша кафе без захар, за да е още по-приятна сладостта на парчето торта. Тези натруфени сборища го отегчаваха, но в края на краищата партията трябваше да попълва

предизборния си фонд, нали? А той беше задължен на съратниците си, които категорично го подкрепиха в тази неприятна история с прокуратурата. Молтке усети, че Урсула притисна по-плътно ръката му към хълбока си. Пак кимна на непознатия, защото се досещаше, че това е важен човек, когото би трябвало да помни по-добре.

Да, партията и милата му Урсула не се поколебаха да го защитят и подкрепят, когато прокуратурата поиска да бъде съден за военни престъпления. Но след като бе оправдан, Молтке разбра, че процесът е бил истински дар на съдбата. Сега политическото му бъдеще беше осигурено, макар да знаеше, че няма да се издигне чак до върха.

Животът му занапред бе предначертан. Но въпросите продължаваха да го човъркат отвътре.

Ами ако и съпартийците му, и Урсула научат някой ден, че обвиненията са били напълно основателни?

Дали жена му ще продължи да го обича?

Ще го напусне ли, ако узнае истината? Не, тя не била повярвала за нищо на света, че той е способен на такива злодеяния, каквито и доказателства да й пробутват.

Дори на самия него не му се вярваше.

Тогавя беше друг човек — по-корав, по-безсърдечен... по-силен. Иначе не би оцелял по онова време. И все пак... нима беше възможно? Когато завиваше вечер двете си малки деца, случваше се ръцете му да замират нерешително. Не се престрашаваше да ги докосне. С тези ръце не биваше да мърси детската невинност.

Но нали съдебните заседатели го оправдаха?

Отхвърлиха обвиненията срещу него, след като обмислиха всички доказателства и свидетелски показания. Никой не можеше да го съди отново по същите обвинения. Такъв беше законът. Той — Алберт Молтке, оставаше невинен до края на живота си. И все пак...

Непознатият го доближи — висок мъж с телосложение на атлет и някак странна форма на главата. Вероятно изглеждаше доста привлекателен за жените. После Молтке се взря за миг в изкусно ушития му костюм. Аха, американец... Срещаше мнозина от тях по работа в годините след войната. Усмихна се приветливо, обърна се, за да представи съпругата си на този човек, но тя се бе отдръпнала да поговори с някого.

Американецът протегна ръка. Фамилията му прозвуча неясно — може би Рогър. Смътен спомен пак се мярна за миг в паметта на Молтке.

— Искам да ви поздравя — започна американецът — за избирането ви в градския съвет, както и за това, че наскоро изчистихте името си от обвиненията, които отправяха към вас.

Молтке отговори учтиво, както се бе случвало десетки пъти досега:

— Патриотично настроените съдебни заседатели не допуснаха да бъде извършена несправедливост срещу един почтен техен сънародник.

Заприказваха се и американецът подхвърли, че няма да му е излишна малко помощ за правните въпроси, свързани с представителството на неговата фирма.

Молтке се оживи. Знаеше за какво намеква събеседникът му — предпочиташе да даде подкуп, за да избегне някои от общинските данъци и такси.

Молтке имаше опит в такива уговорки и постепенно забогатяваше от тях. Дружески хвана американеца под ръка и предложи:

— Защо не отидем да подишаме чист въздух, да се поразтъпчем?

Другият кимна усмихнат. Урсула не забеляза, че съпругът ѝ излиза от залата.

Щом тръгнаха по тротоара, американецът попита небрежно:

— Не помните ли лицето ми?

Молтке леко сви вежди.

— Драги господине, наистина ми изглеждате познат, но аз се срещам с толкова много хора...

Не успя да сдържи напълно нетърпението си — по-добре беше да подхванат веднага деловата част от разговора.

Огледа се и изпита първите тръпки на неясно безпокойство — неусетно бяха свърнали в безлюдна тясна пресечка. Американецът се наведе към него и прошепна думи, от които сърцето на Молтке щеше да спре:

— Помниш ли Розенмонтаг през 1945-та? В Мюнхен? В Съдебната палата?

Чак сега Молтке си спомни това лице и чу без изненада следващите думи на мъжа пред него:

— Аз съм Рогън.

Молтке се смръзна от страх, но у него надделяваше срамът, сякаш едва в този ден и час повярва искрено във вината си.

Майкъл видя в очите на дребосъка потвърждението, че го е познал. Избута Молтке по-навътре в уличката, усещаше треперенето на ръката му под пръстите си.

— Няма да ти сторя зло — каза Рогън. — Искам от тебе само сведения за другите, освен Карл Пфан и братя Фрайзлинг. Каж ми имената на останалите трима и как да ги намеря.

Молтке обезумя от ужас и хукна тронаво по пресечката. Рогън подтичваше с лекота до него, сякаш двамата бяха излезли да бягат, за да поддържат форма. Изравни се с австриеца отляво и извади пистолета от кобура, след секунда вече завинтваше заглушителя на цевта.

Не изпитваше съжаление, нито пък имаше никакви колебания дали да не се смили над Молтке. Стореното от този мръсник се бе врязало в мозъка му, все едно бе изписано с киселина, и се бе връщало хиляди пъти в кошмарите му. Нали Молтке се бе засмял, докато слушаха писъците на Кристин от другата стая, и бе промълвил подканящо: „Струва ли си да бъдеш герой за сметка на горката си жена? Нима не искаш вашето дете да се роди?“.

Толкова разумен, толкова убедителен... а се оказа, че много добре е знаел, че Кристин отдавна е мъртва. Не беше най-отвратителният злодей сред седмината, но и спомените за него трябваше да изчезнат най-после.

Рогън изстреля два куршума в корема му.

Както тичаше, австриецът се килна напред и падна. Майкъл просто продължи да тича и излезе на бегот от уличката. Озова се на по-широка улица и се отдалечи.

На следващия ден беше отпътувал със самолет за Хамбург.

Със сведенията от детективската агенция намери много лесно Карл Пфан — онзи от мъчителите, който се държеше с грубостта на звяр. Толкова приличаше на озлобено животно, че Майкъл дори го презираше най-малко от всички тях. Пфан просто си беше такъв по

нрав — тъп, жесток простак. Когато го уби, приливът на омраза беше далеч по-слаб от миговете, когато се разправи с Молтке.

Всичко се случи точно според предварителния замисъл.

Само едно не бе предвидил — че ще срещне немското момиче Розали с нейното ухание на цвете и тази озадачаваща безчувственост, която я правеше толкова чужда на доброто и злото.

Майкъл лежеше в хотелската си стая и леко плъзгаше пръсти по тялото на Розали. Разказа ѝ всичко с непоклатимата увереност, че тя няма да го предаде... или може би с надеждата, че тя ще отиде в полицията и ще сложи край на неговия кървав стремеж към възмездие.

— Още ли ме харесваш? — подхвърли той.

Розали кимна и притисна дланта му към гърдите си.

— Позволи ми да ти помогна — каза тя накрая. — За никого не ме е грижа. Не ме интересува дали тези хора ще умрат. Но към тебе се привързах... мъничко. Заведи ме в Берлин и ще направя каквото поискаш от мен.

Рогън знаеше, че тя изрича съвсем искрено всяка дума. Взря се в очите ѝ и отново се смути от тази детинска невинност, от пълната ѝ безметежност, сякаш за нея убийствата и сексът бяха еднакво допустими и приемливи.

Реши да не я оставя в Хамбург. Приятно му беше да е до него, а и наистина можеше да му бъде полезна. Вярваше ѝ, че никой и нищо друго не я интересува. А той нямаше намерение да я забърква в самите убийства.

На другия ден я поведе из скъпите магазини в центъра на града. Купи ѝ два нови тоалета, които чудесно открояваха бледорозовия оттенък на кожата ѝ и ярката синева на очите ѝ. Върнаха се в хотела, събраха си багажа, вечеряха с удоволствие и тръгнаха към летището за нощния полет до Берлин.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Няколко месеца след края на войната Рогън още беше в болницата, но от армейското разузнаване го докараха със самолет в берлинския си щаб. Поискаха от него да прегледа стотици досиета на хора, заподозрени в извършването на военни престъпления, и да посочи онези, които са го изтезавали в Мюнхен... ако познае някого от тях. И за неговия случай бе заведено досие под номер А23486 в архива на съюзническата комисия по разследването на военни престъпления.

Но той не откри нито един от мъчителите си сред заподозрените, макар да помнеше отчетливо всяка подробност от външността им. Разочарованите му бивши началници го върнаха пак със самолет, за да довърши лечението си. Оказа се обаче, че неговият полет е чак след два дни — време, през което той неспирно се разхождаше из града. При вида на осеяните с развалини улици сърцето му се изпълваше с безпощадно задоволство.

Сега огромният град коренно се бе променил.

Градската управа на Западен Берлин се бе отказала от безплодните усилия да разчисти седемдесетте милиона тона отломки, останали след набезите на съюзническите бомбардировачи през войната. Кранове и булдозери бяха събрали и избутали останките от сгради в малки изкуствени хълмове, после градинари ги покриха с пръст и засадиха цветя и храсти. Друга част от отпадъците бе заровена под основите на новите жилищни сгради — те се извисяваха нагоре, въплътили съвременния стремеж за максимално използване на всеки квадратен метър в града. Берлин вече представляваше грамаден лабиринт от камък, бетон и стомана, в който нощем избуяваха най-необузданите пороци, каквито можеха да се пръкнат в опустошената от войната Европа.

Рогън се настани заедно с Розали в хотел „Кемпински“ на ъгъла на „Курфюрстендам“ и „Фазененщрасе“ — може би най-изискания не само в Берлин, но и в цяла Западна Германия. После се обади по телефона в няколко от фирмите, с които работеше отдавна, и си

уговори среща в детективската агенция, на която плащаше от пет години.

В първия ден Майкъл и Розали отидоха да обядват в ресторант „Риц“, където готвеха майстори на източната кухня. Той гледаше развеселен как момичето поглъща огромни количества храна с неприкрито удоволствие. Поръчаха супа „птиче гнездо“, която приличаше на оплетени мозъци от ивици растения, изцапани с черна кръв. Тя обаче се зарадва най-много на блюдо, което съчетаваше червени късчета от раци, бели мръвки свинско и кафяви бучки телешко, но изобщо не пренебрегна ребърцата на скара, а за пилешкото със задушен бял грах призна, че нищо по-вкусно не е яла през живота си.

Разбира се, опита и от скаридите и черния боб в кисел сос, които той си бе поръчал, и закима оживено с одобрение. Към всичко това имаше няколко порции пържен ориз със зеленчуци, неспирно се поднасяха нови чаши зелен чай, които Рогън престана да брои. Невероятен обяд, който Розали побра в себе си без никакво видимо усилие. Току-що бе направила откритието, че на света има и друга храна, освен хляба, саламите и картофите. Майкъл се усмихваше на насладата, с която Розали събра и последните късчета от посребрените чинии.

Следобед отидоха да пазаруват по „Курфюрстендам“, чиито пъстри и ярки витрини към края на дългия булевард преминаваха в запрашени и изоставени магазини близо до Берлинската стена. Рогън се охарчи нехайно за дамски златен часовник със скъпоценни камъни по хитроумно изработеното капаче, което се плъзгаше встрани, за да се вижда циферблатът. Розали чак ахна от изненада, когато той сложи часовника на ръката ѝ.

Майкъл си рече ехидно, че ако пътят към мъжкото сърце минава през стомаха, то пътят към женската душа несъмнено е постлан с подаръци. Но когато тя го целуна и усети меките ѝ устни да се впиват в неговите, цинизмът му се изпари.

Вечерта я заведе в клуб „Елдорадо“, където сервитьорите обличаха рокли, а сервитьорките носеха строги мъжки костюми. След това седнаха в „Шерше ла фам“ — там хубавиците на сцената се събличаха с подчертана липса на преструвки, сякаш още бяха в собствените си спални, и не спестяваха пъченето на задниците и

вулгарното почесване тук-там. Накрая танцуваха пред високи огледала само по дълги черни чорапи и яркочервени шапки. Майкъл и Розали не пропуснаха и по-простодушните прелести на „Бадеване“ на „Нюрнбургщрасе“, където пиша шампанско, но го замезваха с малки дебели наденички от широка чиния, които вземаха с пръсти и после се бършеха в платнената покривка... както правеха всички наоколо.

Докато се приберат в хотелския апартамент, на Майкъл почти му приляваше от разпалилото се желание. Искаше да се любят, щом прекрачат прага, но Розали се засмя, побутна го назад и се шмугна в спалнята. Настръхнал и огорчен, Рогън метна сакото си на едно кресло и реши да си забърка коктейл от бутилките, които намери в барчето. Но след няколко минути чу мекия, почти момичешки глас на Розали и се обърна към нея.

Тя носеше на главата си елегантната зелена шапка, която ѝ купи в Хамбург, а на краката си — дълги мрежести черни чорапи. Иначе беше гола. Доближи го бавно с лъчезарната усмивка на жена, обзета от страст.

Майкъл протегна ръце към нея, но Розали се отдръпна и трябваше да я гони, докато стигнат до спалнята. Той смъкваше дрехите си на всяка крачка. Този път Розали не понечи да се изплъзне. Двамата тупнаха прегърнати на разкошната спалня и той се потопи в уханието на тялото ѝ, в усещането за кожа като кадифе, като листчета на цвете.

Забравиха за всичко друго — за досадната нощна шумотевица на Берлин, за жалните вопли на животните в зоопарка „Тиргартен“ точно под прозорците на хотела и за призраците на смъртта и отмъщението, витаещи в пренапрегнатия мозък на Рогън.

ПЕТА ГЛАВА

Рогън искаше първата му среща с братя Фрайзлинг да изглежда случайна. На следващия ден взе под наем един мерцедес и потегли към бензиностанцията им. Когато пристигна, помоли да проверят колата му в автосервиза. Първо поговори с Ханс Фрайзлинг, а когато влезе в офиса им да си плати сметката, там беше Ерик, седнал на тапициран с кожа стол и увлечен в някакви документи за доставки на бензин.

Изминалите години бяха пощадили донякъде двамата братя, може би защото поначало не се отличаваха с особен чар. Техните някога отпуснати усти бяха изтънели, винаги стиснати в упорита гримаса. Личеше, че са се научили да подбират дрехите си по-добре, а и в речта им рядко се вмъкваша някогашните ругатни и простащини. Подлите им душици обаче си оставаха все същите, макар че сега се занимаваха с дребни мошеничества, а не с изстребване на хора.

Майкъл беше поискал от агенцията за коли под наем да му представят скорошен документ за технически преглед на този мерцедес. Знаеше, че колата е в безупречно състояние. Но Ханс Фрайзлинг му начисли 20 марки за „регулиране баланса на колелата“ и отсече тежко, че ремъкът на вентилатора трябва да бъде сменен. Рогън се усмихна с благодарност и му заръча веднага да направи необходимото.

Ханс отиде да се заеме с „ремонта“, а Рогън през това време си побъбри безгрижно с Ерик. Спомена му, че е съдружник във фирма за компютри и ще остане доста дълго в Берлин. Внимаваше да не се издаде, че вижда хитричката искрица в очите на Ерик. Когато Ханс се върна и заяви, че с новия ремък вентилаторът работи прекрасно, Рогън им даде щедър бакшиш и потегли. Щом паркира колата до хотела, погледна за всеки случай под капака, но знаеше какво ще открие — ремъкът си беше все същият.

Отбиваше се през два-три дни да зареди бензин при братя Фрайзлинг. Двамата надуваха сметката и за бензина, и за маслото, което не им пречеше да се държат необичайно приятелски с него.

Рогън се чудеше как ли смятат да го праметнат. Ясно беше, че са го набелязали като будала, подлежащ на оскубване, но още се питаше какво са намислили.

Подсмиваше се, защото и той им бе замислил нещичко. Преди да ги убие, трябваше непременно да изтръгне от тях сведения за имената и местонахождението на останалите трима, особено на някогашния старши офицер сред мъчителите. Не биваше да проявява нетърпение, за да не ги подплаши.

Ръсеше безгрижно пари в бензиностанцията и чакаше Ерик и Ханс първи да направят своя ход.

В ранната неделна вечер от рецепцията се обадиха в апартамента и съобщиха на Рогън, че двама мъже го търсят и биха искали да се качат при него.

Той се ухили на Розали. Братята бяха захапали кукичката.

Само че преживя голяма изненада.

Двамата мъже бяха непознати... по-точно единият от тях. Позна другия почти мигновено — Артър Бейли от военното разузнаване, който го бе разпитвал за неуспешната екзекуция. Тъкмо той го караше да прелиства досиета на заподозрените във военни престъпления преди десет години. Въпреки това Бейли показа служебната си карта, втренчил поглед в очите на Рогън.

— Току-що си опресних спомените за вашето досие, господин Рогън — с равен глас го уведоми Бейли. — Никак не приличате на снимките си от онова време. Всъщност дори не ви познах, когато ви зърнах преди няколко дни.

— Къде ме видяхте? — попита спокойно Майкъл.

— При бензиностанцията на Фрайзлинг — уточни агентът.

Проточеният говор на този дългурест мъж показваше, че е някъде от Средния запад, и издаваше американеца още по-безпогрешно от дрехите и жестовете.

Рогън се питаше как не го е забелязал при бензиностанцията.

В усмивката на Бейли се прокрадна снизхождение.

— Подозираме, че братя Фрайзлинг, освен дребни далавераджии са и източногермански агенти. Те са закоравели, безскрупулни мошеници. Когато вие се появихте там и започнахте да се сприятелявате с двамата, проверихме що за птица сте. Обадохме се във Вашингтон, поискахме информация за издадените ви визи и така

нататък... После седнах да прочета отново вашето досие. Изведнъж се сетих за нещо и прегледах в библиотеката вестниците от последните седмици. Накрая всичко ми се намести в главата. Вие сте успял да издирите онези седем мъже, които са се гаврили с вас в Мюнхен. Дошъл сте да си разчистите сметките с тях. Убийствата на Молтке във Виена и на Пфан в Хамбург... Значи братя Фрайзлинг са следващите в списъка. Прав съм, нали?

— Пристигнах в Европа, за да продавам компютри — съдържано отговори Рогън. — Това е всичко.

Бейли сви рамене.

— Не ме засяга какви ги вършите. Аз не бдя над реда и законността в тази страна. Но нека да сме наясно — няма да закачате Фрайзлинг. Много време и усилия ми струваше да надуша с какво се занимават и когато реша да ги спипам накрая, ще ликвидирам цялата им мрежичка от източногермански шпиони. Не искам вие да ги пречукате и да ме оставите с празни ръце.

Рогън вече знаеше защо братята Фрайзлинг се държат толкова дружелюбно с него.

— Според вас възможно ли е да ги интересува това, което знам за новите модели компютри? — подхвърли към Бейли.

— Не бих се учудил. Известно ви е, че тези модели са в забранителния списък за износ в комунистическите държави. Но аз не се безпокоя, че може да им дадете секретна информация. Знам какъв подарък сте им подготвил. Предупреждавам ви — ако го направите, ще ме принудите да стана ваш враг.

Рогън впи леден поглед в агента.

— Нямам представа за какво говорите, но ще ви дам един съвет — не ми се пречкайте, защото ще ви прегазя. Не можете да ме пипнете. Имам връзки на най-високо равнище в Пентагона. Моите нови компютри са по-важни за военните от евентуалните ви разкрития за някакви нищожни шпиони любители.

Бейли се взря в него замислено и промълви:

— Добре, да приемем, че сте недосегаем за нас, но какво да кажем за местната ви приятелка? — Той кимна рязко и неучтиво към седналата на дивана Розали. — Само да се захвана с нея и ще си има големи неприятности. Всъщност достатъчно е едно обаждане по телефона, за да не я видите никога.

— Какви ги дрънкаш, по дяволите?! — сопна се Рогън.

Удълженото костеливо лице на Бейли се разкриви в престорено учудване.

— Я гледай ти, изглежда не е споделила с вас... Преди шест месеца е избягала от психиатрична клиника на брега на Нордзее. Настанена е там принудително с диагноза шизофрения. Властите още я издирват, макар че не се престарават. Обадя ли се на ченгетата, мигом ще довтасат да я приберат. Не забравяйте това. — Бейли помълча и добави натъртено: — Предлагам ви да оставите двамата братя за накрая. Защо не ги пропуснете засега? Потърсете останалите от списъка.

— Защото не знам кои са другите трима. Разчитам да изкопча сведенията от братя Фрайзлинг.

Бейли завъртя глава.

— Няма да се разприказват, ако не ги възнаградите щедро. Те са корави копелета. Оставете това на нас.

— Не — отказа Рогън. — Знам начин да ги направя словоохотливи. Ще ги накарам да говорят. После ще ви ги оставя.

— Не ме лъжете, господин Рогън. Знам в какво състояние ще ми ги оставите. — Той протегна ръка. — Изпълних си служебните задължения, но след като си припомних какво сте преживял, мога само да ви пожелаая успех. И внимавайте с Фрайзлинг, те са лукави гадинки.

Когато вратата се затвори зад Бейли и неговия колега, мълчал през цялото време, Рогън се обърна към Розали.

— Бейли истината ли каза за тебе?

Тя седна по-изправено, долепила длани в скута си.

— Да.

Тази вечер не отидоха никъде. Майкъл поръча да им донесат храна и шампанско в апартамента и веднага след вечерята си легнаха. Розали опря златистата си глава на рамото му, понякога вземаше цигарата от ръката му и всмукваше дълбоко дима.

— Да ти разкажа ли? — попита по някое време тя.

— Ако искаш. Честно казано, няма никакво значение, че страдаш от... тази болест.

— Сега съм добре — увери го тя.

Майкъл я целуна лекичко.

— Знам.

— Искам да ти разкажа — реши Розали. — Макар че може би ще ме разлюбиш.

— Казах ти, че няма значение — настоя Майкъл. — Наистина.

Тя се пресегна и изключи нощната лампа на шкафчето. В мрака ѝ беше по-лесно да говори.

ШЕСТА ГЛАВА

Още си спомняше как плака в онзи ужасен пролетен ден на 1945 година. Светът се сгромоляса за нея, а още беше замечтана четиринадесетгодишна девойка. Огромният дракон на войната се спусна и я отнесе в ноктите си.

Тя излезе от дома си рано сутринта, за да поработи в градината, която семейството ѝ наемаше недалеч от градчето Бублингсхаузен в Хесе. Прекопаваше лехите, когато обширна петниста сянка покри градината. Момичето отметна глава — неизброим рояк от самолети закриваха слънцето, скоро чу и тътена на бомбите, пуснати върху завода за оптика във Вецлар. Но вълната от бомби се изплиска като вода от катурната чаша и върху нейното безобидно градче, сякаш пренесено от средновековието. Вцепенената от страх Розали притискаше лице в пълната с червеи пръст, всичко подскачаше като при земетресение.

Когато небето спря да бълва огън и гръм, а сянката се махна, тя се помъкна обратно към центъра на Бублингсхаузен. Градът гореше. Къщите като картинки чезнеха в пламъците, все едно злонравно хлапе ги бе подпалило с кибритена клечка. Розали тичаше по улиците, доскоро изпъстрени от цветни лехи, но сега трябваше да криволичи между димящи развалини. Повтаряше си, че е сън — нима беше възможно всички къщи, които познаваше през целия си живот, да изчезнат изведнъж?

Най-сетне зави по улицата, която водеше към нейната къща — „Хинтергасе“, и видя само струпани една върху друга оголени стаи. Сякаш някаква зла магия откриваше пред очите ѝ домовете на съседни и приятели, без да ги защитават външни стени — спалните, трапезариите, кухните като декори, поставени на сцена. Така зееха и спалнята на нейната майка, и кухнята, с които бе свикнала през всичките четиринадесет години от своя живот.

Розали се повлече към входа, но там се бе свлякла голяма купчина отломки. От безредно нападалите разтрошени тухли стърчаха

крака в карирани крачоли и кафяви обувки. Краката на нейния баща.

Виждаше наоколо и други тела с полепнал по тях червен и бял прахоляк. След миг зърна и ръка, сочеща мъртвешки към небето. На единия от посивелите пръсти лъщеше златна ивичка — брачната халка на майка ѝ.

Розали се свлече върху земята. Нямаше болка, нямаше мъка — само чудато вцепенение. Изнизаха се часове. Вече се здрачаваше, когато чу тежко, боботещо чегъртане на стомана по раздробен камък. Вдигна глава и видя колона от американски танкове, които се провираха през останките от Бублингсхаузен. Минаха през градчето и пак се възцари тишината.

По някое време малък армейски камион с брезентово покривало спря наблизко и млад войник скочи пъргаво от кабината. Той беше рус и с розови бузи. Спря пред нея, загледа се и попита на развален немски:

— Ей, сладурче, искаш дойде с нас?

Нямаше какво друго да прави. Всички, които познаваше, бяха мъртви. Градината, където се бе трудила в този ден, нямаше да роди нищо още много месеци. Розали се качи в камиона при войника.

Той караше неспирно, докато не притъмня напълно. Тогава я заведе отзад в камиона и я накара да легне на купчина войнишки одеяла. Седна до нея, отвори някаква зелена кутия и извади малка пита твърд кашкавал, която ѝ даде заедно с парче шоколад. Накрая се изтегна до нея.

Тялото му беше топло и момичето знаеше, че докато усеща тази топлина, няма да умре, няма да бъде затрупана под димящите тухли, където бяха баща ѝ и майка ѝ. Младият войник притискаше в бедрото ѝ втвърдилата се плът между краката му и тя го остави да прави каквото поиска. Щом ѝ се насити, той я остави сгушена под одеялото, върна се в кабината и подкара отново.

През нощта камионът спря, отзад се качиха още войници и един след друг лягаха при нея. Розали се преструваше, че дреме, остави и тях да се задоволяват както им хрумне. Сутринта продължиха и спряха чак в огромен разрушен град.

Тук студеният въздух щипеше кожата. По влагата Розали се досети, че са някъде на север, но макар да бе чела много за Бремен в учебниците, не можа да разпознае известното търговско средище в тези изтърбушени от бомбите руини.

Русият войник ѝ помогна да слезе от камиона и я заведе в сграда, чийто първи етаж бе непокътнат. Влязоха в просторна бивша трапезария, натъпкана с военно снаряжение, но имаше и внушителна черна печка, в която бумтяха пламъци. В единия ъгъл беше прибутано легло с кафяви одеяла. Войникът ѝ каза да легне там и подхвърли:

— Името ми е Рой.

После тежестта на тялото му я притисна към одеялата.

През следващите три седмици Розали рядко ставаше от това легло. Рой опъна въже и окачи одеяла на него, за да прегради малкото кътче. Там момичето приемаше безкрайната върволица от безлики за нея мъже, които идваха да си задоволят похотта. Не я интересуваше колко са — нали беше жива и на топло, а не вкочанен труп под отломките.

Чуваше зад набързо стъкмения параван какви ли не мъжки гласове и възгласи, по масата плющяха карти, хвърлени със замах, дрънчаха бутилки и чаши. Поредният войник ставаше от леглото и идваше следващият, а тя посрещаше всеки с усмивка и протегнати да го прегърнат ръце. Веднъж някой надникна иззад окачените одеяла и подсвирна от възхищение. На четиринадесет години тя имаше тялото на жена.

Войниците я гощаваха царски — често ѝ носеха препълнени чинии с храна, каквато не бе вкусвала отпреди войната. И тази храна сякаш я захранваше с неутолимо желание, превръщаше я в съкровищница от неизчерпаема страст. Затова я глезеха с удоволствие, докато употребяваха тялото ѝ. Русият шофьор Рой дори я попита загрижено:

— Ей, хубавице, не искаш ли да поспиш? Ще ги изгоня да не ти пречат, могат да почакаат малко.

Но Розали завъртя глава. Докато безликите партньори се редуваха на леглото, тя още можеше да вярва, че всичко е сън — вкочанените тела, карираният панталон на краката на баща ѝ, стърчащи от купчината, сочещата небето ръка с брачната халка.

Само че един ден дойдоха други войници. Те имаха кобури с пистолети на хълбоците си и бели каски на главите си. Заповядаха ѝ да се облече и я отведоха при камион, където имаше още няколко момичета — едни засмени, други разплакани. Розали сигурно бе припаднала в камиона, защото се опомни на болнично легло. Смътно

различи лекар, който се взираше в нея отвисоко. Под бялата му престилка имаше униформа на американската армия.

Отпусната на хладните чаршафи, Розали го чу да казва на немски:

— Ето тази е заразена с какво ли не. И е бременна отгоре на всичко. Ще направим аборт, защото плодът няма да издържи — сигурен съм, че тези конски дози пеницилин и високата температура са го убили. А какво хубаво момиче...

Тя се разсмя. Знаеше, че е заспала в градината недалеч от Бублингсхаузен и ей сега ще се събуди, за да се върне у дома при своите родители. Но защо този сън все се проточваше и не искаше да свърши? Тя се плашеше, тъй като сънят се превръщаше в непоносим кошмар. От очите ѝ потекоха сълзи и най-сетне тя се събуди напълно...

До леглото стояха двама лекари — единият американец, другият германец. Американецът се усмихна.

— Е, млада госпожице, добре дошла сред живите. Размина ти се на косъм. Можеш ли да говориш?

Розали кимна и той продължи:

— Знаеш ли, че прати в болница петдесетина американски войници? Заразила си ги с цял букет от венерически болести. Ти ни навреди повече, отколкото някой батальон от вашата армия.

Германецът се наведе към нея, готов да ѝ обясни, ако не разбира всичко. Розали се подпря на лакът, притиснала срамежливо завивката към гърдите си, и го попита унило:

— Значи не е сън?

Видя колко озадачено я гледаше и заплака.

— Искам да се върна при мама. Искам да си ида у дома в Бублингсхаузен.

След четири дни я изпратиха в лудницата на брега на Нордзее.

В мрака, обгърнал спалнята, Рогън я притисна до себе си. Най-после беше разбрал откъде се е появила неспособността ѝ да се вълнува от доброто и злото. И тази странна нейна безчувственост, която го порази в началото на запознанството им.

— Сега добре ли си?

— Да. Сега съм добре.

СЕДМА ГЛАВА

На другия ден Рогън отиде с колата в бензиностанцията на Фрайзлинг и ги помоли да направят някои промени в каросерията. Обясни им, че иска внушителният багажник отзад да стане херметичен. Докато братята се занимаваха с взетия под наем мерцедес, той се навърташе наоколо и си приказваше с тях като със стари приятели. Сподели за работата си по новите компютърни системи и за желанието на неговата фирма да открие все някаква възможност за продажби в страните зад Желязната завеса.

— Само законна търговия, разбира се — натърти с такъв тон, че веднага пролича колко охотно би приел предложение за изгодна, макар и съмнителна сделка.

Ерик и Ханс се ухилиха до ушите, за да покажат, че са разбрали намека. Започнаха да го подпитват настойчиво с какво по-точно се занимава. Подхвърлиха му, че би могъл да посети Източен Берлин като турист, а те нямат нищо против да го придружат.

Рогън грейна от удоволствие и възкликна:

— Разбира се!

Веднага поиска да се уговорят за някой от близките дни, но братята отказаха с усмивки:

— Имайте търпение, ще го уредим.

Няколко пъти бе водил със себе си и Розали. Ерик и Ханс направо точеха слюнки при вида на красивата жена с него. Веднъж влезе в канцеларията да плати сметката за бензина и на излизане завари Ерик наведен към отворения прозорец на колата. Говореше разпалено нещо на Розали, която седеше вътре.

Щом потеглиха, Майкъл се обърна към нея:

— Какво ти надрънка този?

— Искаше да спи с мен и да му съобщавам всичко, което правиш — отвърна тя равнодушно.

Майкъл си замълча.

Когато спряха пред хотела, Розали го попита:

— Как се казва този, който ми досаждаше?

— Ерик.

Момичето се усмихна мило.

— Когато решиш да ги убиеш, искам да ти помогна за Ерик.

До края на седмицата Рогън обикаляше с наетия мерцедес из Берлин и обмисляше последните подробности от своя план. Как да принуди братя Фрайзлинг да му кажат имената на останалите трима?

Когато мина край огромния паркинг на централната гара в Берлин, той видя хилядите автомобили, наредени нагъсто, и се засмя. Идеалното гробище...

Реши да подлъже враговете си, че има пошли вкусове и груби наклонности, за да им вдъхне надеждата, че е податлив на всякаква поквара. В късните часове на всеки ден обикаляше с Розали най-скъпите и ползващите се с най-лоша слава нощни клубове. Изобщо не се съмняваше, че не само братя Фрайзлинг, но може и би контраразузнаването на Източна Германия следят всяка негова стъпка.

Ерик и Ханс наистина уредиха туристически визи за него и Розали. Очакваше някой да се свърже с него там, затова носеше в джоба си цяла пачка листове с данни и схеми за новите компютри. Но никой не го потърси.

Майкъл и Розали разгледаха бункера на нацистката щабквартира, където бе умрял Хитлер. Знаеха, че руснаците са се опитали да взривят бункера, но стените от железобетон се оказали толкова дебели и яки, че устояли на разрушителната мощ на експлозивите. Затова превърналото се в мрачен паметник свърталище, между чиито стени се бе самоубил най-опасният безумец в историята, сега се спотайваше под затревен хълм наред обширна детска площадка.

Двамата се разходиха в района Ханза, обрасъл с бетонна гора от внушителни, сиви, модерно безлични блокове, и се натъкнаха на неприятна архитектурна приумица наред жилищния комплекс. Под великански стъклен похлупак се намираше колекторът, където се събираха всички канализационни тръби — приличаха на плетеница от дебели железни змии. Розали потръпна.

— Хайде да се прибираме...

Побързаха да се върнат в Западен Берлин и се запътиха право към хотела. Майкъл отключи вратата на апартамента и се дръпна, за да влезе Розали, като не забрави да я шляпне закачливо по закръгленото

дупе. Последва я вътре и се канеше да заключи, но чу как тя ахна от изненада. Майкъл се извъртя на пети и надникна в дневната.

Чакаха го. Братя Фрайзлинг се бяха настанили на дивана зад масичката и пушеха спокойно.

— Няма от какво да се стрякате — подхвана Ханс. — Би трябвало да ви е ясно, че в работа като нашата човек трябва да е прекалено предпазлив.

Майкъл доближи дивана и се здрависа с тях. Усмихна им се сговорчиво и кимна:

— Да, разбирам.

Всъщност ги разбираше по-добре, отколкото подозираха.

Те се бяха вмъкнали в апартамента, за да го претърсят. Искаха да се уверят, че не е американски агент.

А може би се надяваха, че ще намерят документацията за компютрите, ще я откраднат и ще приберат в собствените си джобове парите от комунистическото разузнаване. Разбира се, не им провървя, затова се бе наложило да чакат. Документацията беше в джоба на Майкъл. Още по-важно беше, че нямаше как да намерят седемте плика, пистолета и заглушителя — още от първия си ден в хотела Майкъл плащаше за личен сейф, където ги прибра в малък сак.

И Ханс Фрайзлинг се усмихваше. За последен път Майкъл видя подобна усмивка на лицето му, когато неговият брат Ерик се прокрадваше отзад, за да изстреля куршум в тила му.

— Бихме искали да купим от вас данни за някои компютърни технологии. Естествено без никой друг да научи. Склонен ли сте да ни ги продадете?

Рогън също се засмя.

— Каня ви на вечеря тук утре. Разбирате, че трябва да подготвя... стоката. Не държа в апартамента всичко, което е необходимо, за да сключим сделката.

— Разбираме — кимна и Ерик Фрайзлинг с хитра гримаса.

Той искаше Рогън да знае, че са тършували в хотелския апартамент, за да си има едно наум и да не се опитва да ги измами.

Майкъл го изгледа невъзмутимо.

— Заповядайте утре вечер в осем — уточни той и ги изпрати до вратата.

През нощта не можа да отвърне на ласките на Розали и щом тя заспа, той запали цигара в очакване на познатия кошмар. Тъкмо угаси сънено третата и сънят го споходи.

Все едно някой дръпна мрачна завеса пред него и той пак се озова във високата стая на Съдебната палата. В безмерните сенки на спомените се очертаха отново лицата и фигурите на седмината мъже, запечатани там незаличимо. Само че сега петима от тях се размиха полека в смътни силуети, изпъкнаха последните двама, сякаш бяха осветени от лъчите на сценични прожектори — Ерик и Ханс Фрайзлинг.

Ерик си беше същият като в онзи съдбовен ден, с отпусната натежала уста, лукави, често мигащи черни очи, дебел нос и изражение на равнодушен главорез.

Ханс имаше подобно лице, но у него личеше повече коварството, а не жестокостта. Именно Ханс доближи пленника и го ободри с пресилената си благост. Ханс се взря в очите на обречения Рогън и го подкани:

— Хайде, облечи тези дрехи, съвсем приличен вид имат. Пускаме те на свобода. Американците ще победят в тази война и някой ден може да се нуждаем от помощта ти. Не забравяй, че те пощадихме. Преоблечи се веднага. Побързай!

Рогън доверчиво облече оставените на стола дрехи, дори се усмихваше с благодарност на седмината, които бяха убили неговата жена. Ханс Фрайзлинг му протегна ръка и Рогън посегна да я стисне. Едва тогава лицата на другите петима станаха отчетливи с техните лисичи усмивчици.

А той се сепна: „Къде е седмият?!“.

В този миг новата шапка се нахлупи върху очите му и Рогън усети студа от опрелата в тила му цев. И за частица от секундата, преди куршумът да разпръсне парченца кост от черепа му, чу собствения си умоляващ вик. Последното нещо, което запомни преди тъмнината, беше самодоволно ухиленото лице на Ханс Фрайзлинг.

Сигурно беше изкрещял, защото Розали се събуди. Цялото му тяло се тресеше неудържимо на леглото.

Розали скочи и се върна тичешком с кърпа, която напои със силен алкохол. Разтри лицето му с кърпата, за да го охлади, след това плъзна кърпата по корема, ръцете и краката му. Накрая напълни ваната

с гореща вода и го накара да седне вътре. Подпираше се на мраморния ръб и го чакаше да се успокои. Треперенето отслабваше постепенно, кръвта престана да блъска по сребърната плочка в главата му.

— Къде се научи да помагаш така при пристъп? — промърмори Майкъл, когато усети, че отново може да се владее.

Розали се засмя.

— През последните три години в лудницата ме използваха като санитарка. По това време почти се бях опомнила. Но цели три години събирах смелост да избягам...

Той взе цигарата от ръката ѝ и напълни дробовете си с дим.

— Не можеха ли просто да те изпишат?

Усмивката ѝ посърна.

— Знаеха, че няма при кого да отида. Сега нямам никого на този свят... — Тя мълча дълго, преди да промълви: — Освен тебе.

Следващият ден на Майкъл беше запълнен до последната минута. Даде на Розали петстотин долара, за да ги обмени в марки, и ѝ заръча какво трябва да купи. После и той излезе да свърши работата, която не можеше да отлага повече.

Провери внимателно дали някой не го следи и подкара към покрайнините на Берлин. Отби се в аптека, за да купи малка тубичка с фуния и някои химикали. След това мина през магазин за железария и електротехника, където си набави кабели, малка купа за смесване на различни вещества, изолираща лента и няколко инструмента.

Спря колата в усамотена уличка, където още нямаше постройки на разчистените от развалини терени. Минаха три часа, преди да преправи според замисъла си взетия под наем мерцедес. Откачи кабелите към задните сигнални светлини на спирачките и на тяхно място прокара други към багажника. Проби дупчици в херметичния багажник и напъха плътно през тях гумени тръбички. Смести химикалите и ги сипа в тубичката, която закрепил над края на подебелата тръба, излизаща от пода на купето.

Майкъл се надяваше, че не много сложното, но находчиво стъкмено устройство ще работи както искаше той. Сви рамене. Ако не, пак щеше да си послужи с пистолета и заглушителя.

Това обаче можеше да го изложи на риск. Полицайте щяха да свържат случая с предишните убийства, щом сравнят балистичните експертизи на куршумите. „Да вървят по дяволите...“ Докато се сетят да съберат всичко, което са научили криминалистите, той щеше да е довършил започнатото.

Потегли обратно и спря колата на специалния паркинг само за гости на хотела. Преди да се качи в апартамента, Майкъл отиде да вземе малкия сак от сейфа. Розали вече го чакаше горе, за да му се покаже в новата съблазнителна рокля от парижка модна къща. Ефирната вечерна дреха едва прикриваше гърдите ѝ.

— Ако ти в тази премяна не успееш да отвлечеш вниманието на двамата мръсници, значи нищо не може да ги разсее — ухили се Майкъл като похотлив злодей от филм. — Тъй... Сигурна ли си, че запомни какво трябва да направиш довечера?

Розали кимна, но той ѝ обясни подробно още веднъж.

— Как мислиш, ще ти кажат ли каквото искаш да научиш от тях? — попита го тя.

— Да — отвърна Майкъл с кисела усмивка. — Ще ги убедя по един или друг начин.

Вдигна телефонната слушалка и поръча вечеря за четирима в осем часа.

Братя Фрайзлинг дойдоха точно навреме — влязоха секунди след сервитьора с отрупаната количка. Майкъл отпрати сервитьора, за да обсъдят на спокойствие съмнителната сделка, докато се хранят. Накрая напълни четири чаши с ментов ликьор.

— О, любимото ми питие! — зарадва се Ханс.

Рогън се подсмихна. Помнеше миризмата на мента в стаята за разпити, помнеше и бутилките, които Ханс си носеше понякога.

Докато отпушваше бутилката, пусна в нея малки разтворими таблетки опнат. Направи го толкова сръчно и бързо, че братята не успяха да го забележат, макар да гледаха право в него. Но каквито си бяха недоверчиви, чакаха той да отпие пръв.

— Прозит! — кимна им Майкъл и вдигна чашата.

Едва не му се догади от гъстата сладост на ликьора. Двамата изпразниха чашите си на един дъх и Ханс облиза жадно дебелиите си устни. Рогън му подаде бутилката.

— Сипвайте си. Извинете ме за момент, ще отида да взема документацията.

Прекрачи към вратата на спалнята, а Ханс вече бе напълнил чашата си. Ерик обаче не посегна към бутилката.

Тогава Розали се наведе, за да протегне ръка към масата, и удобно откри гърдите си за шарещия му поглед. Тя му сипа ликьор и уж случайно опря за миг длан на коляното му. Ерик взе чашата и отпи, вторачен в бюста на момичето. Рогън спокойно затвори вратата на спалнята.

Отвори сака, извади пистолета „Валтер“ и завинти заглушителя на цевта. Без да чака повече, той се върна в дневната. Не понечи да скрие оръжието от братя Фрайзлинг.

Опиатът в ликьора действаше постепенно, без да поваля жертвата в несвяст. Това вещество беше предназначено да забави рефлексите до мудността на костенурка, както се случва понякога след тежко преливане. Поразеният от опиата обаче не подозираше в началото, че не владее тялото си. Ерик и Ханс нямаха представа какво се случва и щом видяха пистолета в ръката на Рогън, подскочиха от креслата, но движенията им бяха смешно бавни.

Майкъл ги бутна обратно в креслата и седна срещу тях. Извади от джоба на самото си деформиран куршум, потъмнял с времето, и го подхвърли на масичката.

— Ти, Ерик... Ти изстреля този куршум в тила ми преди десет години. В Мюнхенската съдебна палата. Сега спомни ли си кой съм? Аз съм участникът по неволя в забавната ти игра — издебна ме ловко в гръб, докато се преобличах... а през това време братчето ти Ханс ме залъгваше как сте щели да ме освободите. Не съм същият, нали? Твоят куршум дори промени формата на главата ми. Нищо де, вгледай се по-старателно. Позна ли ме? — Майкъл изчака и добави навъсено: — Дойдох да си довършим играта...

Затъпели от опиата, двамата се пулеха сащисани в Рогън.

Ханс се издаде пръв, че го е познал — лицето му се сбръчка от потрес, страх и изненада. Безмерният ужас заличи всичко останало накрая. Братята се опитаха да побегнат, но приличаха на хора, мъчещи се да тичат на дъното на океана. Майкъл само се пресегна и ги тласна да се върнат на креслата. Претърси ги, но те бяха дошли невъоръжени.

— Не се бойте — каза им той, като нарочно наподоби тона на Ханс в онзи ден, — няма да ви сторя зло. — Изгледа ги, преди да продължи: — Разбира се, ще ви предам на полицията и прокуратурата, но в момента искам от вас малко сведения. Това е. Както преди толкова години и вие искахте малко сведения от мен. Аз бях сговорчив тогава, нали? Знам, че и вие ще се държите разумно.

Ханс отвори уста пръв и макар че говореше завалено заради дрогата, още се мъчеше да хитрува.

— То се знае, ще се подчиним. Ще ти кажем всичко каквото искаш да знаеш.

— Но първо ще се спазарим... — враждебно изръмжа Ерик.

Докато не се опитваха да мръднат от креслата, братята изглеждаха все същите — лукави и зли. Ханс подхвана угоднически:

— Точно така. Какво искаш да научиш и как ще си помогнем, ако ти го кажем?

— Искам да знам имената на другите — тихо отвърна Майкъл. — Онези, които бяха с вас в Съдебната палата. Искам да знам името на мръсника, който е убил жена ми, докато я е изтезавал.

Ерик проточи презрително:

— За да ни видиш сметката после, както си убил Молтке и Пфан, а?

— Убих ги, защото не пожелаха да ми кажат кои са другите трима — отсече Рогън. — Дадох им шанс да отърват кожата... както давам шанс и на вас.

Кимна на Розали, тя донесе два бележника и моливи. Сложи ги на масичката пред братята.

Ханс замига учудено и се ухили до ушите.

— Ще ти ги кажа още сега. Тримата са...

Преди да е изрекъл следващата дума, Майкъл го цапардоса през устата с дръжката на пистолета. От устните на немеца шурна кръв с парченца зъби. Ерик се надигна тронаво, за да защити брат си, но Майкъл го бутна грубо да седне. Не си позволи да удари и него, защото се боеше, че започне ли, няма да се спре навреме, преди да го е довършил.

— Няма да търпя никакви лъжи от вас — заяви той. — И за да сме сигурни, че не ме лъжете, ще напишете поотделно имената на тримата, които бяха с вас тогава. Ще ми посочите и къде живее всеки

от тях сега. Особено държа да знам кой беше старшият офицер сред вас. Повтарям — ще ми посочите и точно кой уби жена ми. Щом свършите с писането, ще сравня списъците. Ако имената съвпадат, няма да ви убия. Ако не съвпадат — ще ви очистя още тук и сега. Това са моите условия. Вие решавайте дали ги приемате.

Ханс Фрайзлинг се давеше и още изчопляше с пръсти строшените зъби от устата си. Не можеше да говори. Затова Ерик зададе най-важния за тях двамата въпрос:

— Ако се съгласим, как ще постъпиш с нас?

Майкъл се постара да говори сериозно и искрено:

— Ако напишете едни и същи имена, няма да ви убия. Ще ви обвиня в извършването на военни престъпления и ще оставя на съответните власти да се занимават с вас. А в съда ще се види дали сте късметлии...

Забавляваше се от потайните погледи, които Ханс и Ерик си разменяха. Досещаше се какво им се върти из главите. Дори да ги арестуват и прокуратурата да предяви обвинения, дори да започне дело, с добри адвокати можеха да си издействат пускане под гаранция. Вече си мислеха как ще избягат в Източна Германия и оттам ще се присмиват на правосъдието.

Престори се, че не забелязва как си намигат, но за всеки случай вдигна Ханс и го премести на креслото в другия край на масичката, за да не вижда никой от двамата какво пише другият брат.

— Захващайте се и се молете да остана доволен. Иначе ще умрете тази вечер. В тази стая.

Насочи пистолета към главата на Ерик, но внимаваше какво прави и Ханс. С дебелия заглушител оръжието имаше още по-зловещ вид.

Замаяните братя Фрайзлинг започнаха да пишат непохватно и мина доста време, докато привършат — първо Ерик, след малко и Ханс. Розали бе седнала на масичката между тях, за да не се виждат добре един друг. Тя взе бележниците и понечи да ги даде на Майкъл, но той завъртя глава.

— Прочети ги на глас.

Още опираше цевта в челото на Ерик. Реши да убие първо него, ако пак са опитали глупавите си хитрини.

Розали започна със списъка на Ерик.

— Старши офицер беше Клаус фон Остен. Сега е върховен съдия на провинциалния съд в Мюнхен. Другите двама бяха наблюдатели. Онзи от унгарската армия е Бента Пайерски. Сега е голям партиен началник при комунистите в Будапеща. Третият е Генко Бари, тогава представляваше италианската армия. Сега живее в Сицилия.

Розали млъкна и се загледа в другия бележник.

Майкъл затаи дъх.

— Старши офицер беше Клаус фон Остен. Той уби жена ти...

Розали се запъна, защото долови, че Майкъл трепна и лицето му се сгърчи. После се насили и продължи да чете.

Сведенията съвпадаха, братята бяха написали едни и същи имена, но само Ханс бе назовал убиеца на Кристин. Рогън взе бележниците и сравни придирчиво написаното. Откри, че Ерик се е постарал да спести каквото може, докато Ханс бе вмъкнал подробности. Генко Бари бил мафиот и може би заемал видно положение в тази престъпна мрежа. Рогън обаче надушваше, че и двамата са скрили нещо важно от него — пак се споглеждаха, но този път злорадо.

За пореден път се престори на сляп.

— Добре... Направихте разумния избор, аз също ще спазя моята част от уговорката. Сега трябва да ви предам на полицията. Ще излезем заедно от апартамента и ще слезем по стълбата към служебния вход на хотела. Не си помисляйте да бягате, защото през цялото време ще бъда на крачка зад вас. Ако видите свой познат навън, не се опитвайте да му давате никакви знаци.

Двамата братя не изглеждаха прекалено угрижени. Ерик зяпаше Рогън с почти нескрита подигравка. Смятаха го за тъпанар. Нима този американец си въобразяваше, че полицаите ще ги държат в ареста чак до началото на съдебния процес?

Майкъл продължи да се прави на глупак.

— Още нещо — каза им той. — Щом слезем долу, ще се напъхате в багажника на моята кола. — Видя как лицата им се изопнаха от страх. — Не се плашете и не вдигайте излишен шум. Как да карам и да държа и двама ви на прицел? И как иначе да ви скрия от погледите на вашите приятелчета, които може би дебнат някъде около хотела?

Ерик се озъби.

— Нали ние направихме багажника херметичен? Ще се задушим вътре. Значи все пак си намислил да ни убиеш.

— Отидох в друг сервиз и поръчах да пробият малки дупки в багажника — безстрастно отговори Рогън.

Ерик се изплю на пода и неочаквано посегна да дръпне Розали към себе си, за да се прикрие с тялото ѝ. Но опиятът го бе направил слаб като коте, тя се изплъзна с лекота и заби дълъг лакиран нокът в едното му око. Ерик кресна и притисна лявата си длан към лицето.

Розали се дръпна настрана, за да не попречи на Майкъл да стреля.

Досега Рогън бе потискал някак гнева си, но в този миг в главата му затуптя добре познатата болка.

— Гадино мръсна — изсъска на Ерик, — опита се да спестиш каквото можа, нали? Не написа, че Клаус фон Остен е убил жена ми. Готов съм да се обзаложа, че и ти си му помагал! Сега пък се инатиш — нямало да се напъхаш в багажника на колата, защото смяташ, че ще те убия. Добре, кучи сине, ще те убия веднага. Не ми пука, че сме наскреж хотелска стая. Ако искам, ще те бия, докато те смеля на кайма. Или пък просто ще ти пръсна черепа.

Ханс се намеси, за да го възпре. Почти просълзен, той изгъгна с подутите си разкървавени устни:

— Ерик, прави каквото иска от нас американеца. Не виждаш ли, че е побеснял?

Ерик Фрайзлинг се вгледа изпитателно в очите на Рогън.

— Да, ще правя каквото поискаш.

Рогън не помръдваше.

Розали застана до него и го докосна, сякаш се надяваше така да му върне спокойствието. И необузданата му ярост наистина започна да стихва.

Майкъл изви глава към нея.

— Нали помниш какво трябва да правиш, когато ние излезем?

— Помня.

Той накара двамата братя да излязат от апартамента и да тръгнат надолу по стъпалата към служебния вход. Държеше ръката си с пистолета в джоба.

Щом излязоха, им нареди шепнешком накъде да вървят. Стигнаха до колата. Заповяда им да коленичат на чакъла, докато

отключи багажника.

Ерик дълго се напъхваше вътре, дрогата още му пречеше да се движи. Изгледа Рогън недоверчиво, преди да се намести в теснотията. Докато и Ханс се мъчеше да заеме останалото място, устните му се гърчеха в грозно подобие на усмивка заради счупените и нащърбени зъби. Той смънка кротко, дори смирено:

— Знаеш ли, дори съм доволен, че стана така. От толкова години имам угризения заради това, което ти причинихме. Май ще ми олекне най-сетне, че ще си понеса наказанието.

— Наистина ли го мислиш? — любезно се усъмни Рогън и затръшна капака на багажника.

ОСМА ГЛАВА

През следващите два часа Рогън обикаляше по берлинските улици. Проверяваше нарядко дали в багажника влиза въздух през тънките гумени тръбички. Така даваше време на Розали да изиграе своята роля. Нейната задача беше да слезе в балната зала на хотела, за да пие шампанско, да флиртува и да приема поканите за танц от копнеещи за женска компания мъже. Всеки трябваше да запомни, че дълго е била там, за да има тя алиби.

Малко преди полунощ Рогън дръпна закачената за волана жица. В багажника вече влизаше не въздух, а въглероден окис. След не повече от половин час Ерик и Ханс Фрайзлинг щяха да умрат. Той подкара към централната гара на Берлин.

Но не бе изминал четвърт час, когато Рогън спря внезапно. Искаше да им отнеме живота, както те се опитаха да го убият в мюнхенската Съдебна палата — без да са предупредени, докато още имат надежда да си върнат свободата. Искаше да ги унищожи като добичета, но откри, че тази мисъл е непоносима...

Излезе от колата, заобиколи и потропа по багажника.

— Ханс! Ерик!

Не знаеше защо се обърна към тях с имената им, все едно се бяха сприятелили наистина. Пак им подвигна тихо, но настойчиво. Реши да ги предупреди, че потъват във вечния мрак на смъртта, за да подготвят душите си — ако още ги имаха — да кажат каквито молитви им дойдат наум, преди да пропаднат завинаги в бездната. Потропа още по-силно по багажника, но отвътре не се чуваше нито звук.

Изведнъж той проумя какво се е случило. Опиатът ги бе омаломощил достатъчно, за да умрат за броени минути след спирането на кислорода. За да е сигурен, че не се опитват да му изиграят последния си номер, Рогън отвори капака.

Да, те бяха зли твари и светът нямаше да загуби нищо с кончината им, но в малкото оставащи им мигове у тях бе проблеснала някаква бледа искрица на човешкото. В агонията си братята се бяха

вкопчили един в друг за предсмъртна прегръдка. По лицата им не бе останала и следа от хитрост и коварство.

Рогън се вторачи задълго в тях. Укоряваше се, че им позволи да умрат заедно — по неволя прояви милост към тях.

Заклучи багажника и продължи към гарата. Навлезе във внушителния паркинг, запълнен с хиляди автомобили, и спря там, където очакваше винаги да има коли — близо до източния вход на гарата. Излезе, затвори спокойно вратата и тръгна пеш към хотела. Пусна ключовете през първата решетка на канализацията, която зърна.

Върна се чак към три сутринта.

Розали будуваше и го чакаше. Донесе му веднага чаша вода, за да преглътне поредната доза лекарства. Въпреки че ги изпи, Майкъл усещаше все по-силното блъскане на кръвта в главата си. Познатият болнаво-сладникав вкус се появи в устата му, после го завъртя страховит унес и съзнанието му изключи...

ДЕВЕТА ГЛАВА

Чак след три дни Майкъл Рогън осъзна къде се намира. Още беше в хотела, проснат на леглото си, но в спалнята се долавяше дъх на болница.

Розали беше наблизко и веднага се наведе към него, щом видя, че е буден. Над рамото ѝ надничаше брадат мъж с доста сприхаво изражение.

— Аха — остро прозвуча гласът на лекаря, — най-после решихте да се завърнете при нас. Да, късметлия сте, не мога да отрека. Значи сега имам възможността да ви убедя, че трябва да бъдете преместен в болница.

Рогън завъртя глава.

— Добре съм си и тук. Просто ми напишете рецепта за моите лекарства, защото са на привършване. В никоя болница на света няма да ми помогнат.

Лекарят намести очилата на носа си и се почеса по късата брадичка.

Въпреки опитите да си придаде внушителен вид, той беше още млад и видимо се смущаваше от присъствието на красивата Розали.

Обърна се към нея със свадлив тон:

— В такъв случай осигурете на този несговорчив човек пълно спокойствие. Очевидно е, че страда от нервно изтощение. Необходимо е да бъде опазен от всякакви вълнения поне две седмици. Надявам се, че ме разбрахте.

Лекарят сърдито откъсна рецептата и я тикна в ръката ѝ, но в този миг някой почука на вратата и Розали отиде да отвори.

Влезе Бейли, агентът от американското разузнаване, придружен от двама немци. Намръщеното му лице изглеждаше още по-тясно от свитите вежди.

— Къде е твоето приятелче? — сопна се той на Розали.

Тя кимна безмълвно към вратата на спалнята. Тримата тръгнаха натам и Розали също се намръщи.

— Той е болен.

Никой от тримата дори не забави крачка. Бейли не показва да е изненадан, че заварва Рогън в това състояние, но не прояви никакво съчувствие. Взря се в него и изрече троснато:

— Значи взе, че го направи.

— Какво съм направил? — невинно се учуди Рогън. Сега се чувстваше по-добре, можеше да се усмихне широко на Бейли.

— Я не ме будалкай! — ядоса се агентът. — Братя Фрайзлинг изчезнаха. Все едно се изпариха. Бензиностанцията е затворена, всички техни вещи са си в жилищата им, от банковите им сметки не е теглено нищо през последните дни. А това означава само едно — двамата са мъртви.

— Не е единственото възможно обяснение — спокойно възрази Рогън.

Бейли махна с ръка от досада.

— Както и да е, налага се да отговориш на някои въпроси. Господата с мен са от германската полиция. Хайде, обличай се, ще те отведат в централното управление за разпит.

Младият лекар се намеси гневно и безпрекословно:

— Този човек не може да бъде местен никъде!

Единият немски полицай му подхвърли:

— Ще бъде жалко да прахосате толкова години в медицинския институт, ако неочаквано бъдете лишен от правото да упражнявате лекарската професия...

Вместо обаче да уплаши лекаря, успя само да го разяри.

— Ако принудите моя пациент да дойде с вас, можете да причините смъртта му. И тогава лично ще внеса в прокуратурата искане да бъдете обвинени в убийство поради престъпна небрежност.

Изумени от неотстъпчивостта му, германските детективи не се обадиха повече.

Бейли се взря недоволено в лекаря и попита:

— Как се казвате?

Лекарят се поклони официално, като дори леко щракна с токовете на подметките си.

— Тулман. На вашите услуги. А вие кой сте, уважаеми господине?

Агентът се опита да му наложи волята си с тежък поглед, после присмехулно наподоби поклона, обувките му тропнаха още по-силно по пода.

— Аз съм Бейли. Искам да знаете, че въпреки всичко ще заведем този човек в полицията.

Лекарят го изгледа с пренебрежение.

— И с боси пети ще щракна токове по-добре от вас. Глупаво е да се държите като пруски аристократ тъкмо в нашата страна, имаме богат опит с тях. Както и да е... Забранявам ви да местите пациента, защото заболяването му е сериозно. Подобни действия ще застрашат опасно здравето му. И не мисля, че можете да си позволите оглушки спрямо моето предупреждение.

Майкъл виждаше колко са озадачени и тримата. Самият той се чудеше защо лекарят рискува толкова заради него.

Бейли промърмори заядливо:

— А дали ще го убия, ако се опитам да му задам два-три въпроса тук и сега?

— Не, но най-вероятно ще изтощите силите му твърде бързо.

Бейли подкани с нетърпелив жест лекаря да млъкне и пак се обърна към Рогън.

— Ще анулират визата ти за пребиваване в Германия, погрижих се за това. Не ме засяга какво ще правиш в друга държава, но искам да се махнеш от моята територия. Не си и помисляй да се върнеш с фалшиви документи. Докато си в Европа, ще те държим под око. Благодарни се на лекаря, че ти опази задника...

Бейли излезе с двамата полицаи и Розали затвори вратата на апартамента зад тях.

Майкъл се ухили на младия лекар.

— Истина ли е, че не бива да бъда местен оттук?

Лекарят поглади късата си брадичка.

— Разбира се. Но нищо не пречи вие сам да напуснете това място, защото така няма да преживеете силен стрес — добави той също засмян. — Омразно ми е да гледам как здравеняци, особено ченгета, тормозят болни хора. Не знам какво правите, но във всеки случай съм на ваша страна.

Розали го изпрати с благодарност, върна се и седна на леглото. Майкъл хвана ръката ѝ.

— Още ли искаш да останеш с мен? — попита я той и Розали кимна. — Тогава събери багажа. Заминаваме за Мюнхен. Искам да се срещна с Клаус фон Остен преди другите двама. Той е най-важният.

Розали доближи лицето си към неговото.

— Те все пак ще те довършат след толкова години...

Майкъл я целуна.

— Затова ще се погрижа първо за фон Остен. Искам да знам, че съм приключил с него. Не ми е толкова противно да си мисля, че другите двама може да се отърват. — Побутна я лекичко. — Хайде, заеми се с багажа.

Заминаха за Мюнхен с първия сутрешен полет и се настаниха в малък пансион. Майкъл се надяваше, че поне там ще имат шанса да останат незабелязани за известно време. Знаеше, че Бейли и германската полиция ще го издирят рано или късно, но разчиташе, че дотогава ще е свършил с опасните си занимания и ще е напуснал страната.

Нае малък опел, а Розали отиде в библиотеката да потърси вестникарски материали за фон Остен и да научи домашния му адрес.

Срещнаха се за вечеря и се оказа, че Розали е научила всичко необходимо. Сега Клаус фон Остен заемаше най-високия съдийски пост в Мюнхен. В младостта си е бил същински прахосник и гуляйджия, защото е можел да си го позволи като потомък на известна аристократична фамилия, свързана с британското кралско семейство. И макар че е бил офицер от германската армия през войната, нямаше никакви данни някога да е членувал в нацистката партия. В самия край на войната е бил ранен тежко и това като че го е преобразило на вече солидната възраст четиридесет и три години.

Върнал се към професията си — все пак успял на младини да завърши право — и не след дълго бил признат за един от най-способните юристи в Германия. Скоро се изявил и на политическата арена с умерени позиции на убеден поддръжник на американското присъствие и господство в Европа. Мнозина наблюдатели му предричали още по-бляскаво бъдеще, не било изключено дори някой ден да стане канцлер на Западна Германия. Имал подкрепата и на местните индустриалци, и на американските окупационни власти, а великолепната дарба на оратор му осигурявала влияние дори в опърничавите профсъюзи.

Рогън кимаше навъсено.

— Точно такъв си е, да — има направо вълшебен глас, винаги звучи адски искрено. Ама че гадняр, заличил е всички следи...

Розали попита неспокойно:

— Убеден ли си, че това е човекът, когото търсиш?

— Не може да не е той. Как иначе да си обясня, че и Ерик, и Ханс написаха името му? — Майкъл поумува. — Ще отидем в дома му веднага. Видя ли лицето му, ще го позная, колкото и да се е променил. Но аз и без това не се съмнявам, че намерихме когото трябва. Онзи имаше обноските на аристократ, не се преструваше.

С помощта на карта на града стигнаха до домашния му адрес. Домът на фон Остен беше разположен в предградие, където живееха видни особи — беше потискащо внушителен с размерите си. Изкачиха стъпалата към огромния параден вход. Дървеното чукало беше оформено като глиганска глава. Рогън удари силно с него два пъти.

След минута вратата се отвори и пред тях застана иконом, сякаш появил се от времената на кайзерова Германия, шкембест и със запечатана на лицето усмивка на подмазвач. Гласът му обаче беше леден.

— С какво мога да ви бъда полезен, майн хер?

— Търсим господин Клаус фон Остен — безстрастно изрече Рогън. — Търсим го по въпрос, който е поверителен. Просто му предайте, че ни изпраща Ерик Фрайзлинг.

Гласът на икономата омекна малко. Очевидно фамилията Фрайзлинг му беше известна.

— Жалко, но съдия фон Остен и семейството му са на почивка в Швейцария. След това плановете им включват пътуване до Швеция и Норвегия, а накрая ще гостуват и във Великобритания. Ще отсъстват от страната почти месец.

— Наистина жалко... — прошепна Рогън и попита: — Можете ли да ни дадете адреса, където са отседнали?

Червендалестото лице на икономата се нагъна от усмивката.

— Не. Съдия фон Остен може да бъде потърсен само по официалните канали. Желаете ли да оставите съобщение?

— Не — завъртя глава Рогън и двамата с Розали се върнаха в колата.

Чак когато седнаха в стаята си, момичето промълви:

— Какво ще правиш сега?

— Принуден съм да рискувам — бавно отвърна Майкъл. — Ще замина за Сицилия, за да търся Генко Бари. Ако имам сполука, ще отида и в Будапеща, за да си опитам късмета с Бенга Пайерски.

— Нали Бейли каза, че ще анулират входната ти виза за Германия?

— И аз съм бил в шпионския занаят — сухо ѝ напомни Рогън. — Ще измисля как да се сдобия с фалшив паспорт или с фалшива виза. А ако Бейли продължава да ме настъпва по петите, може и да забравя, че сме сънародници...

— Ами аз? — престаши се Розали.

Мълчанието на Рогън се проточи.

— Ще уредя от тукашна банка да ти изплащат достатъчно пари всеки месец, за да нямаш никакви затруднения. С тази сметка няма да има проблеми, каквото и да ме сполети...

— Не искаш ли да дойда с тебе?

— Не мога да го допусна. Нали трябва да получиш задграничен паспорт? Ако си навсякъде с мен, немислимо е да се отърва от Бейли.

— Тогава ще те чакам в Мюнхен — предложи тя.

— Добре. Но трябва да свикнеш с мисълта, че може и да не ме видиш повече. Шансът да се разправя с всички е едно на милион. А докопам ли фон Остен, няма съмнение, че ще ми закопчат железниците.

Тя бавно отпусна глава на рамото му.

— Не ме интересува. Само ми позволи да те чакам. Моля те!

Той погали русата ѝ коса.

— Разбира се, защо не... А ти ще изпълниш ли една моя молба?

Момичето кимна.

— Разглеждах картата... — запъна се Майкъл. — Можем да стигнем с кола до Бублингсхаузен за четири часа. Според мен ще бъде добре за тебе, ако видиш пак родното си място. Готова ли си да се върнеш там?

Цялото ѝ тяло се скова от ужас.

— Не!

Майкъл я притисна до себе си.

— Само ще минем набързо с кола през градчето. Ще го видиш каквото е сега. И може би вече няма да остане толкова ясно в паметта

ти какво е било... тогава. Може би спомените ще избледнеят. Опитай. Обещавам ти, няма да се бавим в Бублингсхаузен. Не помниш ли какво ми разказа? Първите ти думи към онзи лекар са били, че искаш да си отидеш у дома.

Розали замря.

— Добре, да отидем. Щом ще бъдеш с мен...

ДЕСЕТА ГЛАВА

Сутринта на другия ден натовариха вещите на Рогън в колата. Решиха, че от Бублингсхаузен ще продължат към Франкфурт, където той ще се качи на самолет за Сицилия, за да търси Генко Бари. Розали щеше да се върне с влак в Мюнхен, за да го чака.

Майкъл я успокои отново:

— Щом приключа в Сицилия и Будапеща, ще дойда веднага да си уредя сметките с фон Остен. Пристигна ли в Мюнхен, ще те потърся в пансиона.

Този път обаче я излъга, защото беше намислил да се види отново с Розали, само ако убие фон Остен и някак си успее да остане на свобода. Малкият опел се движеше плавно по германските пътища, а Розали се бе свила на седалката по-далеч от Майкъл и не го поглеждаше. Когато наближи пладне, той попита:

— Да спрем ли някъде за обяд?

Тя завъртя глава, без да продума. Колкото по-близо бяха до Бублингсхаузен, толкова повече Розали се смъкваше на седалката. Накрая Рогън отби от големия аутобан и скоро стигнаха до град Вецлар. Заради американската бомбардировка на местния голям завод за оптика бяха загинали родителите ѝ.

Колата напредваше бавно в натовареното движение по градските улици, но накрая стигнаха до указател, чиято стрелка сочеше към страничен път, а отдолу бе изписано „Бублингсхаузен“. Розали зарови лице в дланите си, за да не вижда.

Майкъл реши да намали скоростта. Щом навлязоха в градчето, той придирчиво търсеше с поглед белези от опустошението на войната, но нямаше никакви следи. Всичко бе възстановено, само че къщите бяха построени от по-съвременни материали. На улиците играеха деца.

— Пристигнахме — промълви той. — Погледни.

Розали не отделяше длани от лицето си и не отговаряше. Майкъл почти спря колата, за да не се блъснат някъде, пресегна се и насила накара Розали да вдигне глава и да види градчето на своето детство.

Реакцията ѝ го стъписа. Тя се извъртя гневно към него.

— Това не е Бублингсхаузен! Сбъркал си пътя. Нищо познато не виждам наоколо.

Той зави мълчаливо и пред очите им се откри простор — ограда около градинки, а на всяка портичка имаше лакирана жълта табела с името на собственика. Розали диво въртеше глава, зяпаше ту градините, ту къщите.

Майкъл най-сетне се увери, че е познала мястото. Тя впи пръсти в дръжката на вратата и той побърза да натисне педала на спирачките. Розали изскочи от колата и изтича на зигзаг към затревената земя около оградите. Изведнъж спря, отметна глава да погледне небето и бавно се обърна към Бублингсхаузен. После неочаквано се свлече на земята, а Майкъл хукна към нея.

Розали седеше в неудобна поза и раменете ѝ подскачаха. Той не бе виждал друг човек да плаче с такава мъка. Хлипаше като малко дете и сигурно щеше да е смешно, ако тези звуци не се изтръгваха от самата ѝ душа. Розали дереше земята с лакираните си нокти, сякаш искаше да ѝ причини болка. Майкъл стоеше до нея и чакаше, но по нищо не личеше, че тя осъзнава присъствието му.

Две момичета, може би четиринайсетгодишни, идваха по пътя от градчето. Носеха торби и си приказваха весело. Влязоха в своята семейна градина и започнаха да прекопават. Розали вдигна глава и се взря в тях, те също я зяпаха любопитно, както работеха. Завиждаха ѝ за прекрасните дрехи, за очевидно богатия мъж, който стоеше до нея.

Плачът ѝ внезапно секна. Тя подви крака под себе си и докосна Майкъл, за да седне до нея. Опря чело в рамото му и сълзите ѝ затекоха. Чак сега за пръв път можеше да скърби истински за изгубените си родители, за брат си, заровен незнайно къде в студената шир на Русия. Майкъл разбираше какъв непоносим шок е преживяла — уплашеното от действителността съзнание бе потънало в така наречената шизофрения, отвела я накрая в психиатричната клиника. Но той се надяваше, че сега Розали ще има сили да преодолее миналото. Тя поседя още малко, извила глава към Бублингсхаузен, после пак се вторачи в двете момичета. Те пък продължаваха да зяпат жадно скъпите ѝ дрехи.

Майкъл ѝ подаде ръка, за да стане.

— Онези момичета ти завиждат.

Розали кимна и се засмя невесело.

— И аз им завиждам.

Продължиха към Франкфурт и Рогън остави ключовете на колата в клона на агенцията, който се намираще на летището. Розали чакаше с него повикването за полета. Преди Майкъл да тръгне към гишетото, за да завери билета си, тя го спря:

— Не можеш ли да забравиш за останалите? Не можеш ли да ги пощадиш?

Той въртна глава, но тя не пускаше ръката му.

— Ако те загубя сега, свършено е с мен. Знам си. Моля те, остави онези тримата на мира.

— Не мога — меко отвърна Майкъл. — Може би ще понеса Генко Бари и Бенга Пайерски да доживеят до старини, но никога не бих простил на Клаус фон Остен. А щом трябва да убия него, няма да им се размине и на другите. Не мога иначе.

— Не си прахосвай живота заради фон Остен — помоли го Розали. — Какво като умре сега? Остави го да живее и ти също ще живееш... и аз ще бъда щастлива.

— Не мога.

— Знам, че е убил твоята жена, опитал се е да убие и тебе. Но тогава всеки се опитваше да убие кого ли не. — Тя поклати глава. — Спрямо тебе те са били убийци, да. Но тогава всички бяха убийци. Нима трябва да изстребиш целия свят, за да си отмъстиш?

Майкъл я побутна да се отдръпне.

— Разбирам добре всичко, което казваш. Непрекъснато мисля за това от години. Кой знае, може и да им простя, че изтезаваха и убиха Кристин. Мога да им простя, че поискаха да убият и мен. Но фон Остен си позволи нещо, което няма да му простя. Постъпи така с мен, че е немислимо да живея на една планета с него. Той ме съсипа без куршуми, без дори да повиши глас. Отнасяше се по-жестоко от всички други накуп. — Майкъл спря да си поеме дъх, за да прекрати все по-силното туптене в главата си. — Сънувам, че го убивам, а после го възкресявам, за да го убия пак...

Обявиха отново номера на неговия полет.

Розали го целуна набързо и прошепна:

— Ще те чакам в Мюнхен, в същия пансион. Не ме забравяй.
Майкъл също я целуна.

— За пръв път се надявам да оживея накрая. Преди не ми пукаше. Няма да те забравя.

Обърна се и тръгна към изхода за самолета.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

От самолета, издигнал се в здрача над Германия, Рогън виждаше как тази страна се бе съградила наново. Немците бяха издигнали още повече заводски комини, още по-високи кули от бетон и желязо. Но и от височина няколко километра още личаха грозните белези, оставени от гибелната едра шарка на войната.

Пристигна преди полунощ в Палермо, настани се в най-люксовия хотел и веднага започна да търси. Попита дежурния администратор на рецепцията дали познава в града някого с името Генко Бари.

Италианецът сви рамене и разпери ръце. В Палермо живееха поне четиристотин хиляди души. Нима можеше да познава всички?

Сутринта Рогън побърза да отиде в частна детективска агенция и даде поръчка за издирването на Генко Бари. Плати щедър аванс и обеща още по-съблазнителна премия. След това обиколи онези бюрократи в града, от които се надяваше да изкопчи нещо полезно. Отби се в консулството на Щатите, в полицейското управление, в редакцията на най-големия вестник. Никой никъде не знаеше нищо за Генко Бари.

На Рогън му се струваше невероятно усиленото търсене да остане безплодно. Генко Бари сигурно беше богат и влиятелен човек, щом за него се говореше, че е от най-видните мафиоти. Скоро обаче проумя, че тъкмо в това е пречката.

Защо си въобразяваше, че някой в Сицилия ще се осмели да му даде сведения за мафиот?

На този остров най-нерушимият закон беше „омерта“ — мълчанието. Тази традиция се бе вкоренила от векове: „Не издавай нищичко пред властите“. А наказанието за нарушаването ѝ беше неизбежна насилствена смърт. Нима биха рискували само за да задоволят любопитството на някакъв си чужденец?

Рогън предполагаше, че „омерта“ е непреодолимо препятствие и за полицията, и за частните детективи. Едва ли и те биха нарушили

неписания закон заради него.

В края на първата седмица вече се колебаеше дали да не замине за Будапеща, но при него в хотела дойде човек, когото не очакваше — вездесъщият Артър Бейли от германската щабквартира на американското разузнаване.

Бейли протегна ръка помирително и се усмихна.

— Дойдох да ти помогна. От Вашингтон ми втълпиха, че връзките ти наистина са прекалено солидни, за да се опитвам да те тормозя. Тогава защо да ти се пречкам? Разбира се, имам свои, себични подбуди да предложи помощта си. Не искам случайно да навредиш дори малко на нашата система за събиране на информация в Европа, в която вложихме толкова труд.

Рогън впери поглед в Бейли. Имаше ли основания да се съмнява в натрапчивата искреност и дружелюбие?

— Да бъде както казваш — съгласи се накрая той. — Защо не започнеш да ми помагаш, като ми подшушнеш къде да намеря Генко Бари?

Той предложи питие на дългурестия агент. Бейли се настани в креслото, изпружи крака и отпи от неразреденото шотландско уиски.

— О, да, ще ти подсказва. Но и ти първо ми обещавай, че ще позволиш да ти съдействам до самия край. След Бари ще отидеш да се разправиш с Пайерски в Будапеща, после и с фон Остен в Мюнхен. Или може би в обратния ред, не знам какво си намислил. Нека се разберем, че ще се вслушваш в моите съвети. Много държа да не те заловят. Сипа ли те полицията, вдигнат ли шум за миналото ти в армейското разузнаване, може да навредиш непоправимо на контакти, които създавахме с години... и вложихме милиони долари в тях.

Рогън не се усмихваше, не си придаваше приветлив вид.

— Добре. Просто ме насочи към Бари и се погрижи да получи виза за Будапеща.

Бейли пак вдигна чашата към устните си, преди да отговори.

— Генко Бари живее в усамотеното си имение недалеч от село Вилалба в централната част на острова. Входната виза за Унгария ще бъде готова в консулския отдел на нашето посолство в Рим, когато пожелаеш. Щом пристигнеш в Будапеща, искам да се свържеш веднага с унгареца, който е преводач в консулството ни там. Фамилията му е

Ракол. Той ще ти помага във всичко и ще уреди извеждането ти от страната. Това приемливо ли е за тебе?

— Напълно — кимна Рогън. — А когато се върна в Мюнхен, аз ли да те търся, или ти ще ме намериш?

— Аз ще те намеря — натърти Бейли. — Не се безпокой, няма да е трудно.

Той си допи уискито и Рогън го изпрати до асансьора. Агентът вметна уж между другото:

— След като ти уби онези четиримата, даде ни достатъчно нишки в ръцете, за да установим точно какво се е случило в мюнхенската Съдебна палата. Затова знам за Бари, Пайерски и фон Остен.

Рогън му се усмихна любезно.

— И аз си помислих същото. Но щом аз вече открих самостоятелно кого трябва да търся, няма никакво значение какво сте научили вие. Не е ли така?

За миг в очите на Бейли се мярна чудато изражение. Стиснаха си ръцете и преди да влезе в кабината на асансьора, агентът подхвърли:

— Желая ти късмет.

Бейли знаеше къде може да бъде намерен Генко Бари. Рогън си каза, че явно и всички останали знаят — началникът на полицията, частните детективи, може би дори администраторът в хотела. Как да не знаят името на един от мафиотските главатари в Сицилия?

Нае кола, за да измине по-бързо осемдесетте километра до Вилалба. Питаше се има ли изобщо шанс да напусне жив острова. Значи другите двама престъпници щяха да останат ненаказани. Прецени, че това не е чак толкова важно. Както не беше и толкова важно, че не можеше да реши иска ли да види отново Розали.

Попечителите на наследството му не биха могли да пипнат парите в банката, от които тя щеше да получава достатъчно всеки месец. Надяваше се Розали да го забрави и да открие нещо ново, което да крепи желанието ѝ за живот. Сега Майкъл мислеше само как да убие Генко Бари. Потъна в спомените си за мъжа с униформа на италианската армия. Единственият, който понякога се отнасяше с него като с човек. Но и той участва в последната гавра.

В онова страшно утро в Мюнхен Клаус фон Остен се усмихваше зад широкото си бюро, а Генко Бари не каза нито дума, докато подканяха пленника да облече дрехите, с които щял да „излезе на свобода“.

В един миг обаче той прекоси стаята и застана пред Рогън. Помогна му да върже вратовръзката и я пъкна внимателно под сакото. Той също отвличаше вниманието на жертвата, за да не усети как Ерик Фрайзлинг се прокрадва отзад и вдига пистолета.

Бари също допринесе тази екзекуция да се превърне в долна подигравка. Майкъл нямаше да му прости именно заради нелепите проблясъци на човешчина. Молтке беше егоист, погълнат от собствената си изгода. Карл Пфан — тъп звяр. Братя Фрайзлинг — зли гадини с прогнили душици. От всички тях можеше да се очаква такава подлост, защото им беше присъща. Но за Генко Бари участието в мъчения и убийства беше непростимо падение.

Във все по-плътния мрак над Сицилия проблясваха първите звезди и Майкъл се пренесе мислено в годините, през които мечтаеше за това отмъщение. Нищо друго не го подтикваше да се опълчва така силно на смъртта, както мисълта за това отмъщение. Дори когато бяха захвърлили тялото му върху струпаните убити затворници пред Съдебната палата, дори когато от разтърсения му мозък се процеждаше кръв, мъждукащата искрица се раздухваше единствено от омразата.

Далеч от Розали, която не очакваше да види отново, Майкъл откри колко ярки са спомените му за Кристин. Знаеше, че тя би се наслаждавала на тази звездна вечер, на ухания въздух в Сицилия. Тя беше доверчива, дружелюбието ѝ беше неизчерпаемо. Кристин дори не разбираше напълно с какво се занимава той, не си представяше и какво ще сполети всички в дома ѝ, ако бъдат разкрити и заловени.

За Майкъл най-непоносимо беше мъчителното изумление в писъците ѝ, които чуваше в онази стая. Значи Кристин докрай не вярваше, че хора могат да постъпват толкова ужасно с други хора.

Помнеше красотата ѝ — дългите крака със закръглени бедра, тънката талия и малките гърди, които сякаш разцъфтяваха под дланите му. Прекрасната бухнала коса, падаща като кафява коприна. Очарователно сериозните очи. Устните, пълни и чувствени.

Какво ѝ бяха сторили, преди да умре?

Как са я накарали да крещи така?

Как са я убили?

Не попита никого досега, защото щяха да го излъжат. Молтке и Пфан биха се опитали да омаловажат злодеянието. Братя Фрайзлинг щяха да измислят кървави подробности, за да го заболи още повече. Само Генко Бари би му казал истината.

Незнайно защо Майкъл вярваше в това.

Най-после щеше да научи как е умряла бременната Кристин. Щеше да разбере какво е причинило изтерзаните писъци, които онези мръсници бяха записали и съхранили толкова старателно.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Пристигна в селото след единадесет часа вечерта и се учуди, че го заварва ярко осветено от стотици цветни фенери, окачени под арки на всяка улица. На калдъръма бяха наредени пъстро украсени сергии и продавачите зад тях предлагаха оживено горещи наденички, вино и нарязана на квадрати дебела сицилианска пица с мазничка аншоа, щедро залята с доматиен сос.

Тези аромати, наситили нощта, мигом го подсетиха колко е прегладнял. Спря колата и се натъпка с хляб и наденички, докато устата му не пламна от лютите подправки. Премести се на съседната сергия, за да купи чаша червено вино.

Научи, че е дошъл във Вилалба по време на празника на Света Чечилия — покровителката на селото. Веселбата продължавала три дни, а сега била едва втората нощ. Към полунощ всички, дори недорасли момчета и момичета, се бяха понапили със стипчивото младо вино на Сицилия. Селяните посрещаха сърдечно госта. А когато чуха почти безупречния му италиански, виночерпецът Тулио — огромен дебелак с пищни мустаци, го прегърна бурно.

Изпиха още по чаша заедно. Тулио не го пускаше да си тръгне, нито пък искаше да чуе за пари. И други мъже се събраха около тях. Някои носеха дълги хлебчета, пълнени с печени чушки, други дъвчеха парчета пушена змиорка. Деца танцуваха на калдъръма. По централната улица минаха три натруфени момичета, чиято лъскава черна коса беше вдигната във високи прически. Стрелкаха мъжете с предизвикателни погледи.

Тези бяха специално поканените за празника путани — проститутки, които щяха да посветят в насладите на плътта младежите, съзрели за това. Старейшините на селото се грижеха за честта на местните момичета — ами ако разгонените младежи ги съблазнят?

И мъжете около сергията се изнизаха заедно с младоците след проститутките.

Майкъл си внушаваше, че празникът ще му послужи като прикритие. Защо да не успее да свърши какво искаше още тази нощ и да се махне до сутринта?

Обърна се към Тулио:

— Ще ми кажеш ли къде е имението на Генко Бари?

Промяната у едрия сицилианец беше смразяваща. Лицето му застина в безизразна маска, а дружелюбието му се изпари безследно.

— Не познавам никакъв Генко Бари.

Майкъл се разсмя.

— Ние сме стари познайници от войната, той ме покани да го навестя във Вилалба. Както и да е... И сам ще намеря къщата.

Тулио веднага се разтопи в усмивка.

— А, значи и ти си поканен на гощавката? Всички от селото отиваме там. Хайде, ще те заведа.

Макар че още неколцина чакаха да им сипе вино, Тулио ги отпрати с жест и спусна капака на сергията. Хвана Майкъл под ръка и обеща:

— Само да отидем в имението и ще преживееш такава нощ, че никога няма да я забравиш.

— Надявам се — учтиво отвърна Майкъл.

Около имението се издигаше висока каменна ограда, но двете крила на тежката порта от ковано желязо бяха широко отворени, а от дърво към дърво в градината се проточваха многоцветни гирлянди. Тази нощ Генко Бари гощаваше всички селяни, мнозина от които обработваха земите му.

Дългите дървени маси бяха отрупани с големи купи макарони, плодове и домашен сладолед. Жени пълнеха чаши от наредени на поляната бъчви и поднасяха червено-лилавата течност на всеки минаващ. Май цялата околия се бе струпала да гостува на мафиотския главатар. Трима музиканти на подиум огласяха неуморно просторната градина. Пред тях на кресло, украсено цялото с дърворезба и приличащо на трон, седеше човекът, когото Рогън дойде да убие.

Домакинът се здрависваше с всекиго. Майкъл обаче се взираше дълго в него, преди да го познае. Някогашното пълно мургаво лице се бе преобразило в череп, покрит с въсъчна кожа, по-бледа и от платнената шапка върху главата му. Насред кипящото веселие на празника мафиотът сякаш напомняше, че смъртта дебне наоколо.

Майкъл поклати глава — или щеше да си отмъсти веднага, или друг ексектор, пред когото всички са равни, скоро щеше да отнесе Бари.

Мъже и жени се подреждаха за танц. Дръпнаха Майкъл встрани от Тулио и го увлякоха във вихрушката от движения. Усещаше се понесен от плътна спирала разгорещени тела, която накрая го изтласка от себе си, хванал за ръката млада сицилианка. И други двойки се отделяха от танцуващите, за да се шмугнат в храстите. Момичето изпърха до голяма бъчва наблизно, отпи от поставената върху нея сребърна кана и поднесе виното на Майкъл.

Тя беше красива. Виното правеше чудесно оформените устни още по-тъмни. Святкащите кафяви очи и гладката кожа сякаш засенчваха и фенерите с вътрешния си огън. Малко оставаше напращелите ѝ гърди да скъсат блузата с ниско деколте. Силните крака опъваха копринената пола. Тази жадуваща плът не признаваше задръжки или отказ.

Тя се притисна в него, докато пиеше, после го издърпа по алеята между дърветата към задната страна на грамадната къща. Майкъл се качи след нея по външна каменна стълба, стигнаха до тераса. След миг вече влизаха през мастилено черна остъклена врата в тъмна спалня.

Момичето се притисна в него и потърси с устни неговите. Гърдите ѝ се надигаха учестено от страст и той плъзна длани по тях, все едно искаше да ги укроти. Ръцете ѝ се обвиха около кръста му.

За миг Майкъл се сети за Розали. Не би могъл да понесе, ако и тя бъде въвличена в негодите му, защото не очакваше нищо друго, освен да бъде заловен или убит. Казваше си, че ако сега се люби с тази жена, ще затвърди решението си. А и нали тя го въведе в къщата на Генко Бари?

Момичето вече го дърпаше към леглото и едновременно се мъчеше да смъкне дрехите му. Полата ѝ се бе запретнала към корема и Майкъл виждаше прекрасните бедра, усещаше горещата ѝ кожа до своята. След минута двамата се бяха увили като змии, въртяха се на леглото в яростно напрежение на всички мускули. От потта телата им станаха хлъзгави. Накрая се търкулнаха на студения каменен под, заспаха сплетени в прегръдка, събудиха се след малко, пиха вино от каната, качиха се на леглото, пак се любиха и накрая се унесоха в дълбок сън.

Сутринта Майкъл се събуди с най-тежкия махмурлук в живота си. Мъчеше го илюзията, че цялото му тяло се е просмукало с ферментирала шира. Изпъшка, но голата жена до него цъкна с език състрадателно, посегна надолу и взе полупразната кана.

— Няма друг лек — ухили се тя на Майкъл, надигна каната и му я даде.

Той също загълта жадно и ухаещото на плодове вино отми болката от главата му. Наведе се да целуне гърдите на момичето — и от тях като че ли лъхаше аромат на грозде.

Майкъл й се усмихна:

— И коя си ти все пак?

— Ами аз съм госпожа Бари, но ти можеш вече да ме наричаш Лучия — прихна тя. Някой почука на залостената врата и жената се засмя още по-весело. — Ето го и съпруга ми, дошъл е да те възнагради.

Тя стана да отвори, а Майкъл опита да достигне с пръсти повесеното на стола сако, в което беше пистолетът. Преди обаче да напипа оръжието, вратата се отвори и влезе Генко Бари. Зад измършавялата фигура стърчаха двама селяни с ловни двуцевки в ръцете. Единият беше Тулио, който гледаше Рогън невъзмутимо.

Генко Бари седна до тоалетната масичка на жена си и се усмихна благо на американеца.

— Няма от какво да се плашиш. Не съм типичният сицилиански мъж, преливащ от ревност. Сигурен съм, че и за тебе е очевидно колко неспособен съм напоследък да изпълнявам задълженията си в леглото. Но аз съм светски човек, за разлика от селяните си във Вилалба. Нямам нищо против жена ми да задоволява естествените си потребности, само не и с мъже от селото. Не искам да се разчува прекалено. Опасявам се, че снощи Лучия може да се е увлякла от виното и веселбата, но какво значение има... Заповядай, това е твоята награда.

Бари подхвърли на леглото претъпкан портфейл. Рогън не го погледна.

Мафиотът се обърна към жена си.

— Лучия, как се представи той?

Тя закима със сияеща усмивка.

— Като породист бик! — отвърна палаво.

Бари се разсмя... или по-скоро искаше, но не му стигна въздух.

— Моля те да я извиниш — каза на Рогън. — Тя е простодушно селско момиче, което просто не може да устои на желанията си. Затова се ожених за нея, щом научих за неизлечимата си болест преди три години. Заблуждавах се, че ще се вкопча по-здраво в живота, ако се наслаждавам на тялото ѝ. Скоро обаче това вече не ми беше по силите. И когато видях, че тя страда напразно, загърбих всички традиции в моя роден край. Позволих ѝ да има любовници. Все пак аз определям условията, не искам всеки да оплюва честта на семейството ми. Нека те предупредя отсега — похвалиш ли се за тази нощ на когото и да било в Сицилия, моите хрътки ще те спипат и повече няма да легнеш с жена.

Майкъл отговори троснато:

— Нямам нужда от парите ви, нито разправям на някого женски истории.

Генко Бари оглеждаше съсредоточено лицето му.

— Нещо в тебе ми е познато... И говориш италиански почти като роден език. Пътищата ни пресичали ли са се досега?

— Не — отрече Рогън.

И той се взираше в мъжа отсреща, но със съжаление. Сицилианецът едва ли тежеше повече от четиридесет килограма. Кожата се опъваше по черепа му.

Генко Бари подхвана замислено, все едно говореше на себе си.

— Разпитвал си за мен в Палермо. После американският агент Бейли ти е помогнал да ме намериш. А пък Тулио — махна с ръка към стоящия зад него въоръжен селянин — казва, че и при неговата лавка за вино си искал да те упъти към дома ми. Уверил си го, че си поканен. Значи се познаваме. — Той впи поглед в очите на Рогън. — Да не си изпратен да ме убиеш? — Отново се усмихна като призрак и разпери ръце. — Закъснял си. И без това умирам. Безсмислено е да ме убиваш.

— Когато си спомниш кой съм — спокойно изрече Рогън, — тогава ще отговоря на въпроса ти.

Бари вдигна рамене.

— Не е най-важното нещо на света, но докато си спомня, настоявам да останеш мой гост. Позволи си малко време на отмора и забавления. Ще развеселяваш жена ми, а защо да не отделяш и по час-два всеки ден да си побъбрим? Винаги съм любопитен да науча нещо

повече за Щатите. Имам мнозина приятели там. Моля те да приемеш предложението ми. Няма да съжаляваш.

Рогън кимна и пое протегнатата ръка.

Щом Бари и телохранителите му излязоха от спалнята, той попита Лучия:

— Колко живот му остава?

— Че знае ли някой? Месец, седмица, час... Много ми е жал за него, но аз съм млада. Моят живот е пред мен, може би е по-добре той да умре скоро. Но аз ще го оплаквам с цялата си душа. Той е много добър човек. Подари цяло стопанство на моите родители и ми завеща имението си. Нямах да е чак толкова зле и без любовници, но той настоя да търся разтуха с други мъже. И сега се радвам, че е тъй.

Тя седна в скута на Майкъл, готова да продължат веднага с удоволствията.

Остана в голямата къща на Генко Бари още цяла седмица. Изобщо не се съмняваше, че е безнадеждно начинание да избяга от Сицилия, след като го убие. Пипалата на мафията щяха да го достигнат, преди да се е добрал до летището в Палермо. Трябваше да се разправи с Бари така, че трупът му да не бъде открит поне шест часа.

Умуваше над плановете си повечето време и използваше шанса да се сближи с Бари. Не можеше да отрече, че мафиотът е симпатичен, любезен и услужлив. Едва ли не се сприятелиха през тази седмица. И макар че Майкъл излизаше на разходки с коне или на любовни пикници с Лучия, разговорите с Бари бяха по-интересни и забавни. Страстта на момичето беше неизчерпаема и Майкъл с облекчение сядаше по тъмно да сподели с Генко Бари лека вечеря и по чашка гроздова ракия.

Убиецът отпреди десет години изглеждаше съвсем друг човек. Отнасяше се с Майкъл като добър чичо и приковаваше вниманието му със странните си истории за мафията в Сицилия.

— Знаеш ли защо никъде из Сицилия няма да видиш ограда, по-висока от две стъпки край пътищата, нивите и градините? По едно време на правителството в Рим му щукнало, че сицилианците прекалено много се дебнат и убиват от засада. Измъдрили, че ако

намалят оградите, ще намалют и убийствата. Ама че глупаци... Нищо не може да възпре хората да се избиват помежду си. Не си ли съгласен?

Рогън само се усмихна. Не желаше да бъде въввлечен във философски спорове за убийството.

Генко Бари му разказваше за прастарите междуособици на мафиотските кланове и за повсеместното изнудване, наричано лицемерно „закрила“. Всеки вид стопанска дейност си имал собствени мафиоти, изсмукващи кръвта му като пиявици. Имало дори такива, които събирали пари, за да „закрилят“ младежите, застанали под прозорците на любимата, за да я очароват със серенада. Според Бари покварата на острова била неизкоренима. И все пак човек можел да живее тук спокойно... ако се погаждал с мафията.

Домакинът сподели, че се е захванал със земеделие през 1946 година, защото отказал непреклонно да се забърква в трафика на наркотици, който избуял веднага след войната.

— Зъл човек бях тогава — призна Бари с крива усмивка. — Лесно прибегвах до насилие. Но никога не съм посягал на жена и никога не съм се занимавал с наркотици. За мен това е инфамита. Винаги съм държал на своята чест. Дори убийците и бандитите имат някаква представа за чест.

Рогън пак се усмихна сговорчиво. Бари май бе забравил за Съдебната палата в Мюнхен, за писъците на Кристин, съхранени върху восьчната повърхност на цилиндъра във фонографа. Време беше да му опресни паметта.

Към края на седмицата измисли как да убие Бари и да се измъкне невредим. Предложи на мафиотския дон да излязат сред природата с наетата от Рогън кола. Можеха и да поседнат някъде на сянка, за да хапнат и да пийнат. Спомена, че разходката поне малко може да ободри Бари. Домакинът се съгласи с благодарност.

— Наистина ще е хубаво. Признателен съм ти за съчувствието, което те подтиква да си губиш времето със съсипан болник. Да поканим ли и Лучия?

Рогън сви вежди и завъртя глава.

— Тя винаги е толкова жизнерадостна... С жена като нея наблизко не можем да си поговорим по мъжки. Ценя компанията ти и не искам да търпим женска бърбивост.

Бари прихна и се уговориха да излязат от имението рано сутринта и да се върнат чак вечерта. Имал работа в няколко села и можел да я свърши набързо, докато обикалят по пътищата. На Рогън му олекна, когато видя на картата, че тези села са по пътя към Палермо.

Наистина тръгнаха в уговорения час.

Рогън караше, а Генко Бари, със засенчено от неизменната шапка костеливо лице, седеше до него. За няколко часа дори не преполовиха пътя до Палермо, защото се отбиваха в поредното село, където мафиотът говореше с неговите хора. Най-накрая Бари посочи на Рогън да отбие по черен път, свършващ сред високи хълмове. Нататък имаше само тясна пътека.

— Донеси кошницата с храната и виното — помоли го Бари. — Ще седнем под скалите.

Рогън го последва с кошницата към сянката под стръмния склон.

Разстлаха на тревата покривката с червено взмо по краищата и наредиха кутиите с пържени патладжани, наденички и хрускави хлебчета. Имаше и широки чаши за вино, които Бари напълни от каната. Щом се заситиха, той подаде на Рогън тънка и дълга черна пура и му обясни:

— Тази е от сицилиански тютюн. Вече е рядкост, но по-хубава няма да намериш в целия свят. — Щракна запалката, поднесе огънчето към пурата и със съвсем същия глас попита: — Е, защо си решил да ме убиеш днес?

Изненадан, Рогън се озърна припряно. Явно го бяха примамили в клопка.

Генко Бари поклати глава:

— Не си направих труда да опазя живота си. Не намирам никакъв смисъл да се мъча и занапред. Искам обаче да задоволя любопитството си. Кой си ти и какво породи у тебе желанието да ме убиеш?

Майкъл Рогън започна бавно:

— Преди няколко дни ми каза, че никога не си посягал на жена. Но ти участваше в убийството на моята жена. — Бари само го гледаше озадачено и той продължи: — А на Розенмонтаг през 1945 година, в мюнхенската Съдебна палата ти ми помогна да си оправя вратовръзката, преди Ерик Фрайзлинг да ме застреля в тила. Но не

успяхте да ме довършите. Сега братя Фрайзлинг са мъртви, Молтке и Пфан — също. След като убия и тебе, ще ми остане да накажа фон Остен и Пайерски. Тогава ще мога да умра щастлив.

Генко Бари извади пура и за себе си и дълго се взираше в Майкъл, преди да проговори.

— Знаех, че чувството за чест те подтиква да ме убиеш. Личи си веднага, че си почтен човек. През цялата седмица се досещах, че умуваш как да го направиш и да успееш по-скоро да се махнеш със самолет от Палермо. Ето защо те улесних. Остави трупа ми тук и продължи по пътя. Преди някой да научи какво си направил, ще си пристигнал в Рим. Съветвам те да напуснеш Италия възможно най-бързо. Мафията има дълги ръце.

— Ако не ми беше помогнал с вратовръзката, ако не беше поискал да ми отвлечеш вниманието, докато Ерик се прокрадваше отзад, за да ми пръсне черепа, може би нямаше да те убия — призна Майкъл.

Този път мършавото лице на мафията се издължи от учудване, преди да се смекчи в тъжна усмивка.

— Не съм и помислял да те залъгам. Явно съм се заблудил, защото предполагах, че знаеш какво те чака. Всъщност исках поне в последните мигове да ти предложи човешко съчувствие. Само така можех да те утеша, без да се издам пред съучастниците си в убийството. Разбери, че не се оправдавам за престъпленията си. Заклевам ти се обаче в този последен ден от моя живот — нямам нищо общо със смъртта на твоята жена или с онези страшни писъци.

Сицилианското слънце напичаше точно над главите им и не остана никаква сянка. Рогън усети, че стомахът му се свива от неспокойното очакване на истината.

— Фон Остен ли я уби? Кажи ми кой я изтезаваше и аз също се заклевам — в паметта и душата на Кристин, — че ще те пусна да си вървиш.

Генко Бари се изправи и Майкъл го видя за пръв път ядосан и груб.

— Глупако, не можа ли да проумееш досега, че искам да ме убиеш? Ти си мой избавител, а не екзекутор. Всеки ден отвътре ме гризе непоносима болка, която никакви лекарства не уталожват напълно. Ракът уж се разпълзя навсякъде в тялото ми, а още не ме е

довършил. Както ние не можахме да те довършим... Ами ако трябва да живея с тази болка още години и да проклинам Господ? От първия ден знам, че си намислил да ме убиеш. Помогнах ти, както виждаш. — Той се усмихна по-кратко на Майкъл. — Дори да ти прозвучи като нескопосана шега, ще ти кажа истината само ако и ти обещаеш да направиш каквото беше решил.

— А защо сам не си отнемеш живота? — рязко го попита Рогън. Смаяно видя как Генко Барин наведе глава от срам, но после го погледна право в очите.

— Това е смъртен грях. Аз още вярвам в Бог...

Смълчаха се, застанали един срещу друг.

Накрая Рогън промълви:

— Обещавам да те убия, ако ми кажеш дали фон Остен уби моята жена.

Генко Бари изричаше думите насечено, сякаш засядаха в гърлото му.

— Старшия ни офицер — Клаус фон Остен, заповяда виковете й да бъдат записани, за да се гаври с тебе по-късно. Той беше необикновено същество, което вдъхваше истински ужас. Не познавам друг, комуто би хрумнало да се възползва така от положението в подобен момент. Защото трябва да знаеш, че не беше обмислено предварително. Сети се за фонографа, докато младата жена умираше...

— Тогава кой я е убил? — изграчи Майкъл. — Кой я изтезаваше?

Генко Бари се взря в него и отрони тежко:

— Ти.

Кръвта удряше като с чук в главата на Рогън, около сребърната плочка натискът и болката растяха с всяка секунда. Гласът му се накъсваше:

— Ах, ти, долно изчадие, излъга ме! Значи няма да ми кажеш кой го е направил... — извади пистолета изпод сакото и го опря в корема на Бари. — Кажи ми най-сетне кой уби жена ми!

Сицилианецът не откъсваше поглед от очите му.

— Ти я уби... неволно. Тя умря при раждане. Плодът беше мъртъв в утробата й. Никой от нас не я е докосвал. От самото начало предполагаме, че тя не знае нищо важно. Но Клаус фон Остен записа писъците й, за да смаже волята ти.

— Лъжеш! — избълва Майкъл и без да мисли повече, натисна спусъка.

Ехото между скалите придаде на трясъка силата на гръмотевица, а изцеденото от болестта тяло на Бари отлетя два метра назад. Рогън прекрачи към умиращия мъж, свлякъл се до ръбест камък, и опря цевта в ухото му.

Бари отвори очи, кимна с благодарност и прошепна:

— Не се обвинявай. Тя викаше страшно, защото всяко силно страдание и всяка смърт са страшни. И ти ще умреш някой ден, това също ще бъде страшно... — От устата му се стичаше кървава слюнка. — Прости ми, както аз ти простих...

Вместо да стреля отново, Майкъл опря главата на сицилианеца в скута си, докато дишането му спря.

Щеше да стигне навреме за следващия полет до Рим. Преди да си тръгне, покри трупа на Генко Бари с одеялото от колата. Надяваше се да открият мъртвеца скоро.

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рогън не се забави в Рим и веднага взе самолета за Будапеща. Артър Бейли спази обещанието си — и визите бяха готови.

Рогън изпи немалко чаши уиски по време на полета. Не можеше да забрави какво му каза Генко Бари. Значи Кристин е умряла при раждане... Така ли са викали всички жени, които природата бе погубила, докато раждат децата си още от началото на човешката история? А безмилостният гад Клаус фон Остен е записвал писъците ѝ. Само пристрастен към злото изверг би могъл да постъпи толкова нечовешки.

Майкъл дори забрави собственото си чувство за вина, докато си представяше с какво върховно удоволствие ще убие фон Остен. Чудеше се дали да не отложи и екзекуцията на Пайерски, но вече пътуваше към Будапеща, а Бейли бе подготвил всичко там.

Рогън се подсмихна кисело. Знаеше нещо, за което агентът не подозираше.

От летището в Будапеща Майкъл се запъти директно към американското консулство, без да е изтрезнял докрай. Влезе и поиска да извикат преводача, както му бе заръчал Бейли.

Нисък изнервен мъж с мустаци като четка го пусна в коридора към служебните помещения.

— Аз съм преводачът. Кой ви изпраща?

— Един общ приятел. Артър Бейли.

Дребосъкът се шмугна в най-близката стая, върна се след малко и каза нерешително:

— Господине, елате с мен, моля ви. Ще ви запозная с човека, който ще ви помага.

Вътре ги чакаше як мъжага с оредяваща коса. Раздруса ръката на Рогън и се представи с името Стефан Броцк.

— Аз съм този, който ще ви съдейства. Нашият приятел Бейли настоя да се заема лично, за да успеете в мисията си.

Той махна величествено с ръка и преводачът побърза да излезе. Щом останаха насаме, Вроцк заговори високомерно:

— Прочетох сведенията за вашия случай и получих подробни указания. Знам какво сте направил досега и какви са плановете ви.

По тона му личеше, че никога не би се усъмнил в способностите и знанията си. Явно преливаше от самочувствие. Майкъл се изтягаше в креслото и го слушаше, а Вроцк продължи:

— Задължително е да разберете, че тук — зад Желязната завеса, условията са коренно различни. Не се заблуждавайте, че можете да си позволите досегашната дързост. Миналото ви като разузнавач през войната показва, че сте склонен към безразсъдство. Унищожили са групата ви, защото сте забравил за елементарни предпазни мерки. Не е ли така?

Той се усмихваше снизходително, а Рогън го зяпаше с все същото равнодушие. Вроцк позагуби малко от своята самоувереност, но не и от надменността си.

— Ще ви насоча към Пайерски — ще знаете къде работи, какви са навиците му, как го охраняват. С екзекуцията ще се заемете сам. Ще се погрижа след това да бъдете изведен от страната. Първо обаче да се разберем, че няма да правите нищо без мое одобрение. И ще приемете без никакви уговорки и възражения моя план как да напуснете Унгария, щом свършите работата си тук. Разбрахте ли?

Рогън усещаше как главата му натежава от прилива на гняв.

— О, да, разбирам — отвърна той. — Всичко разбирам от край до край. Работите за Бейли, нали?

— Да — потвърди Вроцк.

Рогън се ухили.

— Ами добре, ще изпълнявам заповедите ви. И ще ви казвам предварително какво ще правя. — Той прихна отново. — Сега ми покажете къде мога да докопам Пайерски.

Вроцк му се усмихна с бащинска снизходителност.

— Първо да ви настаним в хотел, където ще бъдете в безопасност. Дремнете, възстановете се... Вечерта ще опитаме гозбите в „Черната цигулка“. Там ще видите Пайерски. Всеки ден отива в заведението да вечеря, там играе шах, вижда се с приятелите си. Това му е леговището, както казвате в Америка.

Вроцк го заведе в хотелче на глуха уличка. Майкъл пусна багажа си на пода, тръшна се в мекото кресло и се зае със собствените си планове. Мислеше и за Вента Пайерски — унгареца с мечешкото туловище. Спомняше си всяка негова постъпка в мюнхенската Съдебна палата.

Въпреки че огромното, червено и покрито с брадавици лице напомняше глиганска зурла, Пайерски беше някак си нехаен в своята жестокост, а понякога правеше малки добрини. Спираше разпита, за да даде на Рогън чаша вода или цигара, понякога пускаше в дланта му ментови бонбони. Майкъл вече беше разбрал, че унгарецът се е нагърбил с класическата роля на „доброто ченге“ — този коварен похват често отваряше устите на хора, които иначе не биха се разприказвали за нищо на света. Въпреки това не можеше да потисне чувството си на благодарност.

Каквито и подбуди да имаше Пайерски, тръпчивата сладост на бонбоните беше истинска, цигарите носеха облекчение като вълшебен дар на съдбата.

Тогава защо да не го пощади?

Спомняше си кипящата енергия на грамадния унгарец, нескритото му влечение към всякакви плътски наслади. За Пайерски всяка хапка или глътка бяха малка радост. Но и той се смееше, докато Ерик Фрайзлинг пристъпваше безшумно зад гърба чу. Пайерски очевидно се радваше и на убийството му...

Рогън не можеше да забрави и още нещо — първия път, когато му пуснаха от съседната стая записа с писъците на Кристин. Тогава се беше сгърчил на стола и умоляваше мъчителите си. А Пайерски излезе бодро от стаята за разпити, но от прага весело му подхвърли:

— Ей сега ще я накарам да се развика от удоволствие, а не от болка.

Майкъл въздъхна.

Всички те си бяха изиграли ролите добре.

Гавреха се с него както си искаха.

Само в едно се провалиха — не успяха да го убият.

Сега беше негов ред да изникне внезапно от мрака и да им навлече мъки и смърт.

Сега на него се падаше да знае и да вижда всичко, а на тях — да гадаят и да се страхуват какво ще им донесе утрешният ден.

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Вечерта Стефан Вроцк дойде в хотела, за да го заведе в „Черната цигулка“. Рогън си бе представял любимото местенце на Пайерски тъкмо такава. Готвеха вкусно и пълнеха щедро чиниите. Всички сервитьорки пъчеха внушителните си бюстове, смееха се често, въртяха съблазнително задници и все се отъркваха в клиентите така, че мъжете се поддаваха на изкушението да ги щипнат. В залата ехтеше мелодията на акордеон, димът на цигари и лули насищаше въздуха.

Вента Пайерски влезе точно в седем часа. При него не се забелязваше никаква промяна, както и животните изглеждат все същите след достигане на зрялост... докато не грохнат изведнъж малко преди края. А на Пайерски не можеше да му се отрече, че е животно. Ощипа първата попаднала му сервитьорка с такова увлечение, че тя писна тихо. Изгълта на един дъх голяма халба бира и се намести удобно до широката кръгла маса, запазена за него.

Скоро го наобиколиха подмазвачи и приятелчета. Смееха се гръмогласно и опразваха бутилка след бутилка френски коняк. Руса сервитьорка донесе правоъгълна дървена кутия. Пайерски с нетърпение извади шахматните фигури и разгъна кутията, на която беше инкрустирано игралното поле. Той избра белите фигури за себе си, без да попита противника си какво предпочита, без да теглят жребии. Още една типична проява. Наистина не се бе променил.

Рогън и Вроцк наблюдаваха масата цяла вечер. Пайерски игра шах до девет часа, като не спираше да се налива. Точно в девет русата сервитьорка отнесе кутията и започна да поднася вечерята.

Унгарецът се захвана да поглъща блюдата с такава първобитна наслада, че малко оставаше Майкъл да съжали за решението си да му отнеме живота. Все едно да убие лишен от разум звяр. Пайерски дори надигна купичката, за да доизпие последните глътки супа. Използваше твърде голяма лъжица, а не вилица, за да загребва в устата си цели купчинки напоен със сос ориз. И виното гълташе направо от

бутилката, после си облекчаваше стомаха с оригване, стигащо до ушите на всички в ресторанта.

Когато се натъпка до пръсване, той плати цялата сметка, тупна сервитьорката по задника и пъхна в деколтето ѝ цяло снопче омачкани банкноти, за да я опипа и по гърдите. Виждаше се, че околните търпят безропотно прищевките му. Или много го харесваха... или се бояха до премала от него.

Приятелчетата му го последваха в доста тъмните улици, разговорите им огласяха нощта. Минаха край кафене с отворена врата. Отвътре се чуваше музика. Пайерски награби в мечешките си лапи един от своите спътници и го понесе с тежки стъпки в пародия на валс.

Рогън и Вроцк вървяха след тях чак до здание с пищна фасада, където цялата компания нахълта. После Вроцк спря такси и двамата се върнаха в консулството, където той даде на Рогън досието на унгареца.

— Тук са описани останалите навици на Пайерски. Не е нужно да го следваме по петите навсякъде. Върши едно и също всяка вечер.

Досието съдържаше само няколко страници, но те бяха твърде интересни. Майкъл научи, че Вента Пайерски се е издигнал до началник на комунистическата политическа полиция в Будапеща. Работел от рано сутрин в сградата на градската управа, а и покоите му били също там. И кабинетът, и апартаментът се охранявали денонощно от служители на тайната полиция. Винаги излизал от сградата точно в шест и половина вечерта и неизменно го придружавали телохранители в цивилни дрехи. Майкъл се върна мислено час назад и прецени, че двама или по-скоро трима от компанията на Пайерски бяха неговата охрана.

Значи Вента Пайерски единствен сред седмината мъчители бе продължил да се занимава със същите гнусотии след войната... И най-незначителни хора при най-малкото подозрение за подривни действия срещу държавата биваха завличани в онази сграда. Повече никой не ги виждаше.

Американското разузнаване имаше данни, че Пайерски е замесен в отвличането на учени от Западна Германия. С други думи, името му се намираще доста напред и в списъка на престъпниците от Студената война, които Западът би ликвидирал с удоволствие.

Майкъл се подхилваше със стиснати зъби. Разбираше защо Бейли изведнъж стана толкова услужлив и защо Вроцк се стараяше да

го улесни. Убийството на Пайерски би разтърсило до основи цяла Будапеща.

В досието намери и обяснение за безвкусно украсеното здание, където Пайерски заведе компанията си. Оказа се, че е най-скъпият, покровителстван от властите бардак в целия град. Сладострастният унгарец винаги се качвал в отредената за него стая с най-малко две от момичетата. Час по-късно отново бил на улицата, захапал дълга пура със самодоволното изражение на мечок, готов за зимен сън. Но и в бардака телохранителите не се отделяли от него, чакали пред вратата. Там също не беше уязвим.

Рогън затвори досието и изгледа Вроцк.

— Откога подготвяте убийството му?

Мъжът срещу него се навъси.

— Какво ви накара да мислите, че изобщо се занимаваме с това?

— Всеки ред в това досие. По-рано днес ми надрънка куп глупости, че ти си големият шеф в тази операция, защото си много по-кадърен агент, отколкото съм бил аз. Изтърпях те. Само че ти не си ми никакъв началник. Ще ти съобщавам каквото е нужно и ще разчитам на тебе да ме изведеш от страната, след като убия Пайерски. Толкова. Съветвам те най-искрено да не ми погаждаш подлите номера, с които всички в разузнаването сте свикнали. Ще те очистя със същата лекота, с която ще премахна и Пайерски. Дори с по-голямо удоволствие, защото той ми допада в известен смисъл... за разлика от тебе — добави Рогън с откровено груб присмех.

Лицето на Стефан Вроцк почервенея.

— Не съм искал да ви обидя. Опитвам се да бъда полезен.

Рогън сви рамене.

— Не съм дошъл чак в Будапеща, за да ме разиграва някой като кукла на конци. Ще свърша мръсната работа вместо вас — убийството на Пайерски. Но не си позволявай отново да ме командваш.

Той стана и излезе. Вроцк го съпроводи до изхода и протегна ръка. Рогън не му обърна внимание и се отдалечи.

Отначало не можеше да си обясни защо постави Вроцк на мястото му с такава неприязън. Дали заради смътното прозрение, че в други времена и обстоятелства този тип като нищо би станал един от седмината мъчители в Мюнхен? Или надделяваше силното недоверие, което вече изпитваше към него?

Щом Вроцк беше толкова дребнав, че да се стреми към безсмислено превъзходство, значи беше слабак.

Майкъл не разчиташе на никого, освен на себе си.

Провери сведенията в досието с лични наблюдения, доколкото беше възможно. Шест вечери поред влизаше в „Черната цигулка“ и запаметяваше всяка постъпка, всеки жест на Пайерски. В досието нямаше нищо сбъркано или неточно, но липсваха съществени подробности.

Унгарецът беше от уж добродушните великани, които обаче налагат безцеремонно желанията си. Например играеше с белите фигури във всички шахматни партии, за да прави първия ход. Имаше и навика да се почесва нервно по брадичката с острия край на белия цар. Майкъл откри, че кутията с фигурите е собственост на ресторанта, денем я искаха и други клиенти, но вечер я даваха само на Пайерски.

Освен това всяка вечер минаваше покрай кафенето, чиято музика толкова харесваше, и честичко се впускаше в мечешкия си танц, щом я чуеше. Случваше се да изпревари въодушевено охраната си с трийсетина метра и да свърне пръв зад ъгъла. За около минута не беше пред погледите им и се превръщаше в по-лесна мишена.

Майкъл си каза заядливо, че Вроцк не е чак толкова усърден в проучването, щом тази подробност не бе включена в досието.

Или е пропусната умишлено?

Дори посети като клиент бардака, за да се увери, че и там пазят Пайерски. Двама души от тайната полиция наистина стърчаха като статуи пред стаята, докато началникът им се отдаваше в самозабрава на нагона.

Майкъл по неволя призна, че пречките са наглед непреодолими. Нямаше как да проникне в градската управа, където Пайерски работеше и спеше. Някакъв мижав шанс се появяваше само вечер, когато той излизаше. И онази минута, когато той изскачаше пръв на пресечката, стигаше за убийството му, но не и за бягството след това. Упорито прехвърляше в ума си всекидневието на унгареца и търсеше фаталната слаба брънка в привидно непробиваемата броня, с която се защитаваше Пайерски. На шестата нощ заспа, без да е стигнал до решение. Глождеше го и желанието жертвата да узнае защо умира.

За Майкъл това беше по-важно от всичко останало.

Ококори се посред нощ. Допреди миг бе сънувал, че играе шах с Вента Пайерски, който му се подиграваше: „Ама че тъпанар си, американецо, от три хода можеш да ме матираш“. Майкъл безпомощно шареше с поглед по разположените на дъската фигури и не намираще този печеливш ход. Неспирно се връщаше към порасналия до гигантски размери бял цар, издялан от дърво. Пайерски се засмя доволно и грабна фигурата, за да се почеше под брадичката с острия връх на короната.

Ето какво било!

Майкъл се подпря на лакти. Сънят му подсказа решението. Вече знаеше как да се разправи с Пайерски.

Сутринта отиде в консулството и потърси Броук. Изброи му инструментите и другите материали, от които имаше нужда. Агентът се пулеше в недоумение, но Майкъл не пожела да му обясни нищо. Броук се оправда, че можел да му осигури всичко чак вечерта, и Майкъл кимна.

— Значи ще дойда да ги взема утре сутринта. А вечерта твоят приятел Пайерски ще умре.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

В Мюнхен дните на Розали бяха неразличими един от друг. Тя се бе примирила, че ще чака търпеливо Майкъл в пансиона. Първо бе проверила на летището какви полети има от Будапеща и научи, че единственият самолет оттам каца в десет часа вечерта. Оттогава всяка вечер малко преди десет отиваше в залата за посрещани и се взираше в лицата на пристигналите.

Тя беше достатъчно проникателна, за да знае, че Майкъл може би нямаше да се върне при нея, за да не я замеси в убийството на Клаус фон Остен. Но той оставаше единственият в целия свят, към чиято съдба не беше равнодушна. Молеше се да не са го убили в Сицилия. Мина време и тя започна да се моли Майкъл да не срещне смъртта си в Унгария. В едно не се съмняваше — каквото и да се случи, тя беше готова да чака на летището до последния си ден.

През втората седмица отиде да надзърне в магазините на централния площад. Там беше и Съдебната палата — останала като по чудо непокътната през войната. Сега в нея бяха разположени наказателните съдилища. И досега почти всеки ден изправяха пред съда разобличени коменданти и надзиратели от концентрационни лагери.

Тя влезе във внушителното здание. В прохладното сумрачно фойе имаше голямо табло със съобщения. Розали провери дали Клаус фон Остен ще води заседание на съдебен състав в този ден, но името му го нямаше. Затова пък имаше листче, което прикова вниманието ѝ. Градският съд търсеше санитарка в кабинета за спешна медицинска помощ.

Тя не умува дълго и веднага отиде, за да подаде молба да я назначат. С опита си от психиатричната клиника скоро доказа на лекаря, че разбира от работата, и я назначиха още същия ден. Навсякъде в Германия имаше твърде много свободни места за лекари, медицински сестри и санитарни.

Кабинетът се намираше в подземието и имаше отделен служебен вход откъм огромния вътрешен двор. Розали се смръзна от ужас за миг, когато осъзна, че в този двор са захвърлили ранения Майкъл върху купчината трупове.

Тя откри с изненада, че в кабинета работата не секва по цял ден. Съпруги на престъпници, които трябваше да изслушат доживотните си присъди, падаха в безсъзнание и ги пренасяха долу, за да бъдат свестени. Заловени възрастни мошеници се свличаха от инфаркт в съдебната зала. Все пак Розали имаше повече административни задължения и по-рядко помагаше на лекаря и сестрата. От нея искаха да вписва всеки случай в голямата регистрационна книга, винаги поставена на бюрото.

Младият лекар скоро събра смелост да я покани на вечеря. Тя отказа, без да го обиди. Някои от неприятно самоуверените адвокати, които придружаваха болните си клиенти до кабинета, подпитваха не иска ли да стане секретарка в техните кантори. Усмиваше им се и отговаряше учтиво, че няма такова желание.

Интересуваше я само един човек в Съдебната палата — Клаус фон Остен. Когато той беше председател на съдебен състав, тя излизаше по-късно в обедна почивка, но отиваше право в неговата съдебна зала.

Не беше какъвто го виждаше досега във въображението си. Грозотата не му пречеше да има достолепен вид, а гласът му винаги оставаше сдържан и благ. Винаги щадеше достойнството на обвиняемите, дори се долавяше, че ги съжалява искрено. Розали го слушаше, когато произнасяше присъдата на закоравял садист. Фон Остен не се впусна в нравоучения, както постъпваха други съдии, а само изтълкува разпоредбите на закона.

Веднъж се озова зад него на улицата.

Той накуцваше, защото единият му крак беше по-къс. Няколко крачки зад него вървеше висок мъж от охраната на съда. Телохраниелят като че ли винаги беше нащрек, но фон Остен се бе улисал в своите мисли. Въпреки това отвърщаше сърдечно на поздравите на минавачите, както и на шофьора на служебната кола, който го чакаше на тротоара.

Розали не би отрекла, че този човек е надарен с невероятно обаяние. Уважението на другите съдии, чиновниците и адвокатите

доказваше какъв силен характер има той. А когато натоварена с торби и пакети жена се блъсна в него на улицата, фон Остен се наведе да ѝ помогне в събирането на покупките, макар че се мръщеше от болка.

Дори не ѝ се вярваше, че той е същият, когото Майкъл мразеше неистово.

Розали се зарече да научи всичко възможно за фон Остен, за да му е по-лесно на Майкъл, когато пристигне в Мюнхен. Узна, че съпругата на съдията е видна особа в светските кръгове и също е от аристократично потекло. Тя беше много по-млада от фон Остен. Нямаха деца. Розали се убеди постепенно, че върховният съдия всъщност е най-влиятелният политик в града, дори сравнен и с кмета. Зад гърба му винаги беше и Държавният департамент на Щатите, където виждаха във фон Остен доказан демократ, убеден противник и на нацизма, и на комунизма.

Но на нея ѝ стигаше да знае, че Майкъл го ненавижда. Това заличаваше всички достойнства, които фон Остен може би притежаваше. Изписа цял бележник със сведения, за да не се натъкне Майкъл на пречки, когато реши да го убие.

Всяка вечер отиваше на летището, за да чака самолета от Будапеща с неизменната увереност, че все някога Майкъл ще се върне.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Рогън се събуди в деня, който трябваше да е последен за него в Будапеща. Щом стана от леглото, унищожил досиетата на седмината, които бе съставил. Прерови вещите си и поумува иска ли да запази нещо от тях. Накрая реши, че има нужда само от паспорта си.

Натъпка всичко друго в саковете и ги отнесе на гарата, където ги натика в свободно шкафче на багажните клетки. Когато мина над реката по един от многобройните мостове, разсеяно захвърли ключа във водата. Запъти се право към консулството.

Вроцк му бе набавил каквото поиска. Рогън провери придиричиво доставката — малката бижутерска бургия и дърводелските длета, тъничките като косъмчета жички, взривателя, пластичния експлозив и няколкото по-особени електронни части. Накрая се усмихна и кимна.

— Чудесно.

Вроцк се изпъчи.

— Стремя се да ръководя местната организация добре. Не беше лесно да съберем всичко за толкова кратък срок.

— Ще ти се отблагодаря, като те заведа на късна закуска в „Черната цигулка“ — покани го Рогън. — След това ще се върнем тук и аз ще поработя. Тогава ще ти обясня какво предстои вечерта.

Поръчаха си кафе и понички, но Рогън изненада Вроцк, като помоли сервитьорката да донесе и кутията с шахматните фигури. Той разтвори дъската на масата и избра белите фигури за себе си.

Вроцк му се сопна:

— Нямам време за глупости. Трябва по-скоро да се върна в консулството.

— Играй — погледна го изпод вежди американецът.

Някаква нотка в гласа му укроти мигновено Вроцк. Рогън се остави да бъде победен лесно и прибраха фигурите в кутията, за да ги отнесе сервитьорката. Рогън я възнагради с необичайно голям бакшиш.

Излязоха на тротоара и той спря такси, за да стигнат по-бързо до консулството. Сега нямаше нито минута за губене.

Влязоха в кабинета и Рогън тутакси седна до масата, където бяха подредени поръчаните от него инструменти и материали.

Вроцк още се мусеше, обзет от гнева на дребнавия и самонадеян чиновник.

— За какво беше цялата тази безсмислица? Искам да знам!

Рогън бръкна в страничния джоб на самото си, протегна стиснат юмрук към Вроцк и разтвори пръсти. На дланта му лежеше белият цар.

Майкъл не прекъсна работата почти три часа, докато не приключи. Проби дупка в дъното на фигурата, махна го и издълба голяма кухина. Натъпка вътре пластичния експлозив, нагласи жичките и свърза електронните части. После намести дъното, залепи го, замаза и лакира всички драскотини и нацърбени места.

Сложи белия цар на дланта си — опитваше дали тежестта се е променила много. Имаше незначителна разлика, но може би само защото я търсеше предварително. Успокои се, че никой няма да забележи, преди да е станало късно.

Облегна се и погледна Вроцк.

— В осем часа вечерта това нещо ще гръмне до главата на Пайерски. Сложих експлозива така, че другите около него да не пострадат. Количеството ще убие само човек, който е опрял фигурата под брадичката си... както прави Пайерски, докато се почесва с нея. Ако някой друг случайно вземе белия цар, просто няма да натисна копчето на дистанционния взривател. Искам твоите хора да ме чакат с кола на две пресечки от ресторанта. Разчитам на тях да ме изведат веднага от страната.

— Защо си науми да бъдеш в ресторанта, когато Пайерски ще умре? — учуди се Вроцк. — Ама че си луд... Защо не излезеш отвън и оттам да задействаш взривателя?

— За да съм сигурен, че няма да има други жертви — отсече Рогън. — Искам и Пайерски да научи кой и защо го убива в мига, преди да умре. Как да стане това, ако не съм вътре?

— Ти си знаеш — вдигна рамене Вроцк. — Само че е твърде рисковано за моите хора да те вземат от онзи ъгъл на две пресечки от

„Черната цигулка“. Черна лимузина „Мерцедес“ ще те чака недалеч от консулството. Кога я искаш тук?

— Не мога да предвидя точно какво ще се случи около осем часа — намръщи се Рогън. — Най-добре е колата да ме чака от седем и половина до осем и десет. Ще дойда пеша и просто ще се кача в колата. Предполагам, че хората ти вече са ме виждали и ще ме познаят.

— Разбира се — усмихна се надменно Вроцк. — Дали съм познал, че сега с тебе ще отидем за късен обяд и една шахматна партия в „Черната цигулка“? Иначе как ще върнеш белия цар в кутията?

— Бързо се учиш — засмя се и Рогън.

Нахраниха се, поръчаха кафе и пак поискаха кутията. Този път Рогън победи с лекота. Когато си тръгнаха, белият цар беше на своето място при останалите фигури.

Вечерта Майкъл излезе от хотела в шест часа. Пистолетът беше в кобура под сакото му, заглушителят — в левия страничен джоб, паспортът с визите — във вътрешния джоб. Запъти се с ленива походка към ресторанта и се настани на обичайната си малка маса в ъгъла. Разгъна вестник, поръча бутилка токайско вино и каза на сервитьорката, че ще избере нещо за вечеря малко по-късно.

Изпи бавно две чаши вино, преди Вента Пайерски да нахълта шумно в „Черната цигулка“. Огромният унгарец не изневери на навиците си — часовникът на Рогън показваше точно седем часа. Гледаше спокойно как Пайерски оципа русата сервитьорка, поздрави гръмогласно приятелите си и изгълта първото си питие за вечерта. Време беше да поиска кутията с фигурите, но вместо това си напълни втора чаша.

Майкъл настръхна.

Нима точно тази вечер Пайерски щеше да се откаже от шахматните партии? Дали някакво внезапно предчувствие го разколебаваше? Но минута по-късно русата сервитьорка донесе кутията, без той да ѝ напомни, и застана в очакване до масата.

Изглеждаше, че Пайерски ще я отпъди. Миг по-късно той се усмихна и прасешката му физиономия се набръчка добродушно. За награда плесна жената по задника толкова силно, че тя ахна.

Рогън повика сервитьорката, която обслужваше неговата маса, и я помоли за молив и бележник. Погледна си часовника. Седем и половина. Той написа на грубата евтина хартия: „Аз ще превърна твоите викове на удоволствие в писъци от болка. Розенмонтаг, 1945 година, Съдебната палата, Мюнхен“.

Почака да стане осем без пет минути, даде бележката на своята сервитьорка и заръча:

— Занесете я на господин Пайерски и се върнете веднага при мен, за да получите това.

Показа ѝ банкнота, чиято стойност надхвърляше седмичната ѝ заплата. Не искаше момичето да се навърта около Пайерски, когато самоделната бомба избухне.

Унгарецът се почесваше под брадичката с белия цар, когато получи бележката. Прочете я бавно, мърмореше на глас, докато си превеждаше от английски. Вдигна глава и се вторачи в Рогън, който също го наблюдаваше с едва забележима усмивка. Щом видя, че зениците на Пайерски зейват втрещено, той натисна копчето на взривателя.

Гърмът беше оглушителен. Пайерски бе забравил за фигурата, която държеше под брадичката си. В един миг Рогън още се взираше в очите му, в следващия миг тези очи изчезнаха и вместо тях останаха две кървави дупки. Късчета плът и кост се разхвърчаха из залата. Главата на Пайерски се килна назад — само ивици кожа още крепяха шията към тялото.

Рогън се надигна пъргаво и се измъкна през вратата на кухнята.

Никой сред викащата и напирасца към изхода тълпа не му обърна внимание.

Отиде на съседна улица и спря такси.

— Закарайте ме на летището — нареди на шофьора, но след секунда реши да провери нещо и добави: — Първо минете край американското консулство.

Чуваше сирените на полицейски коли, които фучаха към „Черната цигулка“. След няколко минути таксито зави по улицата, където се намираше консулството.

— Малко по-бавно, моля — каза Рогън на шофьора. Облегна се на задната седалка, за да не го виждат добре от тротоарите.

Нямаше никаква лимузина „Мерцедес“. Всъщност по цялата улица не се виждаха никакви коли, което беше странно. Затова пък гъмжеше от пешеходци, които се мотаеха край пресечки или усърдно разглеждаха стоките във витрините. И повечето от тях бяха високи, несъмнено много силни мъже. Рогън имаше опит с такива типове, все едно си бяха окачили табели на шиите — „Тайна полиция“.

— Сега към летището и натиснете газта — промърмори той.

В този момент усети студ в гърдите, сякаш смъртта го бе докоснала мимоходом. Тази безчувственост плъзваше из цялото му тяло, но не защото бе премръзнал. Каза си, че е защото носи смърт...

Никой не го спря на летището, нямаше и признаци тайната полиция да дебне наоколо. Сърцето му се разтуптя, докато се качваше в самолета, обаче никой не се опита да му попречи.

Самолетът излетя, набра височина и се насочи към границата с Германия и Мюнхен.

Тази вечер Розали си тръгна от Съдебната палата в шест часа, но не беше сама. Младият лекар отново я бе молил упорито да излезе с него. Притеснена да не загуби работата си, тя се съгласи. Той явно искаше вечерята да се проточи и поръча няколко ястия. Малко след девет часа Розали пак си погледна часовника.

— Моля те да ме извиниш, имам важна среща в десет.

Без да му обръща повече внимание, тя си взе палтото и ръкавиците. Лекарят я гледаше посърнал, но и за миг не й хрумна да забрави тази вечер за чакането на самолета.

Не посрещнеше ли дори веднъж самолета от Будапеща, значи бе повярвала, че Майкъл е мъртъв.

Таксито я докара на летището няколко минути преди десет. Докато изтича към залата за посрещали, пристигналите пътници вече се изнизваха през отсрещната врата. Тя запали цигара по навик, но зърна Майкъл и сърцето й се сви.

Изглеждаше тежко болен — хлътнали очи, сковано лице, тромави движения. Той не я виждаше и Розали изтича към него. Викаше името му с пресекващ глас.

Майкъл чу потрепването на женски токчета по мрамора, после името си, произнесено от гласа на Розали. Понечи да я загърби, но се обърна към нея и я пое в прегръдката си. После целуваше мокрото ѝ лице и прекрасните ѝ очи, а тя шепнеше:

— Толкова съм щастлива... Идвах всяка вечер и си мислех, че може да си мъртъв, а аз дори няма да науча. Но щях да идвам тук, докато съм жива.

Притиснал топлото ѝ тяло до своето, Майкъл усещаше как студът се изцежда, сякаш се съживяваше. Знаеше, че ще остане с нея до края.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

Скоро таксито ги остави пред пансиона и Розали отвори на Майкъл вратата на стаята, където го бе чакала сама. Тук беше уютно — едната половина спалня, другата дневна, разделени с малък зелен диван. На масата имаше ваза с повехнали рози, но уханието им още се долавяше.

Майкъл протегна ръце към Розали в мига, когато заключиха вратата. Съблякоха се трескаво и паднаха заедно на леглото — любиха се настървено и отчаяно.

Подаваха си цигарата в мрака.

Розали захлипа.

— Защо не можеш да спреш сега? Защо просто не спреш?

Той не отговори. Знаеше какво иска.

Ако оставеше Клаус фон Остен на мира, техният живот би могъл да започне отначало. Но ако не се откажеше от желанието си да убие немеца, едва ли щеше да остане безнаказан.

Майкъл въздъхна.

Не беше способен да разкрие пред друг човек какво му стори фон Остен през онези дни в Съдебната палата. Само в едно беше уверен — нямаше покой за него, докато фон Остен дишаше. И не би прекарал нито една нощ без кошмари. За да се примири със света и със себе си, трябваше да убие и последния от седмината.

Но Майкъл изпитваше и необясним за самия него страх от мига, когато щеше да види фон Остен отново. Напомняше си често, че този път немецът ще бъде жертвата, че той ще хленчи от ужас. Само че беше толкова трудно да си го представи. Защото в онези непоносими дни, когато седмината го мъчеха и се гавреха с него, в кошмарите наяве, когато цялото му тяло трепереше от писъците на Кристин в другата стая, Майкъл бе започнал да възприема Клаус фон Остен като бог, почти стигна до уплашена привързаност към него.

Розали заспа, сълзите по лицето ѝ още не бяха изсъхнали.

Майкъл запали втора цигара. Безжалостната памет и сега го държеше в плен на преживяното под високия сводест таван в Съдебната палата.

Рано сутрин надзирателите влизаха в килията с гумени палки и тенекиена кофа. Биеха го по корема, по бедрата, ръчкаха го в слабините. Вързан безпомощно за железните пръти, Майкъл започваше да се дави, киселият бълвоч напираше към устата му. Един от надзирателите ловко навеждаше главата му към кофата, за да повърне. Биячите никога не му задаваха въпроси. Тяхната задача беше само да го настроят подходящо за предстоящия ден.

Друг вкарваше количката, на която имаше комат черен хляб и паница каша на бучки. Принуждаваха Майкъл да яде, а той бездруго беше вечно гладен. Сърбаше припряно кашата и гризеше хляба, а надзирателите стояха в кръг около него, готови да размахат палките всеки миг. Отслабено от страха, недояждането и побоя, тялото му нямаше власт над червата си, които и без това нямаше да задържат нищо заради слабителните в храната. Майкъл скоро усещаше как панталонът започва да лепне на задника му, докато блудкавата каша направо се процеждаше от него.

Щом надушеха гадната миризма, надзирателите го сграбчваха и го завличаха нагоре по стълбищата на Съдебната палата. Толкова рано коридорите бяха безлюдни, но Майкъл изгаряше от срам заради кафявите капки, които оставяше като диря след себе си. Колкото и да напрягаше остатъците от волята си, крачолите му също бяха мокри. Болката от всекидневния побой обаче скоро заличаваше срама.

Надзирателите приковаваха с белезници китките и глезените му за тежкия дървен стол и оставяха ключовете на дългата махагонова маса. Щом някой от седмината мъчители влезеше, надзирателите се махаха. Един след друг идваха и останалите, някои тепърва си допиваха кафето. През първата седмица, когато се опитваха да изтръгнат шифрите от главата на Майкъл с „нормални“ изтезания, Клаус фон Остен се появяваше последен.

Но те искаха сложна информация от пленника, паметта му трябваше да работи точно. Убедиха се, че с изтезания само замъгляват ума му. Той не би и могъл да си припомни шифрите, дори да искаше.

Клаус фон Остен пръв разбра това и заповяда побоят да се ограничава до „търпим“ минимум. Оттогава фон Остен влизаше пръв в стаята за разпити всяка сутрин.

В този час на деня рязко очертаното аристократично лице на немца още бледнееше от пудрата след бръснене, а очите му бяха смекчени от съня. По-възрастен от Майкъл с цяло поколение, той беше олицетворение на бащата, който всяко момче би искало да има. Достоянство вместо суетност. Откровеност вместо маската на учтиво лицемерие. Сериозен мъж, комуто не бяха чужди редките проблясъци на хумор. И да, изтърканото клише — строг, но справедлив.

Такъв го виждаше Майкъл през следващите седмици, когато изтощението, гнусната оскъдна храна, недоспиването, неспирният тормоз над нервите му превръщаха фон Остен в символ на бащата, наказващ го за негово добро. Умът му отхвърляше тези жалки щуротии — нали пред него седеше най-старшият сред мъчителите, който беше виновен за цялото му страдание. Но чувствата му се отделяха като в странно раздвоение на личността и той чакаше всяка сутрин фон Остен, както дете чака баща си.

Първия път, когато фон Остен дойде преди останалите, той запали цигара и я пъкна между устните на Майкъл. И заговори не за да започне разпита, а за да обясни своите подбуди. Той изпълнявал своя дълг към Отечеството. Капитан Рогън не бивало да се заблуждава, че изпитва лична неприязън към него. Фон Остен се натъжавал от упоритостта на пленника. Какъв смисъл имало в този хлапашки инат?

За всички било очевидно, че след залавянето на Рогън съюзническите войски нямало повече да използват известните му шифри. Минало толкова време, че цялата запаметена от него информация ставала безполезна. Нима не може да се откаже от глупавата си несговорчивост и да спести на всички тези тежки часове и дни? За мъчителите също било потискащо. Толкова ли не познавал хората Рогън, че да не се досети за това?

Последваха насърчителни слова. Рогън можел да сложи край на тези разпити. Войната щяла да свърши все някога. Тогава щял да заживее щастливо със съпругата си Кристин. Безумието на взаимното изстребление щяло да остане в миналото, хората вече нямало да се страхуват един от друг. Отчаянието не било неизбежно.

Накрая фон Остен го потупа ободряващо по рамото.

Пред другите държанието на фон Остен се променяше. Отново се преобразяваше в офицера, водещ разпита.

Хлътнолите му очи се вторачваха в Рогън. Звучният глас ставаше рязък и повелителен. Но в главата на Майкъл тази суровост извратено доказваше, че у строгия баща още не е угаснала обичта към непослушното дете. Фон Остен излъчваше толкова могъщо обаяние, че Майкъл вярваше в ролята му и приемаше, че сам си навлича страданието.

Настъпиха и дните, когато го принуждаваха да слуша писъците на Кристин. Тогава фон Остен пак идваше последен. Последва и ужасният ден, в който го заведоха в съседната стая и му показаха фонографа, съхранил болката на Кристин. Тогава фон Остен обясни усмихнат, че Кристин е умряла в първия ден на изтезанията и се похвали как са надхитрили пленника. У Майкъл пламна такава бясна омраза, че повърна на затворническите парцали, с които беше облечен.

Но и това беше лъжа. Генко Бари му каза в предсмъртните си мигове, че Кристин е умряла при раждането. Майкъл му повярва.

Защо фон Остен го е лъгал?

Защо искаше той и останалите да изглеждат още по-зли?

Едва сега Майкъл видя спомените си с друг поглед и разбра какъв ненадминат психолог е бил фон Остен във всяка своя дума и постъпка, винаги обмислени грижливо.

Омразата подхранваше желанието му да оцелее, за да избие седмината и на свой ред да се усмихва над труповете им. Именно надеждата да си отмъсти сломи съпротивата му и го накара да издаде всички шифри, които знаеше.

И отново фон Остен се появяваше пръв в стаята за разпити. В неустоимия му глас пак звучеше съчувствие. Всеки път отключваше белезниците и даваше кафе и цигари на Майкъл. Внушаваше му неуморно, че ще бъде освободен, щом предаде шифрите.

Само след няколко дни беше празникът Розенмонтаг. Фон Остен влезе в стаята и посочи цивилните дрехи на стола. Усмихваше се с искрено задоволство, когато каза на Рогън:

— Днес ще изпълня обещанието си.

И другите шестима се бяха струпали в стаята. Поздравяваха жертвата си, сякаш бяха учители, които са помогнали на ученика да завърши с пълно отличие. Майкъл започна да се преоблича

непохватно. Генко Бари му помогна да оправи вратовръзката, но Майкъл не отделяше поглед от фон Остен с ням въпрос. Немецът кимна, за да го успокои. И някой нахлупи шапката на главата на пленника.

Тогава Майкъл осъзна, че не вижда един от тях. Усети цевта на пистолета, опряна в тила му, и шапката се смъкна на очите му. Но в последната нищожна частица от секундата проумя всичко и отчаяно се вторачи във фон Остен с безмълвен вик: „Ти си ми като баща, повярвах ти. Простих ти изтезанията и коварството. Простих ти, че уби жена ми. Спаси ме!“. И преди от черепа му да се пръснат парченца кост, зърна благото лице на фон Остен да се криви в демоничен присмех.

Изтегнат в леглото до Розали, Майкъл си повтаряше, че не е достатъчно да убие фон Остен само веднъж. Защо нямаше как да му върне живота след това и да го убие отново... и отново... Фон Остен бе достигнал до сърцевината на човешкото и у двамата, за да я използва за своята гнусна шега.

Когато се събуди, Розали вече се бе погрижила за закуската. Нямаше кухненски кът в стаята, но тя свари кафе на котлонче и отскочи до близкия магазин, за да купи кифлички. Докато се хранеха, тя каза, че този ден фон Остен нямало да води съдебно заседание, но на следващия щял да произнесе присъдата на обвинен в тежко престъпление.

Обсъдиха всичко, което Розали бе научила — политическото влияние на съдията в Мюнхен, подкрепата на Държавния департамент на САЩ за издигането му на още по-висок пост. Фон Остен винаги беше придружен от телохранители, когато излизаше от дома си. Те не се отделяха от него, освен в Съдебната палата, която обаче имаше своя, многобройна охрана.

Розали сподели и как си е намерила работа като санитарка в кабинета за спешна помощ.

Майкъл ѝ се усмихна.

— Можеш ли да ме вкараш там незабелязано?

— Ако се наложи — кимна тя.

Той помълча и реши:

— Утре сутринта.

Когато Розали отиде на работа, Майкъл се зае с някои неотложни неща. Излезе да купи комплект за почистване на пистолета — искаше да е сигурен, че оръжието е в пълна изправност. След това нае мерцедес и го остави на една пресечка от пансиона. Качи се в стаята и написа няколко писма — едно от тях до неговия адвокат, друго до партньорите му във фирмата. Сложи всяко в плик, надписа пликовете и ги прибра в джоба на самото. Разглоби пистолета и го почисти старателно. Пусна заглушите ля в чекмедже на бюрото. Този път бе решил, че точността е задължителна — не знаеше дали ще успее да доближи мишената толкова, че заглушителят да не попречи.

Розали се прибра и той пак я попита:

— Сигурна ли си, че фон Остен утре ще води съдебно заседание?

— Да, проверих отново. — Тя се поколеба. — Ще отидем ли някъде навън или да купя нещо, за да вечеряме в стаята?

— Хайде да излезем.

Майкъл пусна писмата в първата пощенска кутия, покрай която минаха.

Влязоха в прочутия „Браухаус“, където най-малките халби побираха литър бира и имаше избор измежду двайсетина вида наденички. Купиха вечерния вестник „Тагенблат“ и Майкъл намери бележка за убийството на Вента Пайерски в Будапеща. Властите подозирали нелегални противници на комунистическия режим и тайната полиция започнала масова разправа с тях. За щастие взривът не засегнал никого, освен набелязаната жертва.

— Ти ли искаше никой друг да не пострада? — взря се в очите му Розали.

Той вдигна рамене.

— Направих каквото можах, когато подбирах количеството и формата на експлозива в шахматната фигура. Но как да знам предварително? Притесних се, че някое парченце може да се забие в сервитьорката, която стоеше наблизо. За неин късмет Пайерски имаше огромно туловище, то пое цялата сила на взрива.

— И сега остана само фон Остен... — промълви Розали. — Има ли някакво значение, ако ти кажа, че поне на пръв поглед той е добър човек?

Майкъл се засмя през зъби.

— Не се учудвам, че омайва всички. Не, няма никакво значение.

Не си позволиха да споменат и дума, че това може би е последната им вечер заедно. Все отлагаха връщането в стаята със зеления диван и тясното легло. Обикаляха от едно хамбаресто бирхале в друго, пийваха по чаша шнапс, слушаха пиянските песни на развеселени германци и ги гледаха как опразват безбройни халби, седнали нагъсто около дълги дървени маси.

Едрите месести баварци се тъпчеха с наденички и ги заливаха с пенлива златиста бира. Имаше и такива, чиито кореми вече се издуваха, но все не им стигаше. Провираха се през лъхащата на малц навалица, отиваха в облицованите с мрамор тоалетни и повръщаха насила всичко. Връщаха се бодро на местата си и шумно поръчваха още бира и наденички.

Колкото и противни да бяха гледките, тук беше пълно с топли живи хора — толкова топли, че въпреки размерите си бирхалето се сгорещяваше като фурна. Майкъл продължаваше да отпива шнапс, но Розали реши, че предпочита бирата. Чак когато започна да ги наляга сънливост, тръгнаха пеша към пансиона.

Минаха покрай колата и Майкъл подхвърли:

— Наех този мерцедес. Утре ще го паркирам недалеч от служебния вход. Ако не изляза от Съдебната палата, качи се в колата и карай надалеч от Мюнхен. Не идвай горе да ме търсиш. Съгласна ли си?

— Съгласна съм — едва продума Розали и той я хвана за ръката.

Струваше му се, че тя ей сега ще заплаче. Розали си дръпна ръката, но просто искаше да извади ключа от чантичката. Влязоха в пансиона и докато се качваха по стълбата, тя пак хвана ръката му.

Розали отключи, влезе и включи осветлението. От прага Майкъл усети как дъхът ѝ спира от уплаха.

На зеления диван седеше агентът на американското разузнаване Артър Бейли, а зад тях Стефан Броцк затвори вратата. Двамата държаха пистолети и се усмихваха сдържано.

— Добре дошъл в Мюнхен — каза Бейли на Рогън.

ОСЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

И Майкъл се усмихна, но поглеждаше и към Розали, за да я успокои.

— Иди да седнеш. Няма да се случи нищо лошо. Очаквах ги. — Той се вторачи в Бейли. — Кажу ми на твоего наперено шпионче да си прибере пистолета. И ти направи същото. Няма да стреляте, както няма да ми попречите да направя това, което съм решил.

Бейли пхна оръжието си под сакото и с властен жест накара Вроцк да последва примера му. Заговори бавно, с подкупваща искреност:

— Дойдохме да ти помогнем да се измъкнеш от тази история. Опасявахме се, че си пощурял и ще започнеш да убиваш наред. Искахме да видиш, че сме въоръжени, за да не ни гръмнеш още от вратата. Затова ви изпреварихме и влязохме неканени — първо да се разберем, че ще кротуваме, а после да ти обясня останалото.

— Ами обяснявай — подкани го Рогън.

— Интерпол е по следите ти. Свързали са те с всички убийства, разпратили са навсякъде копия от снимката ти в паспорта. Проследили са те до Мюнхен. Подозират, че и тук ще убиеш някого, сега се опитват да отгатнат кого си набеязал. Единственото предимство, което ти остана — още не знаят на кого имаш зъб.

Майкъл седна на леглото срещу прашния зелен диван.

— Бейли, не ме баламосвай. Ти нали знаеш на кого имам зъб?

Агентът завъртя глава. Приятното му лице се смръщи угрижено.

— Изпадаш в параноя, ако си мислиш, че аз съм те издал. През цялото време ти помагах, нали? Нищо не съм казал на полицията.

Майкъл си намести гърба на възглавницата и заговори с равен глас:

— Допускам, че може и да е така. Поне дотолкова бих ти се доверил. Отначало ти не знаеше кои са били седмината в Съдебната палата. Но скоро вече разполагаше с досие за всеки от тях. Когато дойде преди няколко месеца, за да ме подплашиш и да отървеш братя

Фрайзлинг, имената на седмината ти бяха известни, но се преструваше. В края на краищата разузнавателните операции срещу комунистите и разкриването на техните шпиони са приоритетни и важни. С тях не може да се сравнява желанието на някакъв измъчван пленник на нацистите да си отмъсти. Нали така разсъждавате вие в разузнаването?

Бейли не отговори, но продължаваше да се взира изпитателно в Майкъл, който продължи:

— Когато убих братя Фрайзлинг, ти се убеди, че няма да се откажа до края. Нямахте нищо против да си разчистя сметките с Генко Бари, а искаше Вента Пайерски да умре. Но не беше предвидено да се измъкна жив от Будапеща. — Майкъл впи поглед във Вроцк. — Нещо да кажеш?

Лицето на Вроцк се наля с кръв.

— Всичко беше подготвено за твоето бягство от Унгария. Какво съм ти виновен, че си своенравен и всичко правиш както на тебе ти харесва?

Майкъл подхвърли презрително:

— Ама че си подло нищожество... Минах покрай консулството за всеки случай. Никаква кола не ме чакаше, но там гъмжеше от ченгета. Ти си ги насъскал. Вие си бяхте намислили, че няма да допуснете да се върна в Мюнхен. Трябваше да умра зад Желязната завеса... с което се решаваха всички проблеми на скъпоценните ви шпионски операции.

— Оскърбяваш ме — обади се Бейли. — Значи твърдиш, че съм те предал на комунистическата тайна полиция?

Гласът му натежа от толкова искрено възмущение, че Розали се озърна смутено.

— Виж какво — отвърна Майкъл, — ако още бях онова хлапе, тръгнало на война, все някак щеше да ме залъжеш. Но след месеците в мюнхенската Съдебна палата твари като тебе са ми ясни до болка. През цялото време предугаждах намеренията ти. Нито за миг не ме заблуди. Дори не се съмнявах, че когато се върна в Мюнхен, ще ме намериш. Чудех се дали да не те издиря пръв, за да те очистя. После реших, че не е нужно да го правя. Пък и не ми се стори правилно да убия някого само защото непрекъснато ми се мотае в краката. Но искам да ти кажа, че с нищо не си по-добър от онези седмината. Ако беше на тяхно място, щеше да постъпваш като тях. А може и да си го

правил. Познах ли, Бейли? Колко хора си изтезавал досега? И колко си убил?

Майкъл млъкна, за да запали цигара. Чак когато срещна погледа на агента, заговори отново:

— Седмият, старшият сред моите мъчители, който бе записал писъците на жена ми, за да издевателства над мен, е съдията Клаус фон Остен. Най-високопоставеният германски федерален съдия в Бавария. Политикът с безоблачно бъдеще, вероятният следващ канцлер на Западна Германия, който има неизменната подкрепа на нашия Държавен департамент. И отгоре на всичко американското разузнаване го държи в ноктите си. За вас е немислимо както фон Остен да бъде убит от мен, така и да бъде съден за военни престъпления. — Майкъл смачка фасата в пепелника. — За да ми попречите, за да не бъде разгласено миналото му на гестаповец, аз трябваше да бъда ликвидиран. Ти си заповядал на Броцк да ме предаде на унгарската тайна полиция. Не е ли вярно, Бейли? Просто и безупречно решение — точно както предпочитате вие, винаги искрените агенти от разузнаването.

Броцк каза с обичайния си нагъл тон:

— И какво ще ни спре да си решим проблема тук и сега?

Бейли изгледа подчинения си с такава досада, че показва колко насилено е търпението му.

— Я обясни на своето шпионче какво ще го спре — развеселен го подкачи Майкъл, но агентът мълчеше. Затова Майкъл изви глава към Броцк. — Твърде тъп си, за да познаеш какво направих, но твоят шеф вече се досети. Изпратих писма до хора в Щатите, на които мога да разчитам. Ако умра, фон Остен ще бъде разобличен и американската подкрепа за него ще се превърне в позорно петно. А на американските разузнавачи тук, в Европа, ще им плеснат един здрав шамар зад врата направо от Вашингтон. Не можете да ме убиете. Същото ще се случи и ако бъда заловен — фон Остен си го отнася. Тъй че не е добра идея и да ме тикнете в ръцете на полицията. Стойте си настрана и се надявайте, че ще убия фон Остен, без никой да научи подбудите ми. Не искам от вас да ми помогнете. Не обичам да прекалявам.

Втрещеният Броцк дори не забелязваше, че устата му зее заради увисналата долна челюст.

Бейли се изправи.

— Разнишил си ме от край до край, не мога да отрека — каза най-после той. — Това е самата истина. Вроцк изпълняваше мои заповеди. Но всичко, което правя, е част от задълженията ми. Какво ме засяга ще получиш ли справедливо възмездие, щом ще помогна моята страна да контролира Германия чрез фон Остен? Ти обаче не си направил погрешни ходове и ме принуждаваш да не се намесвам. Изобщо не се съмнявам, че ще видиш сметката на фон Остен, ако ще утре хиляда ченгета да те търсят навсякъде из града. Само едно нещо си пропуснал, Рогън — най-добре ще е да им се изплъзнеш, след като го убиеш.

— Не ми пука — сви рамене Майкъл.

— Знам. Не ти пука и какво сполетява жените, които са с тебе. — Бейли видя, че Рогън не го разбира. — Първо са убили заради тебе хубавата ти францужойка, сега ще загази и тази фройлайн.

Агентът кимна към седналата на дивана Розали.

— Какви са тези глупости? — озъби му се Майкъл. Бейли се усмихна широко за пръв път тази вечер.

— Подказвам ти, че ако убиеш фон Остен и после се оставиш да те убият, ще му съсия живота на това момиче. Или ще я обвинят като съучастничка в убийствата, или ще я натикат обратно в лудницата. Същото важи и ако фон Остен остане жив, а ти умреш, но миналото му бъде разкрито заради твоите писма. Предлагам ти друга възможност. Забрави за фон Остен и ще се погрижа никой да не се занимава с тебе и с момичето. Ще уредя и документи за нея, за да замине в Щатите с тебе. Помисли си.

Гласът на Рогън го спря пред вратата.

— Бейли, кажи ми истината... Ако ти беше един от седмината в Съдебната палата, щеше ли да вършиш същото като тях?

Бейли се замисли за около минута и отговори спокойно:

— Ако това би помогнало на моята страна да победи във войната — да, щях да постъпвам като тях.

Той излезе след Вроцк и затвори вратата.

Майкъл се надигна и пристъпи към бюрото. Розали го видя да завинтва заглушителя към цевта на пистолета и промълви с усилие:

— Моля те, недей. Не ме е страх от нищо, което могат да ми направят.

Изправи се, направи крачка към вратата, сякаш се канеше да го спре, но се върна и седна на дивана.

Майкъл се вгледа в нея.

— Знам какво си мислиш, но аз простих на Бейли и Вроцк предателството в Будапеща, нали? Всеки в този занаят е някакъв изроден звяр, а не човек. Всички те се захващат с тази работа по свое желание. Никой не ги е принудил. Знаят с какво ще се занимават и какво ще се иска от тях — да изтезават, да предават и да убиват други хора. Не изпитвам никакво съжаление към тях.

Розали не отговори, само опря чело на дланите си.

Майкъл продължи по-меко:

— Рискувах своя живот в Будапеща, за да съм сигурен, че никой освен Пайерски няма да пострада. Бях готов да се откажа от всичко, дори от шанса да накажа фон Остен, за да не сторя зло на невинни хора. Но тези двамата не са невинни. И няма да допусна ти да страдаш заради мен.

Преди тя да каже и дума, преди изобщо да вдигне глава, той излезе от стаята. Чуваше как забързаните му стъпки заглъхват надолу по стъпалата.

Майкъл подкара наетата кола и побърза да завие по главна улица. В този час нямаше много други коли и минувачи. Надяваше се Бейли и Вроцк да са дошли в пансиона с такси и още да са някъде по тротоарите, докато пак чакат такси. Скоро видя двамата мъже, продължи стотина метра нататък, спря в пресечка и тръгна срещу тях. Но те влязоха в бирхале „Фредерика“. Майкъл си призна сърдито, че няма как да се разправи с тях вътре.

Остана да чака отвън още час с надеждата, че ще изпият по бира и ще излязат. Накрая не се стърпя и реши да влезе.

Тук не беше претъпкано и веднага забеляза Бейли и Вроцк — седяха сами до дълга маса и обираха от голямата чиния последните наденички. Майкъл се настани до вратата, където цяла група шумни любители на бирата го скриваше от погледите им.

Наблюдаваше двамата агенти и се чудеше на държанието им, а после се присмя на самия себе си. Досега ги бе виждал само скрити

зад служебните маски на работата и дълга, когато внимаваха да не покажат никаква слабост. Сега нямаше преструвки.

Вроцк очевидно си падаше по дебелианите. Закачаше се с всички закръглени сервитьорки, а по-стройните дори не поглеждаше. А кльощавият Бейли се оказа ненаситен лакомник. Поръчваше все нови порции наденички и след всяка глътка надигаше халбата. Не личеше в момента да го интересува нищо друго на света. Изведнъж стана рязко и се втурна към близката тоалетна.

Вроцк се заклатушка подире му. Майкъл изчака половин минута и ги последва. Провървя му — агентите бяха сами в тоалетната. Но тъй и не се застави да извади пистолета. Бейли се превиваше безпомощно и повръщаше всичко погълнато. Вроцк придържаше главата му, за да не я натопа в собствения си бълвоч.

Тази жалка гледка беше странно трогателна. Той се отдръпна безшумно и излезе на улицата. Върна се, остави колата до пансиона и се качи в стаята.

Розали още седеше на дивана и го чакаше.

Майкъл махна заглушителя, пусна го в чекмеджето и седна до нея.

— Не можах да го направя. Не знам защо, но не можех да ги убия.

ДЕВЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Докато пиеше кафе сутринта, Майкъл написа името и адреса на своя адвокат в Щатите и даде листа на Розали.

— Ако имаш и най-малките неприятности, пиши на този човек и той ще пристигне тук, за да ти помогне.

Откакто Майкъл се отказа да убие Бейли и Броцк, Розали сякаш се примири с решимостта му да отнеме живота на фон Остен. Този път не се опита да го разубеждава. Искаше й се обаче той да събере сили няколко дни. Изглеждаше болен и преуморен. Майкъл врътна глава. Чакаше от толкова години и не искаше да отлага дори с един ден.

Малко го болеше главата, усещаше и натиск около сребърната плочка. Розали му донесе чаша вода, за да преглътне таблетките, които винаги носеше. Гледаше го как проверява за пореден път пистолета и го пуска в джоба на самото си.

— Без заглушител ли? — само попита тя.

— Пистолетът е твърде неточен със заглушител. Трябва да бъда на пет метра от него, за да знам, че ще улуча. Може и да не успея да го доближа толкова...

Розали разбираше какво премълча Майкъл — щом не се и надяваше да избяга, защо да прави оръжието по-тихо? Преди да излязат, тя се притисна в него, но не намери облекчение в прегръдката.

Майкъл я помоли да кара колата. Не разчиташе на влошеното си периферно зрение в толкова решаващ момент. При силно напрежение увредените му зрителни нерви го подвеждаха още повече, а и искаше да закрива лицето си с длан, докато се движат по улиците. Предполагаше, че цялата полиция в Мюнхен го издирва.

Минаха покрай широките стъпала на главния вход на Съдебната палата, през площада, неприятно познат на Майкъл с всички тези масивни сгради и пищните им колони. Розали спря малко преди страничния вход. Двамата прекосиха заедно големия двор.

Майкъл стъпваше по каменни плочи, някога изцапани с кръвта му. Може би в тесните пролуки между тях още имаше мънички

парченца от раздробения му череп. Скован от напрежението, той влезе след Розали в кабинета за спешна помощ и изчака тя да облече бялата престилка.

Розали се обърна към него и попита тихо:

— Готов ли си?

Майкъл кимна.

Тя го поведе по вътрешна стълба и накрая излязоха в хладен, мъждиво осветен мраморен коридор. На всеки петнадесет метра от двете му страни имаше големи, двукрили дъбови врати пред съдебните зали. В дълбоки ниши до вратите стърчаха рицарски доспехи, но някои от нишите зееха празни — някой бе отмъкнал бронята като военен трофей и още не я бяха заменили с подобна безсмислена украса.

Майкъл поглеждаше разсеяно обвиняемите, очакващи пред залите отредената им от правосъдието участ — джебчии, обирджии, насилници, сводници, убийци... и невинни. Вървеше по дългия коридор и главата му натежаваше от плашещата бъркотия на събраните тук преживелици. Насищаха въздуха като зловреден електрически заряд. Стигнаха до табела с надпис „Наказателна колегия“, а отдолу — „Председател на съдебния състав Клаус фон Остен“.

Розали докосна ръката му и прошепна:

— В тази зала е. От тримата Клаус фон Остен е седналият по средата.

Майкъл мина край съдебния пристав и се промуши на по-заден ред. Розали седна до него. Той вдигна глава полека и се взря в съдиите на техния подиум в другия край на залата. Някакъв едър мъж пред него му пречеше и Майкъл се наведе встрани, за да вижда по-добре. Никой от тримата съдии не му се стори познат.

— Няма го тук.

— По средата е! — повтори тя почти беззвучно.

Майкъл насилваше очите си да различат всяка подробност. Седящият по средата съдия нямаше никаква прилика с онзи фон Остен отпреди десет години. Гестаповецът се отличаваеше с острите, аристократични черти на лицето си, с тънкия орлов нос. Лицето на този сякаш бе слепено от малки бучки, дори челото му беше по-тясно. Майкъл недоумяваше как е възможна такава промяна и след малко прошепна на Розали:

— Това не е фон Остен. Двамата са съвсем различни.

Тя изви глава бавно и се вторачи в него.

— Значи този не е седмият от мъчителите?

Майкъл въртеше глава. Виждаше колко ѝ олекна изведнъж, но самият той нищо не разбираше.

Все пак тя настоя:

— Онзи там наистина е фон Остен. Проверих отдавна и знам.

Изведнъж му се зави свят. Тези гадове го надхитриха и накрая... Помнеше лукавите гримаси на братя Фрайзлинг, когато му дадоха сведенията за фон Остен. Помнеше и озадачилата го увереност на Бейли — агентът май се веселеше тайничко. Сега проумя и на какво се зарадва Розали. Той никога нямаше да открие седмия мъчител, против волята си щеше да се откаже от възмездието и щеше да се върне към нормалния живот на другите хора. Това беше най-съкровената ѝ надежда.

Прониза го болка под сребърната плочка в черепа и просмукалата се дори в кръвта ненавист към целия свят изцеди силите му за миг-два. Той се килна върху рамото на Розали. Тя успя да го хване, преди да се е свлякъл в безсъзнание. Мускулест пристав забеляза какво се случи и помогна да заведат Майкъл от залата в кабинета за спешна помощ. Розали прикрепяше Майкъл отдясно и усещаше ръбестия пистолет в джоба му.

Настани го на едно от четирите легла и разгъна параван около него. Повдигна малко главата му и го накара да глътне две таблетки. Малко по-късно бузите на Майкъл порозовяха леко и той отвори очи.

Тя го заговори тихо, но той не продумваше. След малко Розали го остави сам зад паравана, защото дойде поредният пациент.

Майкъл рееше поглед в тавана и принуждаваше мозъка си да намери ключа към загадката. Отхвърли обяснението, че братя Фрайзлинг са го измамили, когато написаха поотделно имената на съучастниците си. И Бейли призна, че именно фон Остен е човекът, когото Майкъл търси. Нито за миг не допусна, че Розали го е излъгала. Какво друго оставаше, освен да намери Бейли и да изтръгне насила истината от него? Но първо имаше нужда от покой. Майкъл затвори очи и се унесе за малко. Събуди се внезапно, убеден, че пак е попаднал в поредния кошмар.

Изад паравана се чуваше гласът на старшия офицер сред мъчителите, който толкова дълго се гавреше с човешката му същност.

Същият глас с могъщо обаяние, наситен с топло съчувствие. Питаше как е човекът, припаднал в съдебната зала.

Майкъл чуваше и почтителните отговори на Розали — тя уверяваше мъжа, че пациентът просто не е издържал в задушния въздух на залата и скоро ще се възстанови, и благодари на уважаемия съдия за неговата загриженост.

Щом вратата се затвори, Розали дойде при него и го завари седнал на леглото. Той се подхилваше мрачно, но въпреки това попита:

— Кой беше този?

— Съдия фон Остен — увери го тя. — Дойде да попита как си ти. Нали ти казах, че е благ човек? Отдавна си мислех, че не е този, когото издирваш.

Майкъл промърмори по-скоро на себе си:

— Ето защо ми се присмиваха братя Фрайзлинг, а и Бейли. Знаели са, че няма да го позная. Но цялата власт над хората е в гласа му, няма как да го забравя. — Въпреки покрусата в очите ѝ той попита: — Съдия фон Остен ще бъде ли в съдебната зала и следобед?

Розали се отпусна на леглото с гръб към него.

— Да.

Майкъл я погали по рамото. Чувстваше как бясното ликуване кипи в него. След няколко часа всичко щеше да свърши. Край на отвратителните кошмари. Нуждаеше се обаче от цялата си сила. Обясни на Розали какво да му инжектира от запасите лекарства в кабинета. Докато тя подготвяше спринцовките, Майкъл пак се замисли за променената външност на Клаус фон Остен.

Спомняше си гордостта, запечатана в лицето му. Не би предположил, че такъв човек ще се подложи на пластична операция, за да се избави от надвисналата опасност. Значи през тези години и фон Остен бе преживял свой, личен ад. Какво ли го засягаше това... Още днес щеше да настъпи краят на собствените им светове, в които живееха и двамата.

ДВАДЕСЕТА ГЛАВА

Федералният съдия Клаус фон Остен седеше зад съдийската маса на подиума между двамата си колеги. Устата на прокурора се отваряше и затваряше, но фон Остен не се заслушваше в нито една дума. Угнетен от собствената си вина, от собствения си страх да не бъде сполетян от възмездие, той не успяваше да се съсредоточи върху делото. По неволя щеше да се съгласи с мнението на другите двама съдии.

Някакво неочаквано движение в дъното на залата привлече погледа му и сърцето му се сви. Нищо особено — мъж и жена сядаха на свободен ред. Опитва се да види по-добре лицето на мъжа, но онзи се бе прегърбил.

Сега пък адвокатът изброяваше всичко, което можеше да оправдае клиента му. Фон Остен опитваше да се вслуша. Изведнъж в дъното на залата настана суматоха. Само с върховно усилие на волята съдията се застави да не скочи. Жена с бяла престилка и пристав извеждаха мъж, увиснал безсилно между тях. Такива гледки не бяха рядкост в залата, където хората често търпяха непосилна мъка.

Произшествието го обезпокои.

Повика с жест един от съдебните чиновници и му прошепна какво иска от него. Когато чиновникът се върна с вестта, че приятел на санитарката е припаднал и го свестяват в спешния кабинет, фон Остен въздъхна с облекчение. И все пак беше смущаващо това да се случи точно сега...

Щом прекъснаха заседанието и излязоха за обедна почивка, съдията реши да слезе лично в лекарския кабинети да попита как е онзи човек. Санитарката се оказа красиво момиче с безупречни обноски. Той се учуди, че тя се отличава от повечето хора на подобни нископлатени държавни длъжности.

Жената посочи паравана около леглото в тъгла и обясни, че мъжът още се опомня, но нямало нищо сериозно — само кратък припадък. Фон Остен се вторачи в преградата от бял тънък плат. Едва

не се поддаде на изкушението да надникне зад паравана и да огледа добре лицето на мъжа, за да се отърси напълно от страха. Но такава постъпка не му беше присъща, а и санитарката неволно му препречваше пътя. Каза ѝ нещо учтиво, без да се замисля, и излезе от стаята.

За пръв път, откакто го назначиха за съдия в Мюнхен, той минаваше през вътрешния двор. Извърна се, за да не вижда стената, до която бяха натрупани безжизнените тела в онзи страшен ден преди толкова години. Скоро излезе на улицата, където го чакаше лимузината, за да го откара в дома му. Полицаят от охраната седеше до шофьора и фон Остен поклати глава от иронията в тази сценка. Телохранилелят трудно би спрял решен на всичко убиец, можеше само да се превърне в още една от жертвите му.

Когато спряха на алеята пред къщата, той забеляза, че са удвоили охраната около дома му. Е, поне от тях имаше полза. Убиецът щеше да си опита късмета другаде, значи за Марсия нямаше опасност.

Съпругата му го чакаше в трапезарията. Белите салфетки имаха блед синкав оттенък в светлината, процеждаща се през завесите. Среброто искреше, а вазите с пъстри цветя бяха подредени с усета на художник.

Той подхвърли закачливо:

— Марсия, дано и храната е като подредбата...

Тя сви вежди в престорено неодобрение.

— И вкъщи ли си съдия?

Фон Остен я гледаше и се питаше дали би повярвала във вината му, ако всичко бъде разкрито? Досещаше се, че ако той отрича, тя ще повярва на него. Въпреки двадесетте години разлика помежду им, тя го обичаше с цялата си душа. Поне в това можеше да не се съмнява.

Фон Остен плъзна длан по лицето си. Най-добрите хирурзи в Германия си бяха свършили работата чудесно, но отблизо много белези и шевове личаха. Каза си, че сигурно затова е свикнал незабележимо да не допуска ярка светлина в дома си и да не включва твърде много лампи.

След обяда Марсия го подкани да легне за малко на дивана, за да си почине. Тя седна в креслото срещу него и взе книга. Клаус фон Остен затвори очи. Не би могъл да признае миналото си пред нея. А и нали изтърпя своето наказание? Няколко седмици след онзи

Розенмонтаг шрапнел от избухнал недалеч снаряд насече лицето му. Оттогава приемаше обезобразяването си без горчивина, защото в душата си смяташе, че така изкупва престъплението срещу младия американски разузнавач.

Как би успял да обясни на когото и да било, че той — щабният офицер, благородникът, немецът — в онези години не си затваряше очите за падението на своята страна? И досущ като мъж, чиято жена е пияница и той решава да сподели порока ѝ, за да покаже колко я обича, фон Остен започна да измъчва и да убива. Иначе не би се чувствал немец. Но нима обяснението беше толкова просто?

В годините след войната живееше почтено, без да се насилва. Като съдия се стремеше да бъде човечен, а не безпощаден. Отдавна бе скъсал с миналото. Всички архиви в Съдебната палата от военните години бяха унищожени и допреди няколко седмици не се случваше често да го споходят угризенията за жестокостите, които извърши тогава.

А после научи, че Молтке и Пфан са убити. По-късно прочете и за смъртта на братя Фрайзлинг. Преди седмица офицерът от американското разузнаване Артър Бейли го посети тук, в този дом, и му разказа какво е направил Майкъл Рогън. Той се бе разправил с подчинените му от времето, когато беше въплъщение на беззаконието. Фон Остен помнеше Майкъл Рогън. Не бяха успели да го довършат...

Артър Бейли му внушаваше, че няма за какво да се тревожи. Американското разузнаване щяло да направи всичко необходимо, за да не извърши Майкъл Рогън последното си убийство. Освен това щели да запазят в тайна какво е вършил фон Остен през войната. Съдията разбираше и премълчаното — ако някога се издигнеше на важен политически пост в Западна Германия, щеше да бъде пионка в ръцете на американците.

Откакто чу, че Рогън е оцелял, започна да го сънува.

В кошмарите Рогън се навеждаше над него и кръвта от разбития му череп капеше върху лицето на фон Остен. А от записа на фонографа кънтяха писъците на младата му жена.

Каква беше истината?

Защо изтезаваше Рогън, а накрая реши да го убие?

Защо записа как крещи хубавата францужойка, умираща при раждане?

И защо се подиграваше неуморно с американеца, защо все му подхвърляше надеждата, че ще живее?

Помнеше първия ден на разпитите и погледа на Рогън, лицето му на добър, непокован човек. Това го вбеси. Лице на младеж, който още не е преживял нищо ужасно.

В същия ден фон Остен отиде да види жената на пленника и узна, че са я отнесли в лазарета, защото ражда. Още от коридора чу писъците на момичето и когато лекарят му каза, че тя умира, фон Остен реши да ги запише, за да уплаши Рогън и да го накара да се разприказва.

Сега преценяваше, че винаги е бил твърде хитроумен. И в злото през войната, и в доброто по-късно. Не можеше да заблуди сам себе си — знаеше защо се постара да съсипе Рогън напълно.

Защото злото и доброто винаги се опитват да се унищожат взаимно. А в свят на война и смърт злото трябваше да тържествува. Затова смачка Рогън, като коварно го подвеждаше да вярва и да се надява. И в последния миг, когато американецът молеше безмълвно за милост, фон Остен се разсмя, но смехът му бе заглушен от гърмежа, забил куршум в тила на Рогън.

Смееше се, защото с тази килната върху веждите му шапка Рогън беше комична гледка. А дори самата смърт в онези дни на 1945 година беше фарс.

— Време е.

Марсия докосна клепачите му с върховете на пръстите си. Фон Остен стана и тя му помогна да облече сакото, после го изпрати до лимузината.

— Бъди милостив.

Неочакваните думи го смразиха и той се вторачи в нея с помътнял поглед. Тя обясни:

— Милостив към нещастника, чиято присъда ще произнесеш днес.

Изведнъж го обзе неистовото желание да се изповяда пред жена си. Но колата вече излизаше бавно от алеята и го отнасяше към Съдебната палата. С произнесена смъртна присъда, но все още

надяващ се на помилване, Клаус фон Остен не намери сили да признае греховете си.

ДВАДЕСЕТ И ПЪРВА ГЛАВА

Артър Бейли крачеше неспирно из комуникационния център на ЦРУ, скрит в американски армейски щаб недалеч от Мюнхен.

Рано сутринта бе изпратил кодирано съобщение, в което обясняваше подробно плетеницата около Рогън и фон Остен. Накрая даваше своята препоръка организацията, за която работеше, да не предприема никакви действия.

И сега чакаше нетърпеливо отговора.

Получи го малко преди пладне.

Куриер веднага го отнесе за разшифроване в свръхсекретното помещение, където малцина имаха достъп.

След половин час съобщението беше в ръцете на Бейли, който го препрочиташе стъписан. Заповядваха му да осигури необходимата охрана на фон Остен и да уведоми германската полиция за намеренията на Рогън. Представяше си толкова плачевни последствия, че реши да използва кодирана радиовръзка.

Кодовото име под съобщението беше на Фред Нелсън — стар познат на Бейли от предишни операции в Германия. Надяваше се да го убеди, а трябваше да бърза.

Ами ако Рогън вече се промъква към съдия фон Остен?

Минаха десет минути, докато повикат Нелсън.

Щом се представи, Бейли започна сдържано:

— Хора, вие изобщо знаете ли какви ги вършите? С тези заповеди, които ми изпратихте, можете направо да взривите политическото статукво тук.

Гласът на Нелсън остана хладен и безразличен.

— Решението е взето от най-големите шефове и е съгласувано с Държавния департамент. Просто изпълнявай заповедите.

— Ама те са се побъркали! — възкликна Бейли от досада.

Нелсън явно долови тревогата му и го съжали.

— Онази подробност, която те притеснява... — Той се запъна. — В момента правим необходимото, за да нямаме проблеми.

Говореше за писмата, които Рогън бе изпратил до свои приятели в Щатите.

— Разбирам — увери го Бейли. — И какво правите по-точно?

— Още след първия ти доклад събрахме пълно досие за него. Осведомени сме за всеки, на когото би могъл да пише. Ще прехванем и конфискуваме всяко негово писмо до тях.

Бейли се изненада.

— И това ли можем да правим безнаказано в Щатите? Изобщо не се сетих...

— Щом опира до националната сигурност, можем да правим каквото си поискаме — ехидно напомни Нелсън. — Този тип ще позволи ли да го хванат?

— Не.

— Добре ще е да сме сигурни в това — натърти Нелсън и прекъсна разговора.

Бейли се наруга мислено за това обаждане. Наистина трябваше просто да изпълнява заповедите. Знаеше какво иска от него Нелсън — да се погрижи Рогън да не бъде заловен жив.

Влиятелни хора в Щатите не искаха той да се разприказва за фон Остен.

Бейли се качи в чакащата го кола и каза на шофьора да кара право към Съдебната палата в Мюнхен. Надяваше се, че Рогън още не е направил нищо. Искаше да вземе и Вроцк, за да отидат заедно в пансиона и да се справят веднъж завинаги с проблема Рогън.

ДВАДЕСЕТ И ВТОРА ГЛАВА

В спешния кабинет на Съдебната палата Майкъл Рогън се подготвяше за последната си среща с Клаус фон Остен. Среса се и опъна сакото по тялото си. Искаше да има по-приличен вид, за да не се набива на очи в тълпата. Потупа десния джоб на сакото си, за да се увери, че зареденият „Валтер“ е вътре, макар че усещаше тежестта на оръжието.

Розали взе бутилка с безцветна течност от шкафа и напои от нея сгънато на няколко слоя парче марля. Сложи парчето в левия джоб на сакото му.

— Ако започне да ти прилошава, притисни го към устата си и вдишай дълбоко. — Той се наведе да я целуне и тя добави: — Изчакай да свърши съдебното заседание.

— Имам по-голям шанс, ако го пресрещна, когато се връща от обяд. Ти седни в колата. — Майкъл докосна за миг лицето ѝ. — Може би ще успея да се измъкна.

Усмиваха се, колкото и тъга да имаше в очите им, опитваха да се насърчат взаимно. Розали смъкна бялата престилка от раменете си и я захвърли на един стол.

— Тръгвам.

Без повече думи, без да се озърта, тя излезе от кабинета, мина през двора и сви по улицата. Майкъл я изпрати с поглед и се качи по стълбата към централния коридор на етажa със съдебните зали.

Тук отново беше пълно с хора, очакващи присъдите си. Около тях се скупчваха семействата им, приятели, адвокати и служители на съда. Гъмжилото се разпръскваше постепенно към отделните съдебни зали и накрая хладният сумрачен коридор опустя. Фон Остен не се виждаше никъде.

Майкъл тръгна по коридора към залата, където фон Остен бе водил заседанието сутринта. Оказа се, че е закъснял — следобедното заседание бе започнало преди няколко минути. Предстоеше фон Остен да прочете присъдата на седналия пред подиума обвиняем. Решението

на съда беше обявено от този вълшебен, винаги убедителен глас, който Майкъл бе запомнил завинаги. Жалката твар на оградената скамейка чу, че ще прекара остатъка от живота си в затвора.

Майкъл бе погълнат от огромното облекчение, че дългото търсене завърши. Затвори безшумно вратата, продължи нататък по коридора и се подпря в празна ниша, отредена за доспехите на някакъв мъртъв от векове германски воин. Стоя там почти час, преди дъбовата врата да се отвори и хората от залата да се изнижат шумно.

Видя фигура в черна тога да излиза през малка врата отстрани. Фон Остен вървеше към него в сенките. Приличаше на древен жрец, готов за жертвоприношение с тази развяваща се черна дреха. Майкъл му препречи пътя с пистолет в ръката.

Сега стояха лице в лице. Фон Остен се взря в сумрака и прошепна:

— Рогън?

Майкъл изпита замайващата радост, че жертвата го позна веднага, следователно знаеше за какво злодеяние ще умре. Той изрече:

— Ти осъди и мен на смърт някога...

А омагьосващият глас мърмореше:

— Рогън? Майкъл Рогън? — След миг фон Остен му се усмихваше. — Радвам се, че дойде най-последно. В моите кошмари си много по-страшен...

Майкъл натисна спусъка.

Ехото се разнесе между мраморните стени като камбанен звън. Фон Остен залитна назад с вдигнати ръце, сякаш искаше да благослови Рогън.

Майкъл стреля втори път. Черната фигура се свлече. Хора от другите зали излизаха на бегом и Майкъл изстреля още един, последен куршум в тялото, проснато върху мраморния под.

Стискаше пистолета, когато изтича през страничния изход на огряната от слънцето улица. Сега беше свободен.

Видя черния мерцедес спрял само на стотина крачки и хукна натам. Застаналата до колата Розали му се струваше мъничка, все едно я виждаше в края на дълъг тунел. Майкъл си казваше, че ще успее, че всичко свърши. Но застаряващият мустакат полицаи, който регулираше движението на кръстовището, зърна пистолета и се втурна да го пресрещне.

— Арестуван сте! Не можете да размахвате оръжие на публично място!

Майкъл го избута с рамо и продължи към колата. Розали не се виждаше, сигурно бе седнала вътре и загряваше двигателя. Майкъл отчаяно се устреми към нея. Полицаят го хвана за ръката.

— Не се дръжете неразумно. Аз съм служител на германската полиция и току-що ви казах, че сте арестуван.

С този подчертан баварски говор гласът му дори звучеше приветливо. Майкъл заби юмрук в лицето му. Полицаят залитна, но изтича тромаво след него. Опитваше се да избута Майкъл обратно към Съдебната палата, но може би се боеше да му посегне грубо заради оръжието.

— Аз съм служител на полицията! — повтори той слисан, че някой отказва да се подчини на заповедите му, подкрепени с цялата тежест на закона.

Майкъл се извъртя и го простреля в гърдите.

Полицаят увисна върху него, погледна го опулено в очите и смънка с изненада и ужас:

— Що за зъл човек сте вие...

Майкъл стърчеше безпомощно на тротоара и думите отекваха в ума му, докато полицаят умираше в краката му.

Под яркото слънце и неговото тяло сякаш отпадаше, губеше сила с всеки миг. Но Розали се озова до него, хвана го под ръка, накара го да тича. Натика го в колата и подкара бясно. Караше като луда по улиците на Мюнхен с единственото желание да стигнат по-скоро до стаята в пансиона. Главата на Майкъл се килна към прозореца на колата и тя видя уплашена, че от лявото му ухо се стича струйка кръв.

Най-после спряха пред пансиона.

Розали помогна на Майкъл да излезе. Той едва се задържаше прав.

Тя измъкна марлята от левия джоб на сакото и я опря в устата му. Майкъл вдигна глава рязко и Розали пак зърна алената струйка под лявото му ухо. Пръстите на дясната му ръка още стискаха дръжката на пистолета, хората наоколо го зяпаха вцепенени.

Розали го издърпа във входа, крепеше го, за да се завлече нагоре по стъпалата. Минувачите непременно щяха да се обадят в полицията. И тя не знаеше защо се опитва да го скрие зад вратата на стаята поне

за малко. Заведе го до зеления диван и му помогна да легне. Опря главата му в скута си.

Угнетен от болката под сребърната плочка, но уверен, че страшните сънища няма да го сподият отново, Майкъл я помоли:

— Нека си почива. Остави ме да поспя, докато дойдат. Розали го галеше по челото и той усещаше уханието на рози.

— Да, поспи — отвърна тя.

Не след дълго полицаи от градското управление в Мюнхен нахълтаха в стаята и ги завариха в същата поза. Но седмината мъже от стаята със сводестия таван в Съдебната палата бяха успели да довършат Майкъл Рогън.

Десет години по-късно измъченият му мозък се удави в собствената си кръв от спуканите капиляри. Кръвта беше текла от устата, от носа, от ушите му.

Розали не помръдваше, skutът ѝ бе подгизнал от кръвта на Майкъл.

И когато полицаите пристъпиха към тях, тя заплака. Бавно наведе глава към студентите му устни за последна целувка.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.